CLASSIC BOOKS

R.A. SALVATORE

Luthienova hra

109,- Kč

80
85782
88-X

ŠARLATOVÝ STÍN

R.A. SALVATORE

Luthienova hra

Classic AND Books 857 87 88-X
(109,- Kč včetně DPH)

Aby přemohl zlého vévodu z Montfortu, stává se, mladý šlechtic Luthien Bedwyr, tajemným bojovníkem, nazývaným Šarlatový stín. Nyní se Šarlatový stín vrací a začíná bitva o svobodný Eriador.

Opevněné město Montfort bylo osvobozeno a bylo mu navráceno jeho původní jméno Caer MacDonald. Ale na jak dlouho? Luthyen Bedwyr a jeho druhové - nezkrotný půlčík Oliver z Morous, krásná rebelka Kateřina O'Halová, neohrožená elfka Sioban a vůdce trpaslíků Šaglin se ještě nemají proč radovat. Lidé, elfové a trpaslíci, všichni, kdo se účastnili vzpoury, ovládli město. Ale zosobnění pomsty, čarodějný král Greensparow, ještě drží ve své moci celou říši.

ISBN - 80-85782-88-X

LUTHIEN'S GAMBLE

Copyright © 1996 by R. A. Salvatore

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1997

Translation © Petra Poislová, 1996

Cover Art © by Oliviero Berni / via Agentur Schlück

ISBN: 80-85782-88-X

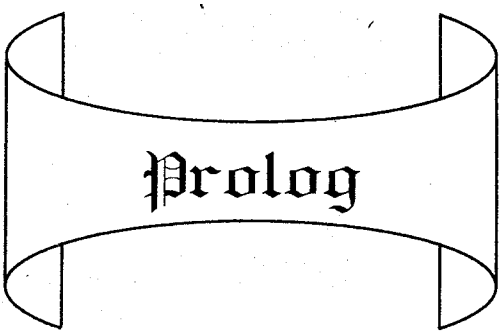
Distribuce – LA, spol. s.r.o.
Čestmírova 27, Praha 4 140 00
tel: (02) 691 33 57

Vytiskla BBS Tiskárna Vimperk s. r. o.

LUTHIENOVA HRA

R. A. SALVATORE

Dianě a Bryanovi, Gertovi a Caitlin.

Stalo se v Eriadoru v době temnoty, kdy král Greensparrow a jeho čarodějní rádci vládli nad všemi ostrovy v Avonském moři. Tehdy se nenávidění kyklopové sloužící v praetoriánské gardě spojili s vládou proti prostému lidu. Byla to doba, kdy osm mohutných katedrál v Avonu, vybudovaných jako blahoslavené monumenty duchovního světa a úcty k vyšším mocnostem, sloužilo jako hlásné věže.

Byla to však také doba naděje. V severozápadním výběžku hor Železného kříže, v největším městě Eriadoru jménem Montfort, byl slyšet pláč po svobodě a zde vzplála vzpoura. Zlý vévoda Morkney, pravá ruka krále Greensparrowa, byl zabit. Jeho nahé vyzáblé tělo viselo dolů z nejvyšší věže velké katedrály v Montfortu, z Chrámu Zasvěcení. Královi spojenci, bohatí obchodníci a jejich ochránci – kyklopové, byli tvrdě potlačeni a zahnáni do horní části města. V té dolní žili v menších domcích hrdí obyvatelé Eriadoru. Ti, kteří pamatovali dřívější krále, volali po Bruce Mac Donaldovi, který zvítězil nad kyklopy v kruté válce před několika staletími.

Byla to jen malá útěcha, záblesk světla v temnotě, osamocená hvězdička na temném nebi. Vévoda – čaroděj byl mrtev, ale místo něj přišel král – čaroděj. Montfort se zmítal v krutých bitvách. Rebelové se postavili proti vládnoucí vrstvě a proti jejich ochráncům. Zima byla na krku a rozsáhlá vojska Avonu ještě nepostoupila vpřed. Když se jim to podařilo, zatlačila Greensparrowa k severu. Všichni, kteří se postavili proti králi čarodějů, poznali pravou temnotu.

Ale rebelové nepropadali malomyslnosti, v bitvách bojovali svorně a s nadějí. Tak začínají všechny revoluce.

Pro hrdý lid Eriadoru, který nenáviděl jakýkoliv útlak ze strany jižního království Avonu, nebylo slovo bitva maličkost. Pro hrdý lid Eriadoru jméno Bruce Mac Donald nebylo maličkost, stejně jako volání po novém hrdinovi: po tom, kdo zabil Morkneyho. Pro nenadálého vůdce nadějného povstání.

Volání po Šarlatovém stínu.

Revoluce začala tady, v obrovské lodi Chrámu Zasvěcení. Ještě byla vidět zaschlá krev těch, kteří padli v první bitvě. Krev zabarvila dřevěné lavice a kamennou podlahu, potřísnila stěny a sochy.

Katedrála se tyčila podél zdi, která oddělovala vrstvu kupců od prostého lidu a zaujímala tak strategickou polohu. Od začátku bojů si dobyvatelé a obránci několikrát vyměnili strany, ale kyklopové doposud neměli katedrálu ve svých rukou dostatečně dlouho na to, aby stačili vylézt na věž a odříznout tělo vévody Morkneyho.

Tentokrát jednooké bestie přitáhly v přesile. Vyrazily dveře na západní straně katedrály a menší vchod do severního křídla. Kyklopové se hrnuli dovnitř po tuctech, jen aby se už setkali se zarytými obránci. Dřevěné lavice a kamennou podlahu zbarvila čerstvá krev.

Za pár sekund už nebyly vidět bitevní řady, jen horda krutých nepřátel, kteří kolem sebe s vervou divoce sekali. Všude jen zabíjení a smrt.

Bitvu bylo slyšet v dolní části města, v ulicích, které patřily povstalcům. Sioban, napůl elf a napůl člověk, a její družina, která čítala víc než třetinu elfů z Montfortu, zaslechla volání o pomoc. Ve stěně katedrály, která sousedila s dolní částí města, byl tajný vchod – vykopali jej pilní trpaslíci ve vzácných chvílích klidu. Sioban a její druhové se teď spustili po lanech do spojovací chodby.

Když se plazili chodbou, slyšeli bojový křik. Chodba vedla vnitřkem zdi, která dělila město na dvě části, a pak se zakřivila podle tvaru oltářního výklenku katedrály. Pro trpaslíky nebylo těžké

vykopat tunel navzdory tomu, že masivní zeď nebyla v žádném místě tenčí než deset stop.

Elfové šli stále na západ, až se dostali na konec tunelu. Po provazovém žebříku vystoupili o patro výš. Pokračovali na jih, znovu na západ a nakonec na sever. Tak podzemní chodbou obešli celou chrámovou loď. Konečně Sioban odvalila kámen a vplížila se do jižní části katedrály. Vyšplhala se na výklenek, který tvořil otevřený ochoz, táhnoucí se asi padesát stop nad zemí podél stěny od západního vchodu až k příčné lodi. Krásná elfí žena vzdychla, když si odhrnula dlouhé zlaté kadeře z tváře a uviděla dole hroznou scénu.

„Miřte přesně," radila Sioban svým druhům, kteří se mezitím vyšplhali za ní. Povel nebyl zbytečný, stačilo podívat se dolů na houf zmítajících se těl. Nebylo příliš terčů, které by se jim nabízely. V celém Avonu bylo jen málo lučištníků, kteří se ve střelbě vyrovnali elfům. Tětivy velkých luků se rozdrnčely. Šípy zasvištěly vzduchem a neomylně zasáhly kyklopy.

Čtvrtina elfů v čele se Sioban postupovala po ochozu na západní straně lodi. Tady, vysoko nad zemí, začínala malá chodba, která přetínala celou loď a ústila v severním výběžku. Elfové spěchali mezi stíny, které vrhaly sochy, do severní části. Kyklopové se sem hrnuli dveřmi. Obránců, kteří je mohli zastavit, bylo málo. Deset elfů napnulo tětivy á vystřelilo šípy, které jeden po druhém kosily kyklopy, jejichž těla zaplnila severní chrámovou loď.

Zdálo se, že nápor kyklopů je odražen a jejich síly značně oslabeny.

Ale pak přišla exploze. Dorážející beranidlo vyrazilo dveře na konci severní lodi a porazilo barikády, které do této chvíle bránily vstupu. Dovnitř proudila nová vlna kyklopů. Lučištníci na ochozech ani muži bránící loď dole nebyli schopni je zpomalit.

„To se snad na nás sesypali všichni jednoocí z Montfortu," vykřikl elf, který stál za Sioban.

Sioban přikývla. Vikomt Aubrey, který byl jmenován vůdcem královského vojska, se očividně rozhodl, že Chrám Zasvěcení získá. Aubrey byl šašek, jeden z mnoha mocichtivých vikomtů a baronů v Eriadoru, kteří tvrdili, že jim v žilách koluje královská krev, jeden ze sluhů samozvaného krále. Šašek každým coulem. Aubrey nicméně

převzal moc nad montfortskými gardami a teď veškeré síly soustředil na povstalce v katedrále.

„Luthien to předpověděl," lamentovala Sioban. Mluvila o svém milém, z něhož se řízením osudu stal vůdce rebelů zvaný Šarlatový stín. Opravdu, před týdnem řekl Luthien Sioban, že povstalci katedrálu do jara neudrží.

„Nemůžeme je zastavit," řekl elf, který stál za Sioban. Nejprve chtěla elfa okřiknout a pořádně mu vynadat za jeho malomyslnost, ale nemohla nesouhlasit. Vikomt Aubrey chtěl Chrám Zasvěcení zpátky a měl ho mít. Obrana této velké stavby už nebyla jejich starost. Jediné, v co teď mohli doufat, bylo, že naživu zůstane co nejvíc povstalců. A že kyklopové utrží co nejvíc ran.

Sioban napnula tětivu svého luku a vystřelila. Šíp se zabodl do hrudi jednooké bestie těsně předtím, než stačila vrazit obrovský meč do těla muže sraženého k zemi. Kyklop zůstal stát jako přimražen, velké oko vytřeštil na chvějící se šíp, jako by nechápal, co se to stalo. Jeho soupeř byl v mžiku na nohou. Roztočil svůj kyj, jenž dopadl na skomírající bestii a urychlil její pád na zem.

Muž se otočil, rozhlédl se po ochoze a zadíval se na Sioban. Sevřel pěst na znamení vítězství a díků. Dva skoky jej přenesly doprostřed další vřavy.

Kyklopové se shromáždili v řadě podél hemžícího se davu a napadli obránce zezadu.

„Zpátky do jižního křídla!" zavelela Sioban své družině. Elfové na ni zírali. Když se pokusí přejít ke svým spojencům, ztratí výhodnou pozici.

„Zpátky!" zavelela znovu, přestože pochopila jejich údiv. Loď bude za chvíli ztracena a pozornost kyklopů se obrátí na ochozy. Jediný možný způsob, jak uniknout, byla stejná cesta, kterou sem přišli. Tajná chodba, která spojovala dalekou východní zeď s jižním křídlem chrámu. Elfí žena věděla, že je čeká dlouhá cesta a že pokud kyklopové uzavřeli malou chodbu pod západním vchodem, zůstanou úplně odříznuti.

„Poběžme!" zvolala Sioban. Přestože někteří z družiny stále nerozuměli příkazu, nikdo ji nezdržoval otázkami.

Sioban vyčkávala u severního ochozu a dívala se zpátky přes loď na svou družinu, která spěchala za ní. Byla přesvědčená, že její elfí skupina, která si říkala Sekáči, unikne, ale bála se, že nikdo z těch, kteří teď bojovali o chrámovou loď, nevyjde ven živý.

Elfové ji minuli a spouštěli se do chodby. Sioban se otočila a chtěla pokračovat v cestě. Pak se ale podívala zpátky a její tvář zaplavila vlna radosti.

Na zadním konci katedrály, přímo pod chodbou, kterou vešli dovnitř, vypadl malý kousek zdi. Sioban očekávala rachot padajícího zdiva. Jaké bylo její překvapení, když zeď nespadla na zem, ale vyklopila se jako padací most, protože byla držena řetězy. Na plošinu vystoupil muž a za ním vlál rudý plášť. Stačily dva krůčky a ocitl se uprostřed oltářního výklenku. Svůj kouzelný meč držel vysoko nad hlavou. Sioban se usmála při představě, že zruční trpaslíci nepracovali jen na tajném vchodu – postavili také padací můstek, pravděpodobně na Luthienův příkaz. Moudrý mladý muž samozřejmě předvídal tak nebezpečný den.

Obránci katedrály bojovali z posledních sil, ale když se kyklopové podívali zpátky, byli zděšeni. Přišel Šarlatový stín.

„Drahý Luthien," zašeptala Sioban. Zasmála se, když Luthienův společník, fintivý půlčík Oliver z Morous, spěchal, aby mladého muže dohonil. Oliver držel svůj obrovský klobouk v jedné ruce a kord v druhé. Za ním vlál purpurový sametový plášť. Dorazil k oltáři a vyskočil co mohl nejvýš. Znovu vyskočil a škrábal se nahoru. Tři stopy vysoký Oliver se zoufale pokoušel vyšplhat po bok Luthiena. Další Luthienův společník, který za ním spěchal, zkušeně popadl půlčíka a vyzvedl ho nahoru.

Úsměv Sioban pohasl, když si všimla nově příchozího, ačkoli byla určitě potěšena, že vidí Luthiena v tak dobré společnosti. Byla to žena, bojovnice z Luthienova rodného ostrova Bedwydrinu. Byla štíhlá, energická a nepopiratelně krásná. Rozpuštěné rudé vlasy zářily stejně jako její zelené oči.

„Přicházíš jako na zavolanou, Kateřino O'Haleová," zašeptala Sioban. Odehnala stín žárlivosti a uvědomila si, že ti tři a ostatní bojovníci, kteří proudili za nimi přes padací můstek, mohou být spásou pro obránce chrámové lodi, chycené v pasti.

Projít chodbou v západní zdi nebyl pro elfy právě snadný úkol. Bylo jasné, že kyklopové jim mohou kdekoliv odříznout cestu. Jednooké bestie na ně čekaly nad západní chrámovou předsíní. Elfové se s pomocí svých spojenců ze severní chodby probojovali do jižního výklenku jen s několika škrábanci.

Znovu se ocitli na ochoze. Sioban viděla, že bitva dole se poněkud změnila. Obránci se postupně valili směrem k východní části cestou, kterou uvolnil Luthien.

„Budeme bojovat do posledního šípu," řekla Sioban svým druhům. „A připravte lana, ať se můžeme spustit do jižního křídla a připojit se k našim."

Elfové přikývli, jejich tváře se zachmuřily, ale jiný rozkaz nemohli očekávat. Sekáči rozdávali rány nepřátelům rychle: obvykle jen pomocí luků, dřív, než se nepřátelé stačili pomstít. Vypadalo to, že Chrám Zasvěcení bude brzy ztracen, spolu s mnoha životy. Sioban jim spěšně vyložila plán. Tentokrát zavrhla jejich obvyklou taktiku útoku a odvety, protože tato bitva byla příliš důležitá.

Luthien byl teď uprostřed bitevní vřavy. Jeho velký meč zvaný Slepá zášť kosil nepřátele a razil cestu obráncům. Oliver a Kateřina ho chránili z boku. Půlčík, jemuž velikánský klobouk zakrýval dlouhé kudrnaté kadeře, se bil kordem a levoručkou. Žena obratně vládla lehkým kopím. Oliver a Kateřina byli bojovníci, které nebylo radno podceňovat, stejně jako muže, kteří se seskupili za nimi do řad, odráželi nepřátele a obklopili spojence jako ochranný štít.

Pro kyklopy byl středem zájmu Luthien, Šarlatový stín, přemožitel Morkneyho. Jednoocí znali jeho plášť a poznali už také pozoruhodný meč, jeho velkou zlatou rukojeť posázenou drahými kameny, která byla tvarovaná tak, že připomínala tělo draka. Luthien byl nebezpečný. Byl to jeden z obyvatel Eriadoru, na které lid držel. Když ho kyklopové zabijí, povstání v Montfortu bude rychle potlačeno. Mnohé kyklopy děsil přízrak mladého silného Bedwyra. Měli ale dost kuráže na to, aby se pokusili porazit jej a získat tak přízeň vévody Aubreye.

„Měl bys používat také levoručku," poznamenal Oliver, když viděl Luthiena, jak bojuje s dvěma bestiemi. Aby zdůraznil to, co právě řekl, půlčík napřáhl dýku s velkou čepelí proti zbrani nepřítele.

Oliver zlomil kyklopův oštěp rychlým pohybem zdánlivě křehkého zápěstí. Půlčík překročil zlomený oštěp a vrazil kord do hrudi bestie.

„Levou ruku bys měl používat nejen pro udržení rovnováhy," dokončil Oliver.

Zaujal hrdinskou pózu, špičku kordu na zemi, ruku s dýkou na koleně. Stál tak jen chvíli, než se k nim ze strany nahrnuli další kyklopové.

Luthien se zasmál, navzdory tlaku kyklopů a faktu, že je sám proti dvěma. Cítil potřebu popřít Oliverovu logiku, trumfnout svého maličkého přítele.

„Ale když budu bojovat dvěma zbraněmi…" začal a vyrazil mečem proti nepříteli. Pak jej stáhl zpátky a rozmáchl se kolem sebe, aby udržel protivníky v patřičné vzdálenosti, „…jak můžu dělat tohle?" pokračoval. Držel meč v obou rukách a kroužil jím vysoko nad hlavou jako před chvílí. Meč zvaný Slepá zášť se otáčel na všechny strany a sekal ostré hroty na kopích kyklopů.

Kolem Luthienovy hlavy se blýskaly čepele a kyklopové se u něj kupili, znovu a znovu se ho pokoušeli napadnout.

Slepá zášť pokračovala ve svém zběsilém tanci stejným způsobem, ale tentokrát musel mladík obrátit směr, aby odrazil výpad odněkud zleva. Z kyklopova ramene vytryskl pramínek jasně zbarvené krve. Další bestie se otočila čelem k blýskavé čepeli a před svou hrudí pevně držela kopí.

Slepá zášť přerazila kyklopovu zbraň, pronikla jeho brněním a zabodla se mu hluboko do hrudi. Kyklop se zapotácel dozadu. Byl by upadl, ale Luthien držel meč s nabodnutým kyklopem pevně.

Druhý kyklop, který si otíral krev, se otočil a prchal pryč. Rozhodně nebylo jeho vroucím přáním ocitnout se tváří v tvář mladému bojovníkovi.

Luthien uvolnil meč jedním škubnutím. Kyklop padl k zemi. Chvíli trvalo, než se přiblížil další soupeř. Neodolal pokušení a otočil se, aby viděl, jestli Oliverovi neztuhl úsměv.

Oliverův kord zakroužil kolem kyklopova oštěpu. Ten pohyb zabedněnou bestii očividně zmátl.

„Finta!“ odfrkl si půlčík s výrazným gaskonijským přízvukem. „Když bojuješ dvěma zbraněmi, zabiješ i dvě potvory. Teď abych toho, co jsi ztratil, dohonil a zabil sám!“

Luthien si nešťastně vzdychl a otočil se právě včas, aby mečem zachytil hrozivé seknutí. Dřív než mohl půlčíkovi odporovat, zahlédl koutkem oka pohyb po své levici. Kyklop dole sebou náhle škubl a zaúpěl, když se mu kopí Kateřiny O’Haleové zabodlo do břicha.

„Kdybys víc bojoval a méně mluvil, už bychom byli všichni odsud,“ láteřila. Vytrhla kopí a otočila se stranou, odkud přicházely další výzvy.

Luthien chápal její vztek. Znal se s Kateřinou mnoho let a spolu se také cvičili v boji. Nejenže teď bravurně ovládala zbraň, ale ještě si s protivníkem pohrávala. Bezprostředně si oblíbila Olivera i s jeho chvástáním. Náklonost byla ostatně vzájemná. A teď, navzdory hrozné bitvě a navzdory tomu, že Chrám už byl skoro v Aubreyových spárech, Kateřina měla z boje zábavu. Stejně jako Oliver.

V tu chvíli si Luthien uvědomil, že kolem sebe nemůže mít lepší přátele.

Kyklop hulákal a poskakoval kolem něj. Potvora sebou podivně škubla a padla tváří k zemi. Luthien uviděl šíp, zabodnutý hluboko do lebky. Podíval se směrem, odkud přišla střela, nahoru, asi padesát stop nad zemí na ochoz a na Sioban, která ho upřeně sledovala. Měl nejasný pocit, že ji příliš netěší vidět ho vedle Kateřiny O’Haleové.

Ale teď nebyl čas na plané úvahy. Luthien zpozoroval, že se k němu blíží bestie a za ní hned několik dalších. Horda kyklopů přešla oltářní výklenek a dostala se do otevřeného prostoru příčné chrámové lodi. Dál v tomhle útvaru nemohli jít, protože Luthien a jeho druhové teď bojovali na třech stranách. Většina obránců už se k nim připojila, ale ještě asi půl tuctu mužů bylo mimo dosah, asi třicet stop před Luthienem.

Pouhých třicet stop, ale mezi nimi byl aspoň tucet kyklopů.

„Zorganizuj ústup!“ křikl Luthien na Kateřinu. Podívala se na něj co mohla nejdřív a hned věděla, co má udělat. Zdálo se to příliš smělé, dokonce sebezničující, ale její instinkty a láska k Luthienovi jí velely zakusit ten šílený útok po jeho boku. Koneckonců byla

bojovnice. Byla si vědoma své role a toho, že je vázána povinnostmi. Jen Luthien, Oliver a ona mohli dovést hlavní skupinu spojenců zpátky přes příčnou chrámovou loď do tajné chodby ve východní zdi, která by je dovedla do ulic jižní části města, kde by se uchýlili do bezpečí.

„Olivere!“ vykřikl Luthien. Vzápětí po něm chňapl odporný statný kyklop. Když za sebou uslyšel známý zvuk zbraně, věděl, že Oliver slyšel jeho volání. Luthien odmrštil s velkou námahou kyklopa a jeho zbraň. V tu chvíli vyskočil na nohy a široce se rozkročil. Oliver se s napřaženým kordem blížil směrem k protivníkovi. Kyklop byl příliš vysoký, takže maličký Oliver nemohl provést výpad tak, jak původně plánoval: zabodnout kord přes bránici do plic. Místo toho zabodl jemnou čepel bestii do břicha tak hluboko, až se zastavila o páteř.

Luthien odhodil umírající kreaturu stranou.

„Cítíš se na to?“ zeptal se Oliver, když viděl, jak daleko od nich jsou obklíčení muži. Otázka byla spíš řečnická a víceméně pro efekt. Půlčík nečekal na odpověď a vrhl se mezi kyklopy. Oháněl se kordem tak, že nejbližší protivníky udržel v bezpečné vzdálenosti.

„Potkal jsi mé milé přátele?“ ptal se půlčík, zatímco mu Slepá zášť zasvištěla nad hlavou a usekla hlavy dvěma bestiím. Oliver nevěřícně zakroutil hlavou nad tupostí kyklopů. On a Luthien použili tenhle trik aspoň dvacetkrát předtím, a ani teď nezklamal.

I Kateřina zakroutila hlavou. Jako už několikrát, i teď byla uchvácena tím, jak byli Oliver a Luthien v boji sehraní. Dokonale doplňovali jeden druhého, každým pohybem. Teď, navzdory vší převaze, postoupili mezi lavicemi o krůček vpřed k boční chrámové lodi.

Nahoře na ochozu si Sioban a její družina uvědomili, co se Luthien a Oliver snaží udělat. Pochopili, že mladý bojovník, půlčík a šest obklíčených mužů mohou uniknout jen tehdy, když dostanou pomoc od lučištníků. Kateřina organizovala ústup hlavní skupiny, která se rychle probojovala z příčné lodi k oltářnímu výklenku. Sioban a její přátelé tedy soustředili své síly přímo před a za Olivera a Luthiena.

Časem se dva muži probojovali k vysokým lavicím, kde pokračoval boj – zbyli už jen čtyři muži. Jeden byl mrtev a druhý se plazil kolem dřevěných lavic s probodnutým břichem a žalostně naříkal.

Kyklop seskočil z lavice za ním a chystal se s napřaženým kordem dokončit to, co začal. Luthien tu však byl dřív a meč zvaný Slepá zášť, věrný svému jménu, usekl potvoře hlavu.

„Poběžme! K tajné chodbě!“ Oliver rozdával pokyny. Tři ze čtyř mužů ho následovali a klopýtali za ním. Čtvrtý se otočil a pokusil se vstát, ale dostal ránu kordem do zad.

„Musíš ho tu nechat!“ zvolal Oliver, když se k nim přiblížili kyklopové. „Ale ovšemže nemůžeš,“ zamumlal půlčík, protože znal svého přítele. Oliver si povzdechl. Byla to daň přátelství, když Luthien zneškodnil další bestii, klekl na kolena a odvlekl zraněného muže na volném rameni.

Dva muži, kteří bojovali u lavic, se snadno dostali zpátky, ale boční loď byla tak zaplněná kyklopy, že stěží viděli tři muže, kteří přišli před nimi.

„Aspoň bude sloužit jako štít,“ poznamenal Oliver. Myslel tím muže, který Luthienovi visel přes rameno.

Luthien jeho vtip neocenil. Zamručel a vyrazil kupředu, ohromen tím, že skolil kyklopa jediným úderem.

Uvědomil si, že se raduje předčasně, když se k němu přiblížil další kyklop a tvrdě na něj dorážel. Luthien stěží držel rovnováhu, a tak byl jeho boj čistě obranný. Jeho kord taktak odrazil každý výpad. Luthien si uvědomoval nebezpečí prodlení. Věděl, že čas je proti němu. Kyklopové seskákali z lavic na obě strany a zaplnili boční chrámovou loď za ním. Náhle si uvědomil, že transport zraněného muže ho málem stál život. Luthien Bedwyr rozhodnutí nezměnil. I když si byl vědom následků, snažil se ho zachránit.

Sotva přes něj viděl na cestu, a tak si nevšiml jednooké bestie, která uskočila vlevo od něj. Kdyby byl kyklop dostatečně zručný a zaútočil z této strany, jistě by byl Luthiena zasáhl. Obešel ho však a a znovu se ocitl vpravo od něj. Luthien zahlédl to, co kyklop vidět nemohl: štíhlou čepel Oliverova kordu. Kyklop se zastavil a sekl po něm.

Smrtící ostří kordu zamířilo dolů z důvodu, který Luthien nechápal. Otočil se na Olivera a uviděl, jak půlčík balancuje na opěradle lavice.

„Pojď za mnou!“ křikl Oliver a skočil dopředu na další lavici.

„Za tebou!“ zakřičel Luthien, ale Oliver se pohnul o něco dřív a na úzké desce udělal dokonalou otočku. Půlčík sekl kordem stranou, opět bez potíží s rovnováhou a zabodl kord do kyklopova oka.

Bestie odhodila zbraň, lehla si na lavici na záda a oběma rukama si držela poraněné oko.

„Je mi to moc líto, ale nemám čas tě zabít,“ zakřičel na ni Oliver, zamával Luthienovi a místo do boční lodi spěchal mezi lavice.

Luthien chtěl jít za ním, ale byl teď v pěkné bryndě. Obklopila jej horda kyklopů a on cítil jejich odporný dech. Zařval a divoce zašermoval mečem, protože čekal, že každou chvíli ucítí ostří kordu. Rozruch, který kolem něj náhle vznikl, připomínal rojení rozzuřených včel. Luthien okolo sebe bezhlavě sekal a snažil se tak dostat z hrozné situace.

A pak to bylo najednou pryč, stejně neočekávaně, jako to začalo. Všichni kyklopové leželi blízko mladého muže mrtví nebo umírali, skoleni elfími šípy. Luthien neztrácel čas přebíháním zpátky do hlavní lodi. Přeskákal přes lavice a pustil se za Oliverem.

Dorazili na druhý konec, až k severní zdi katedrály. Byli rádi, že tři muži, kteří se zachránili, se dostali na padací můstek, kde čekala Kateřina s ostatními.

Luthien a Oliver z ochozu pozorovali, jak Kateřina chrání prostor okolo nich, protože kyklopové se snažili odříznout jim ústupovou cestu.

Pár kyklopů obsadilo cestu k oltářnímu výklenku, ale když jednoho z nich zasáhl Siobanin poslední šíp, zbaběle se rozutekli. Co se týká našich dvou společníků, Luthien stále vlekl zraněného muže.

Okolo oltáře se hemžily jednooké bestie. Spojenci, kteří nesli hlavní tíhu boje, byli zdrceni a zatlačeni na ústup.

„Není žádná cesta zpátky,“ poznamenal Oliver. Luthien zabručel a běžel za půlčíkem směrem k oltáři. Po schodech se dostal nahoru k půlkruhovému výklenku. Nešel však přímo k oltáři, ale zahnul

doleva, k severní zdi vyklenuté do oblouku. „Sklopte ho," zakřičel na přátele, kteří stáli u padacího můstku.

Po chvíli šoku se Oliver uklidnil natolik, že pochopil Luthienovu úvahu. Půlčík se rychle probojoval před přítele, který byl teď přetížen. Přišel ke zdi a strhl gobelín, který zakrýval dřevěné dveře.

Další smršť šípů z ochozu udržela cestu volnou jen na okamžik, kdy Oliver zůstal stranou a nechal Luthiena, aby ostatní vedl k úzké chodbě po točitém schodišti, které vedlo do nejvyšší věže Chrámu Zasvěcení. Tudy oba přátelé pronásledovali Morkneyho, než došlo k osudnému střetu. Oliver za sebou přibouchl dveře, ale kyklopové je brzy vyrazili a začali je pronásledovat. Po dvaceti schodech začal chápat, proč kyklopové neodřízli tělo svého mrtvého vůdce ve chvílích, kdy se zmocnili katedrály. Zrádné schody a klikaté stěny byly hladké jako sklo, pokryté ledem a sněhem. Voda se sem dostala nepochybně otevřeným odpočívadlem v horní části věže.

Luthien šel ve tmě popaměti. Každý krůček našlapoval opatrně a zároveň co možná nejrychleji. Často se musel zastavit a s námahou opřel muže, kterého nesl, o zmrzlou zeď.

Pak Luthien uklouzl a narazil si koleno o tvrdý kámen. Vycítil za sebou pohyb a uviděl siluetu půlčíka. Oliver zdolával schodiště tak, že používal největší levoručku jako improvizovaný cepín. Zasekl ji do ledu, chytil se a vyšplhal o kousek výš.

„Další důvod, proč se bít oběma rukama," poznamenal půlčík bohorovně.

Luthien uchopil Oliverův plášť a pomáhal mu udržet rovnováhu.

Uslyšel kyklopy těsně za nimi. Probíjeli se s námahou, ale odhodlaně.

„Opatrně!" upozornil Oliver, když se z jednoho schodu uvolnil kus ledu a sklouzl dolů těsně kolem Luthiena.

Luthien za sebou uslyšel rozruch, hned na ohybu schodiště. Věděl, že dorazil nejbližší kyklop.

„Přivaž se ke mně," radil mladý bojovník, když přišel k obnaženému schodu.

Oliver vytrhl hedvábné vlákno z opasku a přivázal konec k Luthienovi. Pak se plnou rychlostí přehnal vleže přes schody.

Luthien si netroufal nechat muže v bezvědomí ležet na zemi. Bál se vydat ho napospas smrti. Vyskočil na obnažený schod, pevně se opřel a připravil si meč.

Živě si představoval, jak se bude tvářit první kreatura, až se vynoří zpoza rohu a zjistí, že Luthien už není štvaná zvěř!

Slepá zášť se činila a kyklop klesl k zemi. Luthien zavrávoral a narazil do zdi. Trhl sebou, když uslyšel mučivé sténání zraněného muže.

Umírající kyklop padal dolů a strhával s sebou další, až se všichni jeden přes druhého valili dolů.

Luthien obrátil muže do bezpečnější polohy na záda. Vzal provaz, počkal, až Oliver uváže druhý konec na výstupek ve stěně, a pak se odhodlaně vydal nahoru. Jemu i společníkům trvalo dobrou půlhodinu, než zdolali tři sta schodů a přišli k malému odpočívadlu. Dál nemohli, cesta byla zatarasená sněhovou zdí. Za sebou slyšeli, blíž a blíž, dusot kyklopů.

Oliver kopal do sněhu levoručkou a kousek po kousku odlamoval namrzlý sníh. Ruce mu skoro omrzly a ztuhly námahou, ale konečně uviděli světlo. V Montfortu začalo svítat.

„Co teď budeme dělat?“ křičel Oliver a zuby mu cvakaly zimou. Jak vystupovali na vrchol věže, do obličeje je šlehal rezavý vítr.

Luthien položil muže v bezvědomí do sněhu a snažil se ošetřit ošklivou klikatou ránu na břiše.

„Ze všeho nejdřív se zbavíme těch otravných jednookých potvor,“ odpověděl sám sobě Oliver. Bloudil očima po vrcholu věže, až našel největší a nejpevnější kus ledu. Dalo mu dost práce, než ho uvolnil a donesl ke schodišti. Odtud ho poslal po schodech dolů. Křik překvapených kyklopů, který uslyšel o chvíli později, byl pro něj dostatečnou odměnou za vynaložené úsilí.

„Vrátí se,“ řekl Luthien ponuře.

„Můj mladičký, pošetilý příteli,“ odpověděl Oliver, „zmrzneme dřív, než přijdou!“

Zdálo se, že už není jiná možnost. Zima v Montfortu byla studená. V sněhem pokryté věži, tři sta stop nad zemí, nebyla žádná ochrana proti strašnému severnímu větru.

Luthien přešel k boční straně věže a našel zmrzlý provaz, který tu Oliver natáhl před několika týdny. Chránil si oči před ostrým větrem a zadíval se podél věže na nahé tělo mrtvého vévody Morkneyho, zjevně zmrzlé na kost.

„Máš kotvu?“ zeptal se náhle Luthien. Myslel tím kouzelný vynález, který půlčíkovi daroval čaroděj Brandir, známý i jako Brind’Amour. Byla to zvrásněná koule připevněná k provazu, který byl teď zmrzlý.

„Tady ji nenechám,“ odsekl Oliver. „Už jsem tu nechal svoje skvělé lano, na kterém teď visí mrtvý vévoda. Samozřejmě, lano můžu postrádat, proč ne, ale moje kotvička…“

„Spusť ji dolů!“ zařval Luthien. Neměl trpělivost poslouchat jeden z legendárních Oliverových proslovů.

Oliver se zarazil a zůstal na mladého muže zírat. Pak nevěřícně povytáhl obočí. „Ten provaz není dost dlouhý, abychom mohli sešplhat z věže dolů,“ vysvětlil půlčík. „Nedostali bychom se ani do poloviny!“

Uslyšeli mručení blížících se kyklopů.

„Připrav kotvu,“ vydal pokyn Luthien. Sám vzal provaz, na kterém viselo Morkneyho tělo, a třel jej o hranu věže, aby odstranil led.

„To nemyslíš vážně,“ reptal Oliver.

Luthien běžel zpátky a opatrně přenesl zraněného muže. Slyšeli ještě jiný rachot, který vycházel z křivolaké chodby nedaleko pod nimi.

Oliver pokrčil rameny. „Možná se mýlím.“

Půlčík se pustil dolů jako první. Chvíli si usilovně třel ruce. Dýchal na ně a také do zelených rukavic, než si je znovu nasadil.

Pak vzal levoručku do jedné ruky a provaz do druhé. Šplhal dolů bez sebemenšího zaváhání. Sestupoval jak nejrychleji mohl a osekával led dýkou s dlouhou čepelí. Věděl, že Luthien s tak těžkým nákladem bude potřebovat bezpečný úchop.

Oliver se zašklebil, když se dostal na konec provazu. Stál teď na zmrzlé hlavě vévody Morkneyho. Bezpečně se zaklesl a hledal místo, kam by upevnil svou kouzelnou kotvu a odkud by mohl bezpečně pokračovat dolů.

Nebylo vidět nic než jedno okénko dole. Co bylo horší, Oliver a Luthien lezli po severní stěně Chrámu Zasvěcení. Nádvoří dole bylo na špatné straně zdi, která dělila město. Rychle se zaplnilo kyklopy, kteří se dívali nahoru a mířili na ně.

„Už jsem byl na horších místech," řekl Oliver uštěpačně, když k němu Luthien s velkou námahou sešplhal. Zraněný muž se chvílemi probral z bezvědomí a při každém škubnutí zasténal. Luthien se zapřel a šlápl jednou nohou na Morkneyho zmrzlé rameno. Otočil se tak, že mohl uchopit provaz stejnou rukou, kterou držel muže, a druhou si nechat volnou.

„Jednou jsme ty a já viseli nad jezerem," pokračoval Oliver. „Pod námi ta hnusná obrovská želva, vlevo od nás drak, vpravo rozzuřený čaroděj…"

Oliverův příběh se rozplynul v milé „Och", když Luthien zvedl ruku, aby ukázal, jak mu provaz prodřel rukavici až na kůži.

Kyklopové dorazili na vrchol věže. Nakláněli se přes okraj zdiva a mlsně civěli na Olivera a Luthiena.

„Nemáme kam jít!" vykřikl náhle zoufalý Oliver. Luthien si uvědomil zřejmou pravdivost jeho slov. „Hoď kotvu podél zdi, směrem na východ," rozkázal.

Oliver pochopil záměr. Podél východní zdi se mohou dostat na správnou stranu montfortské zdi, ale stejně se mu pokyn nezdál rozumný. I kdyby se přemístili tímto způsobem, budou viset víc než dvě stě stop nad ulicemi města, bez sebemenší šance dostat se dolů.

Oliver otočil hlavu a oba přátelé viděli, jak z věže visí kopí a pak letí směrem k nim.

Luthien vytasil Slepou zášť (málem se při tom zřítil) a nastavil její pevnou čepel právě včas, aby letící zbraň odrazil.

Kyklopové pokřikovali jak nad nimi, tak dole. Luthien věděl, že teď měl štěstí a že dřív nebo později ho některé z padajících kopí nabodne.

Otočil se na Olivera, aby mu vyhuboval a zopakoval mu pokyn. Půlčík však už chytil kotvičku a připravil lano. Pak se natáhl a vší silou vrhl tu věc pryč od severozápadní zdi. Jak mu lano klouzalo mezi prsty, půlčík se ještě naklonil. Po několika pokusech koule zmizela za ohybem zdi.

Oliverův druh skoro zapomněl dýchat, představoval si, jak se koule zachytí někde na východní zdi. Lano nezklamalo.

Oliver opatrně trhl, aby vyzkoušel pevnost uchycení. Nemohli ale zjistit, jak pevně je kotva uchycena a zda se neuvolní, až budou šplhat po laně. Pak by se snesli rovnou do náruče smrti.

Kolem nich proletělo další kopí, taktak že netrefilo špičku Luthienova nosu.

„Půjdeš?“ zeptal se půlčík. Držel lano, takže Luthien se mohl zachytit.

Vzal je a pevně sevřel. Zajistil sebe i zraněného muže a udělal smyčku pod jednou nohou. Zhluboka se nadechl a Oliver také.

„Nikdy jsi nebyl na horším místě,“ trval na svém Luthien.

Oliver otevřel ústa a už už se chystal k odpovědi. Zmohl se ale jen na výkřik, to jak jej Luthien strhl stranou.

O chvíli později se kopí nějakého kyklopa zabodlo hluboko do zmrzlé hlavy vévody Morkneyho.

Ti tři se zatím sunuli podél zdi hladké jako sklo. Nebylo kde zapřít se nohama. Dole uviděli další shromáždění, ale tentokrát to byli spojenci. Viděli, jak poslední ze Sekáčů vyšel ven tajnými dveřmi na východní straně, sešplhal po provaze asi dvacet stop a přeběhl po padacím mostu. Ten se pak za ním zavřel. Pro Kateřinu a její družinu neexistoval způsob, jak jim pomoci. Dokonce ani elfové nemohli zdolat ledem pokrytou stěnu věže a dostat se k nim.

„Tohle je lepší místo,“ sarkasticky rozhodl Oliver. „Naši přátelé nás aspoň uvidí umírat.“

„Teď ne, Olivere,“ řekl Luthien hrozivě.

„Aspoň nemáme v hlavách vražená kopí,“ pokračoval půlčík. „Těm jednookým tupcům to bude trvat hodinu, možná i víc, než zjistí, na které jsme straně.“

„Teď ne, Olivere,“ zopakoval Luthien. Chtěl se soustředit na tu zapeklitou situaci a pokusit se najít řešení. Neviděl sebemenší šanci. Po chvíli zoufalství a beznaděje se rozhodl jít dál a nechat všechno osudu.

Kolem nich zasvištělo kopí. Oba se podívali nahoru a uviděli několik kyklopů, kteří se na ně šklebili.

„Mohl ses mýlit,“ řekl Luthien dřív, než se stačil Oliver nadechnout.

„Tři trhnutí a kotva se uvolni,“ uvažoval půlčík nahlas. „Když budu dostatečně rychlý – a to já jsem vždycky – mohl bych ji zaseknout mnohem níž.“

Luthien tím nebyl nijak nadšený. I chlubivý Oliver uznal, že jeho plán má trhliny. Pokud kotvu uvolní, zbydou z nich tam dole na ulici jen mastné skvrny.

Oliver neříkal nic a Luthien také ne. Už nebylo o čem mluvit. Zdálo se, že legenda o Šarlatovém stínu bude mít trpký konec.

Kotvička čaroděje Brandira byla úžasná věc. Přilnula k jakékoliv stěně, bez ohledu na to, jak byla strmá. Teď byla uchycená šikmo, na druhé straně provazu byla smyčka a zatížené lano viselo dolů.

Najednou se kotva pod jejich váhou uvolnila a posunula se tak, že byla přímo pod lanem. Ucítili silné škubnutí.

A pak, náhle a neočekávaně, kotva sklouzla po zmrzlé stěně a oni klesali dolů. Oba zděšeně vykřikli. Půlčík byl natolik duchapřítomný, že svou levoručku zaryl do stěny. Hrot dýky pronikl do ledu, a jak klesali, zůstávala po ní v ledu rýha.

Nad sebou slyšeli kletby kyklopů. Kolem Oliverovy hlavy proletělo další kopí. Jen tak tak ho odrazil levoručkou. Dole slyšeli výkřiky: „Chyťte je!“

Luthien kopal do zdi a snažil se zarýt paty do ledu. Už ani nevěděl, jak byl vysoko a jak daleko to ještě bylo dolů. Koule se zbrzdila na místě, na kterém nebyl led. Klesání teď nebylo tak rychlé, ale ještě nebyl konec. Stačil si všimnout tajných dveří asi čtyřicet stop od něj. O chvíli později ucítil něčí ruce, které ho chytily za nohy. Uslyšel hekání kamarádů, kteří se snažili zachytit jej.

Najednou byli dole, všichni tři na hromadě.

Oliver vstal a ohrnul rty. „Říkal jsem ti, že už jsi byl na horších místech!“ Třikrát škubl a uvolnil kotvu.

Zpoza uzavřeného padacího můstku se ozvalo zlověsné bušení. Kyklopové pochopili, že ztratili poslední šanci. Bestie rozbily jednu ze soch. Dolů padaly kusy kamene.

Muže v bezvědomí se ujali přátelé a Luthienovi se konečně ulehčilo.

„Je čas jít,“ řekla Kateřina O’Haleová, která stála po Luthienově boku a podpírala ho. Luthien pohlédl na ni a na Sioban. Pak se nechal odvést pryč.

Obyvatelé Eriadoru zmizeli kyklopům z očí a ztratili se v ulicích jižního Montfortu. Kyklopové zůstali bezradní. Luthiena a Olivera se neodvážili následovat.

O kus dál se vzpamatovával Oliver. On a jeho společníci se na odchodu otočili a zadívali se na věž Chrámu Zasvěcení. Ledem pokrytá východní stěna se třpytila v ranním slunci.

Dvě stě stop nad zemí se vznášela rudá silueta jako karmínový stín. Luthienův skvostný plášť zůstal na věži jako poselství Šarlatového stínu prostému lidu Montfortu.

„Tady bys ještě neměl být u konce," poznamenal Oliver. Z úst mu vycházela pára a zaplňovala prostor před ním. Chytil okraj ploché střechy a přetáhl se přes něj. Vyskočil a hned si třel ruce, aby v nich rozproudil krev.

Luthien neodpověděl. Během cesty vždy jen kývl hlavou směrem k Chrámu Zasvěcení. Oliver kráčel vedle svého přítele. Všiml si, jak se občas v jeho skořicových očích zablesklo. Půlčík zaměřil pohled na severozápad, na masivní stavbu, která dominovala na obzoru. Viděl tělo vévody Morkneyho. Stále bylo přimrzlé ke stěně katedrály, z hlavy mrtvého muže trčelo kopí. Provaz, který měl kolem krku, teď však visel z výčnělku, na kterém byl uvázán.

„Uřízli provaz," zařičel půlčík. Ta křiklavá scéna mu přišla odporná. „Ale mrtvý vévoda tu zůstal!" Kyklopové doufali, že uvolní Morkneyho tělo. Jenže provaz byl pořád zmrzlý, a tak se kyklopům podařilo vytvořit něco, co se podobalo tykadlu, které trčelo z vévodovy hlavy. Vypadal jako obrovský hmyz.

Luthien ukázal bradou směrem k vrcholu věže. Oliver nahoře uviděl kyklopy. Bzučeli jako včely, tlačili se a strkali jeden do druhého. Těsně pod okrajem se věž leskla, protože byla vlhká. Z některých míst odpadly kusy ledu. Půlčík stačil zaznamenat, co se stalo o chvíli později. Kyklopové zvedli obrovský kotel, ze kterého se valila pára, a nahnuli jej přes okraj věže. Vařící voda stékala po stěně dolů.

Jeden z kyklopů uklouzl, pak zařval bolestí a uskočil stranou. Horký kotel přepadl dolů. Zůstal přitom těsně u stěny věže a narazil

na rukověť kopí v Morkneyho hlavě. Kotel odskočil a kopí se ohnulo. Ti, kteří stáli na střeše jako hlídky, strnuli. Hlava se škubnutím pohnula, skoro až k hrudi. Kopí se konečně uvolnilo a spolu s kotlem dopadlo dolů na nádvoří, těsně vedle shluku vyděšených kyklopů. Prostí obyvatelé Eriadoru, kteří to divadlo sledovali z jižní části města, řvali smíchy.

Tlačenice nahoře na věži přerostla v otevřený boj. Kyklopa, který si spálil ruku o kotel a který byl pro ostatní skvrnou, shodili z věže dolů. Z dolní části města se teď ozýval posměch hlasitěji než předtím.

„Hrozně se mi líbí představa, jak se tady zahrabou!“ poznamenal Oliver.

Luthien nesdílel půlčíkův optimismus. Chrám Zasvěcení držel Aubrey. Luthien se rozhodl, že mu ho ponechá. Aspoň prozatím. Možná by se jim podařilo vypudit kyklopy a znovu získat katedrálu, ale za cenu mnoha zmařených životů.

Luthien stále hloubal nad tím, zda je jeho rozhodnutí správné. Ne že by katedrálu potřeboval ke strategickým účelům – obrovskou stavbu sice bylo možné uhájit, ale otevřená nádvoří byla pro útočné operace nepoužitelná. Chtěl ji spíš kvůli jejímu symbolickému významu. Chrám Zasvěcení byla gigantická a impozantní svatyně, nejmohutnější a nejrozlehlejší stavba v celém Eriadoru. Měla patřit prostému lidu, který ji stavěl, a ne odporným jednookým a samozvanému králi Avonu. Tato katedrála symbolizovala duch Montfortu a celého Eriadoru. Každá vesnice, i ta sebemenší a sebevzdálenější, se pyšnila někým, kdo Chrám Zasvěcení pomáhal stavět.

Kyklopové vychrstli další kotel vřelé vody. Tentokrát nespadl dolů. Horká tekutina si našla k vévodovi cestu, provaz se osvobodil z ledového sevření a visel dolů. O několik sekund později se uvolnila horní polovina zmrzlého torza a mrtvola se ohnula v pase.

Dva přátelé toho nahoře moc neviděli – a samozřejmě ani nemohli. Ale když se ani po dlouhé době neobjevil na ochozu žádný kyklop, Luthien a Oliver usoudili, že se bestie schvátily.

„Vylézt nahoru s plným kotlem, to už dá nějakou práci," zachechtal se půlčík. Vzpomněl si na točité schodiště, po kterém by bylo obtížné jít, i kdyby nebylo pokryto ledem.

„Aubrey věří, že jeho úsilí má cenu," řekl Luthien. Pochmurný tón v jeho řeči Oliver přičítal vyčerpanosti.

Oliver potáhl za zmrzlé vousy elegantně střižené bradky a ohlédl se zpátky k Chrámu.

„Mohli bychom vybojovat katedrálu zpátky," navrhl, neboť dobře znal příčinu Luthienova rozpoložení.

Luthien zavrtěl hlavou. „Ne za cenu ztrát."

„Tuhle bitvu vyhrajeme," řekl Oliver. „Obchodníci jsou zavření ve svých domech a mnoho kyklopů už nezbylo." Podíval se na stěnu a představil si scénu na severním nádvoří. „A teď jich je ještě méně než před chvílí," řekl pohrdavě.

Luthien nemohl než souhlasit. Lidé z Eriadoru byli blízko tomu získat zpět své město – Caer Mac Donald – z rukou Greensparrowa. Jenže jak dlouho jej mohou udržet? Už probleskly zprávy o tom, že se blíží vojska z Avonu, aby zlomila odpor. Tyto zvěsti byly sice nepotvrzené a možná nebyly ničím jiným než jen obavami. Ale přesto Luthien takovou možnost nemohl vyloučit. Král Greensparrow nebude vzpouru tolerovat. Neodtáhne z Eriadoru jen tak, ačkoli ve skutečnosti si zemi nikdy úplně nepodrobí.

Luthien přemýšlel o pohromě, která zpustošila Eriador před nějakými dvaceti lety, v roce, kdy se narodil. Tehdy zemřela jeho matka a mnozí jiní, skoro třetina všech obyvatel Eriadoru. Hrdý lid už nemohl dál vést válku s Greensparrowovu armádou – její hlavní silou byli kyklopové – a tak se vzdali.

A pak přišla na Eriador další rána: doba duchovní temnoty. Luthien ji viděl u vlastního otce, ve kterém zůstalo jen pramálo z jeho bojovnosti. Poznal ji i u mužů, jako byl Aubrey. Byli to ti, kteří přijali Greensparrowa celým srdcem – a ten těžil z bídy prostých lidí.

Co tedy vlastně začal s Oliverem v Chrámu Zasvěcení v den, kdy zabil Morkneyho? Luthien teď myslel na bitvu, na to, jak Morkney vyvolal ze svého těla démona. Bylo to potvrzení ohavnosti Greensparrowa a jeho kumpánů. Otřásl se při vzpomínce na ďábelské zvíře, kterému se říkalo Skřehot. Nebýval by totiž tuhle bitvu vyhrál

a nevrazil by Oliverův kord do chlupaté vévodovy hrudi, kdyby Morkney neudělal chybu a neposlal démona do pekel, aby mohl zle zřízeného Luthiena zabít sám.

Když se podíval zpátky na události posledních pár týdnů, bylo to tak trochu štěstí a řízení osudu. Luthien pocítil směs údivu a posvátné úcty, kterou ale vystřídal hněv. Kolik nevinných lidí, kteří podlehli šílenství jménem legenda o Šarlatovém stínu, bude ztrestáno ďábelským králem? Přežene se přes zemi další neštěstí, podobné tomu, co zlomilo srdce a vůli Eriadoru, když se Greensparrow poprvé stal králem Avonu? Nebo Greensparrowova armáda kyklopů jednoduše vpochoduje do Montfortu a zabije každého, kdo nebude loajální trůnu?

Luthien věděl, že by nešlo jen o Montfort. Kateřina přišla z ostrova Bedwydrin, který byl jejím domovem. Přinesla meč Luthienova otce a novinu, že povstání se rozšířilo po celém ostrově. Gahris, Luthienův otec, byl očividně pyšný, když slyšel zvěsti o hrdinských činech svého syna. Dřívější Aubreyho manželka Avonesa, kterou pak Aubrey podsouval Gahrisovi za manželku, byla v okovech.

Pomyšlení na tu nafoukanou zmalovanou děvku Luthienovi zvedalo žluč. Skutečně, Avonesa to všechno začala. Luthien bezděčně přijal její šáteček, symbol toho, že za ni bojuje v zápasnické aréně. Když přemohl svého přítele, Gartha Rogara, zlomyslná Avonesa volala po smrti poraženého.

A tak Garth Rogar zemřel – zabil jej kyklop, kterého Luthien později odrovnal. Pradávné zákony možná Avonese dávaly právo mít takové požadavky, ale morálně na ně nárok neměla.

Avonesa, která ukázala palcem dolů a žádala tím smrt pro Gartha Rogara, určila Luthienovu budoucí dráhu. Ironií bylo, že Aubrey, který přivedl tu děvku na Bedwydrin, byl v zápasu o Montfort Luthienovým úhlavním nepřítelem.

Luthien chtěl Aubreyho hlavu a mínil ji získat. Bál se ale, že král Greensparrow pak bude chtít hlavu jeho a ostatních přátel, aby se jednou provždy pomstil.

„Tak proč jsi smutný, příteli?“ zeptal se Oliver. Ostrý vítr ho připravil takřka o všechnu trpělivost. Kyklopové se nahoře na věži už

neobjevili. Oliver odhadoval, že jim bude trvat aspoň hodinu, než se dostanou dolů, naplní další kotel a vyvlečou ho nahoru. Půlčík, který miloval pohodlí, neměl sebemenší chuť čekat hodinu v mrazivém větru.

Luthien stál a rychle si třel dlaně a paže. „Pojď," řekl a Oliverovi se ulevilo. „U Trelfa se mám setkat se Sioban. Její poslové se vrátili ze západu a z východu."

Oliver skočil před Luthiena, ale pak se zarazil. Vrátili se poslové?

Oliver si myslel, že teď ví, co Luthienovi dělá starosti.

U Trelfa se jmenovala hospoda, která patřila trpaslíkům a elfům. Bylo příliš chladno na jakoukoliv bitvu. Většina rebelů toho využila k doplnění zásob potravin a k odpočinku. Hospoda se nacházela v jedné z nejchudších čtvrtí Montfortu. Nikdy nebyla příliš oblíbená, ale teď sem často chodil Šarlatový stín, hrdina povstání, a tak tam bylo skoro vždycky plno.

Výčepní byl hubený, ale silný muž. Trochu naháněl hrůzu a působil poněkud divným dojmem, mimo jiné i proto, že už skoro týden nenašel čas oholit si černé štětinaté strniště. Otřel si ruce do zástěry se skvrnami od piva a hrnul se k Oliverovi a Luthienovi, aby je uvedl na jejich místa.

„Hledáme Sioban," řekl krátce na to Luthien.

Než Tasman stačil odpovědět, mladý Bedwyr ucítil jemný dotyk na ušním lalůčku. Zavřel oči, když ruka sjela níž. Tak jemně se ho na krku dotýkala jedině Sioban.

„Máme teď něco důležitého," řekl Oliver Tasmanovi a pak se podíval na pár. „Ačkoliv nemám ponětí, co je teď pro mého přítele nejdůležitější."

Luthien otevřel své skořicové oči. Otočil se a vzal ruku Sioban poté, co ji sundal ze svého krku. Byl v rozpacích, když zjistil, že elfí žena není sama, že jeden z jejich společníků je zachmuřená Kateřina O'Haleová.

Mladík si uvědomil, že ten jemný dotyk na krku byl určen hlavně Kateřině.

Oliver to věděl také. „Myslím, že válka se blíží i k mému domovu," zašeptal Tasmanovi. Výčepní se zařehtal, postavil před ně

korbely piva a odběhl. Tasmanovy uši zachytily všechny důležité rozhovory, které se tu vedly. Vždycky si dal záležet, aby diskutující neměli pocit, že ho příliš zavlekli do hovoru.

Luthien se dlouze a upřeně zadíval na Kateřinu a znovu si bezděky sáhl na krk. „Jaké jsou zprávy z Avonu?“ zeptal se Sioban.

Sioban se ohlédla přes rameno na dalšího společníka. Byl to elf oblečený do teplého oděvu s kožešinou. Měl růžové tváře a dlouhé řasy se mu leskly, jak na nich tály krystalky ledu.

„Není to moc slibné, dobrý muži,“ řekl elf Luthienovi se zjevnou úctou.

Luthien byl trochu v rozpacích, necítil se dobře při takových formalitách. Byl vůdce rebelů a získal si pověst hrdiny Eriadoru. Ti, kdo mu nebyli nejblíž, ho oslovovali „dobrý muži“ nebo „můj pane“.

„Podle nejnovějších zpráv je na cestě nějaká armáda z Avonu,“ pokračoval elf. „V Princetownu se seskupují kyklopští bojovníci, řekl bych, že to bude praetoriánská garda.“

Luthienovi to dávalo smysl. Princetown ležel na diagonále, která vedla z hor Železného Kříže k jihovýchodu. Nebyl nejblíž k Montfortu, který byl nejdůležitějším městem Avonu, ale byl nejblíž k Malpuisantské zdi. Byla to jediná cesta přes pohoří i v létě, natož teď v zimě.

Pochod z Princetownu do Montfortu přes pevnost Dun Caryth, která upínala Malpuisantskou zeď k horám Železného Kříže, by trval několik týdnů a krutá zima by si jistě vybrala svou daň. Luthiena ty zvěsti trochu uklidnily. Zdálo se nepravděpodobné, že by Greensparrow vyrazil z Princetownu dřív, než začne jarní tání.

„Je tu další možnost,“ řekl elf pochmurně. V očích mladého Bedwyra zahlédl záblesk naděje.

„Port Charley,“ hádala Kateřina. Myslela na přístav západně od Montfortu.

Elf přisvědčil.

„Jsou ty zprávy něčím podloženy, nebo jsou to spíš dohady?“ zeptal se Oliver.

„Nevím, jestli jsou to vůbec zprávy,“ odpověděl elf.

„Dohady,“ rozhodl Oliver. „A pečlivě rozšiřované,“ dodal potichu. I když se boje odehrávaly v Montfortu, rebelové sledovali,

co se děje mimo opevněné město. Stále se mluvilo o tom, že se válečná flotila Avonu plaví do Port Charley. Ze strany Greensparrowa se to zdálo logické – úžiny mezi Barandinem a Avonem byly v zimě zrádné. Ledové kry nebyly žádnou vzácností, ale pro plavbu to nebylo tak daleko. Navíc na velké lodě Avonu se vešlo mnoho, mnoho kyklopů.

„Co spojenci…“ začal Luthien, ale elf jej přerušil, protože tu otázku čekal.

„Lidé z Port Charley rozhodně nejsou přátelé kyklopů,“ řekl. „Určitě jsou rádi, že jednoocí dostali v Montfortu na frak a že Morkney je mrtev.“

„Ale…“ připomenul Oliver a přesně napodobil elfův tón.

„Ale oni prohlásili, že naše záležitost je nezajímá,“ dokončil elf.

„A ani nebude,“ vložila se do hovoru Kateřina. Zraky všech se obrátily k ní, všichni byli zvědaví, co o tom ví. Luthien to chápal, často byl v Hale, Kateřinině domově. Bylo to svobodné a nezávislé město, které se příliš nelišilo od Port Charley. Stejně si ale nebyl jistý, zda je Kateřinino prohlášení správné. Dávného hrdinu Bruce Mac Donalda, který byl pro celý Eriador zosobněním hrdosti a smyslu pro odpovědnost, lid Port Charley přijal za svého.

„Pokud flotila opravdu vypluje, musí být zastavena u pobřeží,“ řekl Luthien rozhodně.

Kateřina zavrtěla hlavou. „Když se pokusíš přivést armádu do Port Charley, budeš bojovat,“ řekla. „Ale ne se spojenci Greensparrowa.“

„Nechají kyklopy projít?“ zeptal se Oliver. „Pokud se k nám nepřipojí, pak pravděpodobně nepůjdou proti Greensparrowovi,“ ozvala se Sioban.

Luthien probíral jejich možnosti. Mohl by zapojit Port Charley do povstání? A pokud ne, mohl by počítat s tím, že on a rebelové vydrží vzdorovat armádě Avonu?

„Možná bychom si měli ještě jednou ujasnit postup,“ nabídl Oliver o chvíli později.

„Ujasnit postup?“ řekly současně Kateřina a Sioban.

„Zase se schováme,“ odpověděl půlčík. „Zima je příliš krutá na to, abychom bojovali za každou cenu. Takže zastavíme boje. A ty a

já,“ řekl Luthienovi a šťouchl do něj loktem, „zmizíme jako duchové.“

Otevřené prohlášení nebylo ničím jiným než rozmařilým chováním, které se vymklo z ruky. Všichni kolem i ti, co nebyli přímo zapojeni do hovoru, ochladli.

Sioban se podívala na elfa, který jen bezradně pokrčil rameny.

„Nežili jsme si špatně před tím, než jsme začali bojovat,“ poznamenal Tasman a přešel od Olivera a Luthiena na druhou stranu výčepu.

„Je tu možnost diplomacie,“ řekla Sioban. „Zvlášť teď. Aubrey ví, že povstání nezdolá bez pomoci z Avonu a z celého srdce touží být vévodou. Možná věří, že když udeří a dobude Montfort, pak ho Greensparrow odmění titulem.“

Luthien se zadíval do očí Kateřiny O’Haleové, ve kterých hořely ohníčky hněvu. Nápad s diplomacií nebo myšlenka, že by se vzdali, se hrdé bojovné ženě příčila.

Za Kateřinou se strkalo několik stálých návštěvníků hospody a pak byli vytlačeni stranou. Kateřinu někdo postrčil dopředu. Uviděla zavalitou, ale statnou postavu, vysokou asi čtyři stopy. Trpaslík si razil cestu k Luthienovi a vystavoval přitom na odiv modré vousy.

„Co se to tu vede za hloupé řeči?“ zeptal se Šaglin. Sevřel své drsné pěsti, jako by chtěl každou chvíli chytit Luthiena a uškrtit ho.

„Diskutujeme o dalším postupu,“ vložil se do toho Oliver. Půlčík viděl ohníčky v Šaglinových očích – byly to ohníčky zloby. Trpaslík našel určitou naději a ochutnal svobodu, kterou vždycky proklamoval. Raději zvolí smrt, než aby se vrátil k porobě.

Šaglin si odfrkl. „O dalším postupu jste rozhodli ten den v Chrámu Zasvěcení,“ zaburácel. „Myslíte, že teď můžete couvnout?“

„Já ani Luthien nemůžeme,“ odvětil půlčík. „Ale zbylí…“

Šaglin neposlouchal. Protlačil se mezi Luthiena a Olivera, chytil se okraje výčepu a vydrápal se nahoru, aby stál na vyvýšeném místě.

„Hej!“ zahulákal a hospoda utichla. I Tasman, kterému se zcela jistě nelíbily šlápoty na vyleštěném stole, zpozorněl. „Kdo z vás se chce vzdát?“ zvolal Šaglin. V hospodě bylo stále ticho.

„Šagline,“ začal Luthien a pokusil se prchlivého přítele uklidnit.

Trpaslík ho ignoroval. „Kdo z vás je pro to, abychom zabili Aubreye a vztyčili vlajku Caer Mac Donald?“

Hospoda zaburácela. Rebelové vytasili meče a mávali jimi nad hlavou. Volání po Aubreyho hlavě se ozývalo z každého rohu.

Šaglin seskočil dolů mezi Olivera a Luthiena. „Tady je odpověď,“ zavrčel a vydal se za Kateřinou a Sioban. Luthienovi neuniklo, že se Kateřina na trpaslíka usmála a poplácala ho po rameni. Nejdůležitější z trpaslíkovy řeči bylo dávné jméno Montfortu, Caer Mac Donald, na počest hrdiny Eriadoru.

„To bylo hezky řečeno, příteli,“ začal Oliver. „Ale…“ Dál se půlčík nedostal.

„Bruce Mac Donald je víc než pouhé jméno,“ řekl Luthien.

„Stejně tak Šarlatový stín,“ dodala neočekávaně Sioban.

Luthien na chvíli zmlkl a věnoval elfí ženě zvědavý a zároveň vděčný pohled. „Bruce Mac Donald je legenda,“ pokračoval. „Pro lid Eriadoru je to symbol. A víte proč?“

„Zabil spoustu kyklopů,“ zkusil to Oliver, který nebyl z Eriadoru, ale z Gaskonie.

„Vybojoval svobodu,“ opravila ho Kateřina. „Svobodu každému muži a každé ženě.“ Pohlédla na Sioban a na Šaglina. „Každému elfovi i trpaslíkovi. A pro každého půlčíka, Olivere,“ řekla a upřela na něj pohled. „Svobodu pro Eriador a pro každého, kdo tu žil.“

„Mluvíme tu o zastavení něčeho, co se zastavit nedá,“ vmísil se do hovoru Luthien. „Kolik jsme zabili obchodníků a jejich kyklopích ochránců? A kolik z praetoriánské gardy? A co Morkney? Vy opravdu věříte, že se Greensparrow jen tak lehce vzdá?“

Luthien se postavil. „Něco jsme začali a je to příliš důležité, než abychom to zmařili hloupým strachem. Začali jsme bitvu o svobodný Eriador.“

„Nenechme se unést,“ přerušil ho půlčík. „To by nás pak mohli roznést na kopytech.“

Luthien mrkl na svého maličkého přítele. Uvědomil si, že on a mnoho ostatních váhali víc, než se mu zamlouvalo. „Byl jsi to ty, kdo mi radil, abych na sebe tehdy v Chrámu Zasvěcení upozornil,“ připomněl půlčíkovi. „Byl jsi to ty, kdo chtěl, abych začal vzpouru.“

„Já?“ zarazil se Oliver. „Chtěl jsem nás jen uchránit od těch bestií po tom, co jsi tak pošetile vyskočil a vystřelil šíp na vévodu.“

„Musel jsem chránit Sioban!“ prohlásil Luthien.

„A já jsem musel chránit tebe!“ zařval na něj na oplátku Oliver. Půlčík si povzdechl a odmlčel se. Pak položil Luthienovi ruku na rameno. „Ale couvnout nemůžeme, v žádném případě.“

Luthiena to ani trochu neuklidnilo. Přemýšlel o osudu, o Bruce Mac Donaldovi a o tom, co tento muž znamenal. V myšlenkách se přenesl zpátky na Bedwydrin. Kateřina, Šaglin a jeho otec tam byli s ním. Pohlédl na Sioban, ale z jejích zelených očí nedokázal nic vyčíst. Podivil se tomu, protože během posledních týdnů se stala jedním z jeho nejbližších rádců.

„Nemůžeme couvnout,“ zvolal Luthien natolik hlasitě, že ho slyšel každý. „Začali jsme válku, kterou musíme vyhrát.“

„Lodě připlují z Avonu,“ varoval Oliver.

„Tak je zastavíme,“ řekl Luthien a ve skořicových očích se mu zablýsklo. „V Port Charley.“ Podíval se směrem k houfu, na Sioban. Zdálo se mu, že jiskření v jejích očích bylo silnější, jako by právě prošel nějakou zkouškou, o které věděla jen ona. „Protože lidé z tohoto města se k nám připojí,“ pokračoval Luthien a nabíral síly. „A připojí se celý Eriador.“ Luthien se odmlčel, ale jeho šibalský úsměv řekl všechno. „Připojí se k nám, až bude nad Montfortem vlát vlajka Caer Mac Donald,“ pokračoval. „Zkrátka až budou vědět, že jsme u konce.“

Oliver přemýšlel o tom, jak hořký může být konec toho všeho. Nikdy se nebál smrti, život bral jako dobrodružství, které jednou skončí. A teď mu otevřel oči mladý, naivní kluk, kterého půlčík našel na ulici.

Šaglin zašermoval pěstí. „Pusťte mě do dolů!“ zahulákal. „Dám dohromady armádu!“

Luthien uvažoval o svém nadšeném příteli. Šaglin dlouho naléhal, aby se zkusili dostat do montfortských podzemních chodeb, které byly mimo město. Byla tu uvězněna většina jeho příbuzných. Sioban mnohokrát našeptávala Luthienovi totéž. Teď se rozhodl, že jde o víc než jen o vzpouru, byla to otevřená válka proti Greensparrowovi. Vycítil, že takovou akci by museli provést rychle.

„Tak tedy do dolů,“ souhlasil. Šaglin zavýskl, poskočil a zamával pěstí.

Mnozí pak opustili hospodu U Trelfa, aby rozšířili tu zprávu. Oliver měl podezření, že někteří byli špehové Aubreye a běželi mu hned za tepla vyložit plán rebelů.

Půlčík se rozhodl, že na tom nezáleží.

„Jsi blázen,“ řekla Sioban Luthienovi škádlivě, ale ne posměšně. Přiblížila se těsně k němu a přitiskla mu rty na ucho. „A tak vzrušující,“ zašeptala natolik nahlas, že to slyšeli všichni okolo. Kousla ho do ušního lalůčku a tiše zavrčela.

Luthien se ohlédl přes rameno a zahlédl, jak se Kateřina mračí. Poznal, že Sioban se k němu přitulila hlavně kvůli ní. Toto poznání Luthiena příliš nenadchlo. To poslední, co mladý Bedwyr chtěl, bylo způsobit Kateřině bolest. Když byl ještě na Bedwydrinu, byli milenci. A nejen to, Kateřina pro něj byla nejlepší přítel.

Sioban a její družina pak odešli. Ale ještě před tím se elfí žena otočila na Luthiena a pak věnovala Kateřině triumfální pohled. Kateřina ani nemrkla a nedala na sobě cokoliv znát. To Luthiena znervóznilo.

Chvíli po tom Luthien, Oliver a Kateřina stáli sami u dveří. Venku zase sněžilo, a tak se všichni postupně vytratili, aby si doma zatopili.

Ti tři se snažili mluvit spolu nenuceně, ale očividně mezi nimi bylo napětí. Oliver pak ještě plánoval podrobnosti útoku na montfortské doly.

Napětí mezi Luthienem a Kateřinou nepovolilo, a tak se Luthienovi zdálo, že by měl něco říct.

„Není to tak, jak to vypadá,“ zakoktal. Přerušil Olivera v půlce věty. Kateřina se na něj tázavě podívala.

„Myslím se Sioban,“ vysvětlil mladík. „Jsme nějakou dobu přátelé. Myslím tím…“

Luthien nevěděl, jak pokračovat. Uvědomil si, jak hloupě to všechno vyznělo. Kateřina – a pochopitelně všichni kolem – věděla, že on a Sioban jsou milenci.

„Nebyla jsi tady,“ zajíkl se. „Totiž…“

Oliver zaúpěl. Luthien věděl, že všechno zkazil a situaci ještě zhoršil. Nemohl ale přestat, nemohl se jen tak smířit s tím, co teď bylo mezi ním a Kateřinou.

„Není to tak, jak si myslíš," řekl znovu. Oliver uviděl v Kateřiných očích stín a zaúpěl znovu.

„Sioban a já… jsme přátelé," řekl Luthien. Věděl, že je neuvěřitelně žoviální, zvlášť když předtím vedli tak důležitou debatu. Ale city mu v tu chvíli zastřely zdravý rozum a on nemohl přestat. „Ne, tak to není. Jsme…"

„Ty si opravdu myslíš, že jsi pro mě důležitější než svoboda Eriadoru?" zeptala se Kateřina odměřeně.

„Vím, že tě to bolí," odpověděl Luthien dřív, než si stačil uvědomit, jak hloupá byla jeho slova.

Kateřina se k němu přiblížila, vzala Luthiena za ramena a vrazila mu koleno do slabin. Srazila ho k zemi a pak se nadechla, jako by chtěla něco říct. Zachvěla se a šla pryč.

Oliverovi neunikly slzy v jejích očích. Věděl, jak ji mladíkova slova zasáhla.

„V tomhle už se nikdy nepleť," procedila Kateřina skrz zuby a rychle opustila hospodu.

Luthien se pomalu sbíral, tvář zkřivenou bolestí a díval se za Kateřinou. Když zmizela ve tmě, podíval se bezmocně na Olivera.

Půlčík zavrtěl hlavou. Držel se, aby se nesmál. „Myslím, že ji miluji," řekl Luthien a sotva popadal dech. Mluvení ho zjevně stálo značné úsilí.

„Ji?" zeptal se Oliver a ukázal ke dveřím. „Ano, ji," potvrdil Luthien.

Oliver si potahoval za bradku. „To mi vysvětli," začal zamyšleně. „Jedna ti vrazí koleno mezi nohy a druhá ti šmejdí jazykem v uchu. A ty dáš přednost té první?"

Luthien pokrčil rameny. Opravdu nevěděl, co odpovědět.

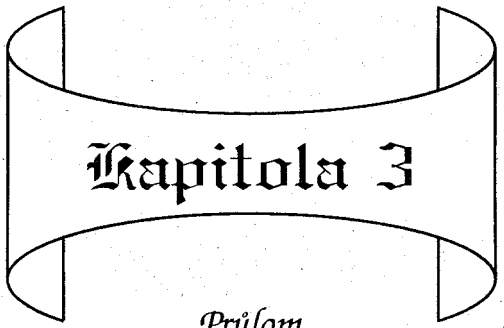
Oliver zase zavrtěl hlavou. „Děláš mi starosti."

Luthienovi to dělalo starosti také. Nevěděl pořádně, co cítí ke Kateřině a co k Sioban. Záleželo mu na obou. Lepší přítelkyni a milenku si žádný muž snad nemohl přát, to platilo pro obě. Byl z toho zmatený. Snažil se přijít na kloub pocitům, kterým nerozuměl.

Byl to nezkušený mladík, ale zároveň Šarlatový stín, vůdce povstání… ve svých rukou měl tisíce životů.

Oliver se pohnul ke dveřím a postrčil Luthiena, aby ho následoval. Mladík se zhluboka nadechl a poslechl Olivera.

Bylo příjemné nechat se zase jednou vést.

Půl tuctu kyklopů, kteří řídili operaci v montfortských dolech, zíralo na dveře postranní jeskyně. Mysleli, že jsou zavřené. Muž a půlčík si vykračovali s úsměvem a vešli dovnitř tak samozřejmě, jako by byli pozváni. Ti dva za sebou zavřeli dveře. Půlčík strčil paklíč do zámku a rychle jím otočil.

Nejbližší bestie vykročila ke stěně, na které viselo kopí. Muž přiskočil, tasil kouzelný meč a přeťal zbraň vejpůl. Kyklop se přiblížil a chtěl ho srazit k zemi. Pak se ale zastavil, jako by ho něco zmátlo. Stál klidně, ruce měl zvednuté na znamení, že nechce bojovat.

Než stačil zareagovat jiný kyklop, půlčík vyskočil na stůl s kordem v ruce. Žádný kyklop ho neohrožoval, ale stejně zaujal hrdinskou pózu.

Největší z kyklopů si stoupl na židli. Vypadal teď ještě větší a hrozivější.

„Zdravíčko," řekl půlčík. „Jsem půlčík Oliver z Morous, zvaný lapka, a tady můj přítel, to je Luthien Bedwyr, syn Gahrise z Bedwydrinu."

Kyklopové obvykle nevěděli, jak reagovat. Nechápali, co se kolem nich děje. Montfortské podzemní chodby byly kus od města, skryté hluboko pod horami. Toto místo bylo odlehlé, a tak kyklopové dokonce ani nevěděli, že se vede bitva o Montfort, protože od prvního sněhu neslyšeli žádné noviny z města. Kromě karavan s vězni sem nikdo nechodil, a ty nepřijdou dřív než s prvním táním.

„Ovšem asi ho budete znát spíš pod přezdívkou Šarlatový stín," pokračoval Oliver.

Velký kyklop hrozivě zamrkal. Před pár měsíci sem vpadli dva, půlčík a člověk. Zabili spoustu kyklopů a osvobodili tři uvězněné trpaslíky. Jejich popis se shodoval s tím, jak vypadali tihle dva. Kyklopové a jejich spojenci si už nebyli ničím jisti. Nečekali takovou návštěvu, bylo to příliš rychlé a vůbec podivné.

„Přišel jsem kvůli sobě a mému příteli a také kvůli těm dvěma stům dalších, kteří jsou tady. Chtěl jsem vás do jednoho zabít," vysvětlil Oliver. „Ale můj milý přítel vám chce dát šanci vzdát se."

Trvalo chvíli, než si bestie srovnaly v hlavě, co právě slyšely. Velkému kyklopovi to došlo nejdřív. Zařval a přelezl stůl.

Oliver se otáčel dokola na patě, protože čekal pozdvižení. Přešlapoval, podupával a přehazoval kord z pravé ruky do levé a zase naopak. Švihl přitom dva kyklopy, kteří stáli nejblíž, přes tváře.

„Beru to tak, že ne," řekl půlčík suše, udělal přemet a zase se postavil.

Kyklop, který byl nejblíž Luthienovi, zavrčel a chystal se zaútočit. „Podívej!" zakřičel Luthien.

Hloupá bestie naletěla a otočila se. Uviděla Luthienův meč, jak rychle stoupá nahoru. Ostrá čepel Slepé zášti se zasekla do kyklopova zátylku.

Luthien přeskočil mrtvolu.

„Říkal jsem ti, že se nevzdají!" křičel Oliver, který se bil s dvěma kyklopy. Jeden z nich měl na tváři škrábanec od kordu. Podruhé mířil půlčík lépe – zasáhl obludu přímo do oka. Kyklop klopýtl, svalil se na zem, paže do široka roztažené.

Luthien se přikrčil za převráceným stolem. Uvažoval, že ho vrhne na kyklopa, který stál na druhé straně. Tenhle jednooký byl očividně silnější a chtivý vyřídit si účty. V poslední chvíli Luthien sekl stranou za převrácený stůl a bestie narazila do stolu a ztratila rovnováhu a uklouzla. Luthien mu vrazil Slepou zášť mezi žebra.

Mladý Bedwyr se ocitl tváří v tvář největšímu z kyklopů, který třímal obrovskou sekyru.

„Jeden na jednoho,“ zabručel. Odhadl, že kyklop měří asi sedm stop a váží aspoň čtyři sta liber. Ve skutečnosti stál jeden proti jednomu a půl.

Dva kyklopové v blízkosti Olivera neměli žádnou zbraň. Ustrašeně kolem něj poskakovali a hledali způsob, jak by chytili tu mizernou krysu i s její naostřenou dýkou.

Oliver se nedbale otáčel a strkal špičkou kordu do chamtivých rukou. Vypadalo to, že tahle hra ho opravdu baví.

„Ani nepotřebuji druhou čepel,“ vysmíval se Oliver. Jeden z kyklopů se pro něj natáhl, a Oliver odpověděl tím, že mu vrazil kord do dlaně. Ostří projelo až k zápěstí.

Kyklop zavyl a popadl se za zápěstí. Padl na kolena a zachytil přitom kord. Olivera to nevyvedlo z míry a vytáhl dýku. Nebylo třeba, viděl, že druhý kyklop si pro něj nepůjde. Bestie rychle uskočila stranou a hledala ohromnou sekyru.

To ji plně zaměstnalo a Oliver vyskočil na ramena kyklopovi s poraněnou dlaní, který byl na kolenou. Byl připraven na útok, z očí do očí.

Nicméně půlčík seskočil dolů, protože kyklop po něm hrábl a chtěl ho stáhnout dolů. Bestie, která našla sekyru, se rozmáchla a sekla.

Dopadající sekyra Olivera minula – ale minula ho o fous – a dopadla na hlavu kyklopa, který klečel.

„Ach, vsadím se, že to zabolelo,“ poznamenal půlčík a prchal pryč.

Luthien se otočil na patě, aby mohl odrazit útok ze strany. Klekl na pravé koleno, naklonil se dopředu a vyslal ránu. Zasáhl vystrčené kyklopovo stehno.

Bylo to jen škrábnutí, které kyklopa nezastavilo. Luthien udělal přemet, aby se vyhnul ráně.

Vyskočil, oběhl kyklopa a zasadil mu další ránu, tentokrát do zadku. Obluda zařvala a těžká sekyra strhla Slepou zášť stranou.

„Vzpomeň si, neodrážet útok,“ řekl sám sobě. Ruka ho po úderu pálila, cítil její váhu. Uchopil meč oběma rukama a zvedl ho nad hlavu. Postavil se do obranné pozice.

„Říkali jsme, že se máte vzdát,“ dráždil je Luthien. Velký kyklop mu jen těžko mohl oponovat, zvlášť když se podíval na krveprolití okolo. Tři jeho kamarádi byli mrtví nebo umírali a čtvrtý byl slepý. Pokoušel se dostat na nohy a divoce kolem sebe mlátil.

Přes varovný řev velkého kyklopa Oliver nakopl slepého jednookého do zadku.

Slepá potvora se motala kolem dokola a Oliver ji srazil k zemi. Kyklop se sekyrou zakopl o svého druha. Byl to vlastně improvizovaný útok.

Oliver uskočil stranou a sekyra se zasekla do převráceného stolu.

Rozzuřený kyklop byl na kolenou, jeho kamarád se ho držel kolem pasu. Nemohl nijak ovlivnit tuhle zapeklitou situaci.

„Tak mě přece nechte, ať vám pomůžu,“ nabídl Oliver. Spěchal k nim, dýku měl zastrčenou za opaskem. Natáhl se pro sekyru, ale pak udělal nenadálý pohyb a probodl kyklopovi krk kordem.

„Rozhodl jsem se jinak,“ oznámil Oliver a pustil chroptícího kyklopa na zem.

Luthienův meč se zvedl do výše, když se jeho monstrózní protivník rozmáchl sekyrou. Mladík udělal krok vpřed, věděl, že mu nesmí dát šanci. Udeřil na soupeře. Slepá zášť vyrazila proti ruce, která držela sekyru, a usekla z ní prst. Útok skončil ještě dřív, než doopravdy začal.

Luthien stále držel svůj meč oběma rukama. Otáčel se dokola a snažil se, aby neměl nikoho za zády. Věděl, že mu to může přinést buď vítězství, nebo potážku, nic mezi tím. Mávl mečem přes pravé rameno a přikrčil se. Pak náhle vyskočil a máchl mečem zprava doleva.

Slepá zášť zasáhla jednookého pod levou paži, kterou měl zdviženou, roztrhla sval a obnažila kost.

Kyklop pustil sekyru a ta mu při pádu na zem poranila rameno. Bestie chvíli stála a tupě zírala střídavě na ránu a pak na Luthiena. Zavrávorala a narazila na zeď. Z rány jí prýštila krev. Luthien se ohlédl a uviděl Olivera, jak mučí slepého kyklopa.

„Olivere!“ zanadával Luthien.

„No dobře,“ zareptal půlčík. Skočil před bestii a počkal, až roztáhne ruce. Pak zabodl kord kyklopovi mezi žebra a levoručku do krku.

„Měli byste mít ještě jedno oko,“ poznamenal Oliver. Uskočil zpátky, bestie zvrátila hlavu a byla mrtvá, ještě než dopadla na zem.

Oliver se podíval na Luthiena skoro omluvně. „Opravdu by měli.“

Dvě stě stop podél stěny na východ od postranní jeskyně, kudy vešel Oliver a Luthien, spěchala ven z chodby Kateřina O’Haleová, za zády tucet uslintaných kyklopů. Žena, z jejíhož meče ještě kapala krev, nejprve běžela směrem k Montfortu. Pak se otočila a skočila do závěje. Kopí ji těsně minulo a zabodlo se do sněhu. Kateřina byla ráda, že kyklopové s jedním okem a nepříliš bystrým vnímáním neovládali zbraně. Elfové byli mnohem lepší. Brodila se závějí, a když se ohlédla, uviděla kyklopy jen několik desítek stop za sebou.

Nastal hrozný zmatek, když se ze závěje vynořila Sioban a zbytek Sekáčů. Elfí šípy se hemžily kolem kyklopů jako bodavé včely. Jeden kyklop se skácel s osmi šípy zabodnutými v mohutné hrudi. Hrstka kyklopů se snažila vrátit zpátky k hlavnímu vchodu, ale šípy je dostihly.

Jen jeden kyklop se odbelhal s šípy zabodnutými v zádech a ve stehnech. Jiný dostal zásah do ramene, když byl blízko vchodu do jeskyně, a tvrdošíjně se prodral dovnitř.

Šaglin a houf rebelů, mezi nimiž byli hlavně lidé a pár trpaslíků, byli v pronásledování hbití. Brzy po tom, co Šaglin vnikl do jeskyně, byli zranění kyklopové v posledním tažení.

V závěji Kateřina mhouřila oči před oslnivou září bílého sněhu. Pohlédla na západ. Dveře do postranní šachty byly zase otevřeny, ale jen natolik, aby bylo vidět ruku, která mává nahoru a dolů Oliverovým kloboukem.

„Když jsou ti dva spolu, není třeba se o ně bát,“ poznamenala Sioban, která stála Kateřině po boku. Kateřina se podívala na elfí ženu, která byla její sokyní v boji o Luthienovu přízeň. Byla krásná, měla dlouhé zářivé vlasy barvy obilí. Kvůli nim vnímala Kateřina svou rudou kštici jako nedostatek.

„Sdílí spolu víc než jen obratnost a trochu štěstí,“ dokončila Sioban a vyslala odzbrojující úsměv. Bylo na ní něco výjimečného, něco nadpozemského a ušlechtilého. Přesto Kateřina necítila od Sioban blahosklonnost nebo něco podobného. Všem elfům a půlelfům bylo společné chladné vystupování. Sioban se vymykala většině. Dokonce i jejich obvyklá rivalita se teď zdála méně hořká, než mohla být nebo než byla.

Sioban se svými druhy opustila závěj a šla za ostatními ke vchodu do podzemí. Zastavila se a počkala na Kateřinu.

„Dobrá práce,“ řekla elfí žena, když stála mezi mrtvolami kyklopů. Tahle slova Kateřinu odzbrojila. „Nalákala jsi ty bestie perfektně.“

Kateřina přikývla a přelezla ohrazení. I když velice nerada, musela si připustit, že má Sioban ráda. Pak vešli do chodby.

O kus dál v chodbě se Šaglin a jeho společníci setkali s tvrdým odporem. Kyklopové postavili barikádu tak, aby mohli střílet z kuší. Byli hrozní střelci, ale chodba nebyla ani široká ani vysoká a jakékoliv přiblížení k barikádě bylo zrádné.

Šaglin a ostatní se přikrčili u nejbližšího rohu. Měli vztek, že je protivníci zahnali do úzkých.

„Musíme počkat na elfí lukostřelce,“ naléhal jeden muž. Šaglin v tom neviděl žádný smysl, nebylo mu jasné, co pro ně může Siobanina družina udělat. Kyklopové byli barikádou dobře chráněni. Sem tam se objevil jeden nebo dva střelci, ale kvůli nim by soupeři moc škody neutrpěli.

„Zaútočíme,“ zavrčel trpaslík. Všichni okolo něj se zachmuřili, jak ostatně předpokládal.

Šaglin vyhlédl zpoza úkrytu a střela z kuše mu málem ustřelila nos. Podle krátkých intervalů mezi výstřely a podle počtu hádek trpaslík usoudil, že na druhé straně barikády je nejméně tucet kyklopů. Po boku trpaslíka stálo třikrát víc bojovníků a nejméně dvacetkrát tolik brzy pronikne dovnitř. Ale pomyšlení na to, že by ztratil byť jen pár z nich, mu nesedělo. Trpaslík se stáhl zpátky za roh a přistoupil k muži, který držel velký štít. „Dej mi ho!“ poručil Šaglin. Muž se na něj udiveně podíval a pak mu vyhověl. Štít kryl

trpaslíka prakticky od hlavy k patě. Šaglin vystoupil z úkrytu. Nějaký kyklop zaúpěl zpoza barikády a pak další.

Šaglin a jeho druhové se po sobě dívali. Nerozuměli tomu. Pak uslyšeli jemné brnknutí tětivy před nimi v chodbě a za barikádou vykřikl další jednooký.

Šaglin dal pokyn k útoku. Jeho společníci vyráželi bojový pokřik.

„Jednoocí hlupáci," ozval se za barikádou hlas s gaskonijským přízvukem. „Jedno bodnutí jemňoučkého ostří mého kordu a vy nevidíte!"

Hádka pronikla za Šaglinův štít. Muž, který ho kryl, dostal zásah do nohy a spadl na zem. Když uslyšel řinčení zbraní, neváhal ani chvíli. Přikrčil se a plížil se k barikádě. Kamení a dřevo místy chybělo. Šaglin se nemohl dostat skrz, ale spojenci jej využili jako schod a brzy vnikli za barikádu. Trpaslík se narovnal a přelezl hromadu. Bitva byla u konce. Kyklopové nikoho z rebelů nezabili ani vážně nezranili.

Luthien je zavedl na rozcestí chodeb. „Když se dáte doleva, dostanete se na nižší poschodí, kde jsou vaši zotročení příbuzní."

Šaglin zamručel. Luthien věděl, kam se chce trpaslík dostat. Šaglin už v podzemí byl, ale jen krátce. Trpaslíka chytili na jednom z jeho útěků a jako pomocníka Luthiena a Olivera ho odsoudili, ještě se dvěma dalšími, na těžké galeje, ale Oliver, Luthien a Sekáči je vysvobodili dřív, než měli kyklopové šanci vzít je hlouběji dolů do podzemí.

„A kudy se dostanete ven?" chtěl vědět Šaglin, když viděl, že ti dva nepůjdou s nimi.

Luthien pokrčil rameny a usmál se. Pak se otočil a odcházel. Oliver si nasadil klobouk. „Je tady hodně malých postranních chodeb," vysvětlil půlčík. „Kdybys nás potřeboval, víš, kde nás najdeš!"

Oliver vykročil za Luthienem. Ti dva šli doprava na křižovatku a zpátky do úzké chodby, která vedla do strážní místnosti. Našli několik chodeb, které odsud vedly. Některé se prudce svažovaly dolů. Hlavní vchod na nižší patra, kde byli trpaslíci drženi jako otroci, byl nalevo od křižovatky, jak Šaglinovi řekl Luthien. Luthien

a Oliver uvažovali, že pokud se dostanou do podzemí v tajnosti, budou moci vyburcovat uvězněné trpaslíky a zaútočit na stráže.

Sešli dolů a po cestě narazili na dvě desítky špinavých trpaslíků, které sužovala každá hlídka kyklopů. Byli zle zřízení a polomrtví hladem. Tenhle národ byl dychtivý připojit se k rebelům a lačný po svobodě. Krumpáče a lopaty, které předtím sloužily jako pracovní nástroje, teď byly smrtonosné zbraně, které jim razily cestu.

Šaglinova skupina se spojila se zbytkem rebelů, mezi nimiž byla Kateřina a Sekáči. Dali se přesně opačným směrem než ti dva. Hlavní vchod do nižších podlaží se hemžil kyklopy. Svedli tvrdou bitvu v poslední místnosti nižšího poschodí. Jak se dalo předpokládat, kyklopové zničili velkou plošinu, která sloužila jako výtah.

Za pomoci kusu kamene, nářadí a provazů trpaslíci zřídili nové dopravní zařízení. Dostat se dolů bylo obtížné. Mnozí nepřežili první útok, i přes dobrou práci elfích luků. I když nějaká skupina zajistila místnost, na cestě do další potkala po zuby ozbrojené kyklopy, kterých bylo nejméně tolik jako rebelů.

Ale trpaslíků bylo nejméně tolik, kolik bylo povstalců a kyklopů dohromady. A když se Oliver s Luthienem a s jejich armádou objevili před kyklopy, obrana dolů poněkud pokulhávala.

Tu noc se montfortské doly hemžily trpaslíky. Někteří znovu uviděli hvězdy na nebi po více než deseti letech. Skoro bez výjimky padli všichni na kolena. Zlořečili králi Greensparrowovi a zpívali chvalozpěvy na vůdce povstalců zvaného Šarlatový stín.

Šaglin plácl Luthiena po rameni. „Teď máš svou armádu," řekl modrovousý trpaslík pochmurně.

V tu chvíli o tom Luthien nepochyboval, měl kolem sebe pět set bojechtivých trpaslíků.

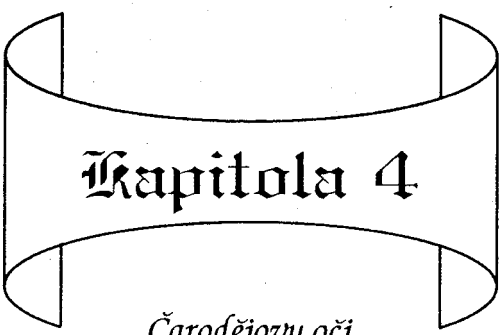
Oliver stál stranou, ale v jeho výrazu se zračily pochybnosti. Už předtím navrhoval Luthienovi, že trpaslíci by možná měli prchnout do hor. Oliver, Luthien a kdokoliv další by pak šli na sever, do nejdivočejších krajů Eriadoru, kde by se rozptýlili do krajiny. Navzdory vítězné náladě a scéně, která zahřála u srdce, se zdálo, že Oliver v sobě pořád živí tuhle myšlenku. Pragmatický půlčík chápal velké národy, mezi něž patřil i Avon. Nemohl se zbavit představy,

jak armáda krále Greensparrowa putuje k severu a kosí jednoho rebela po druhém. V několika posledních týdnech se Oliver dohadoval, zda se v Avonu popravuje sekyrou nebo gilotinou.

Oliver, půlčík řečený lapka, trávil svůj život na cestách jako psanec mimo zákon. Ale ne úplně mimo zákon, aby ho hledala celá armáda!

„Nemůžeme prchnout," řekl mu Luthien. Poznal totiž jeho výraz i odkud pochází. „Blíží se zánik Montfortu."

„A znovuzrození Caer Mac Donald," dodala rychle Kateřina.

Čaroděj měl na krku hezkých pár křížků. Vějířky vrásek kolem očí byly daň za hodiny studia a za spoustu starostí. Teď jeho starosti nebyly o nic menší. Věděl, že Eriador – jeho milovaná země – prožívá těžké časy. Ale v obavách se neutápěl a kdokoli mu pohlédl do tváře, pravděpodobně si spíš než vrásek všiml hlubokých modrých očí.

Čarodějovy oči teď jiskřily. Seděl v křesle s vysokým opěradlem v jeskyni kulatého půdorysu. Dokonale hladká podlaha nasvědčovala tomu, že místnost není přírodního původu. Prostor osvětlovaly záblesky ostrého světla, které vycházely ze skleněné koule, umístěné na stole mezi lebkou člověka a rozvětveným svícnem.

Brandir se zase opřel v křesle, když světlo začalo mizet. Přemýšlel nad obrazy, které mu koule ukázala.

Trpaslíci z montfortských dolů byli volní a spolu s Oliverem a Luthienem se dostali do města.

Trpaslíci byli volní!

Brandir se potahoval za sněhobílé vousy a projížděl rukama bílé vlasy. Věřil všemu, co viděl, protože viděl věci jak byly, ne jak by mohly být.

Už dřív se díval do budoucnosti. Byla to riskantní záležitost – a dost unavující. Ze všech kouzel, které čaroděj mohl provádět, bylo věštění snad nejobtížnější a nejvíc nebezpečné. Umožňovalo spoutání několika forem energie, například záblesků světla. Mohl také poslat něčí myšlenku jinam, jako předtuchu. Pohled do budoucnosti znamenal soustředění prvků přítomnosti do jednoho

místa, do skleněné koule nebo do zrcadla. Pak to znamenalo vyvodit závěry a předvídat příští události. Takové věštění bylo ve skutečnosti zkouškou čarodějovy inteligence a intuice.

Brandir si zřídka troufl na takové věštění, navzdory jeho zvláštnosti. Věděl, že taková předpověď není spolehlivá. Prostřednictvím koule mohl studovat živé obrazy – a byly opravdu živé, ale nemohl říct, které se uskuteční a které jsou jen další možnosti. To celé znamenalo, že zvědavý čaroděj spíše nahlédl do budoucnosti, než že by mohl ovlivnit příští události.

Brandir se neubránil letmému pohledu na události dnešního dne. Utkvěl mu jeden obraz, který se zdál přijatelný: muž, který stojí na nejvyšší věži Montfortu. Brandir měl přehled o hlavních událostech ve městě. Navštěvoval Montfort v myšlenkách a díval se očima elfí ženy. Ačkoliv muže na věži nepoznal, podle drahých šatů a šperků usoudil, že to bude jeden ze slouhů čaroděje Greensparrowa.

Čaroděj se zaklonil. Muž na věži, pomyslel si. Výsměch zdejšímu obyvatelstvu. Ztělesnění toho, co v Montfortu zbylo po Greensparrowovi. Brandir dumal o tom, že by se s tím mělo něco udělat. Věděl, že při tom může pomoci, bez větší námahy a rizika. Jeho návštěva v budoucnosti teď měla velkou cenu.

Cenu… Dobře si pamatoval varování svých učitelů před několika sty lety. To riziko…

Tenkrát to Brandir pustil z hlavy. Teď to bylo jiné. Nedíval se na to, co by mohlo být, ale na to, co je. Povstání v Montfortu mohlo přerůst v revoluci po celém Eriadoru. Když se to tak vezme kolem a kolem, Brandir ji začal. Byl to on, kdo dal Luthienovi šarlatový plášť, a byl to on, kdo poslal mladíka zvaného Šarlatový stín a půlčíka na cestu do Montfortu. Brandir jen čekal, kdy Luthien provede nějakou hloupost, pravděpodobně aby oživil legendu o Šarlatovém stínu.

Osud tomu chtěl, že události se vyvíjely rychleji, než čaroděj předvídal. Ale Brandir z toho nebyl zarmoucený. Byl plný očekávání a naděje. Přes to všechno věřil v Eriador a jeho houževnatý lid, v jehož čele stál Luthien Bedwyr.

Věštba mu ukázala několik vesnic, mezi nimi i rodnou vesnici Dun Varna na ostrově Bedwydrinu, jak se připojují k rebelům. To

ráno vyplula z Dun Varny flotila. Byly to hlavně přestavěné rybářské lodě. Brázdily ledové vody Ploutvového moře cestou na sousední ostrov Marvis. Na palubách byly posily pro guvernéra Marvisu, který se stejně jako Gahris, svého času guvernér Bedwydrinu, snažil vyčistit ostrov od nenáviděných kyklopů.

Brandir zašeptal několik slov a třikrát luskl prsty. Svícen se rozzářil. Vstal z křesla a narovnal si splývavý modrý oděv. Šel ke stolku, na kterém ležela hromada pergamenů. Všechny je zpřeházel až konečně našel mapu Avonských ostrovů, na nichž byly tisíce barevných teček, zelených, červených a žlutých. Značily hustotu osídlení a příslušnost k povstání. Tečky na jihu pohoří, které patřilo Avonu, byly zelené nebo žluté. Zelené znamenaly loajálnost trůnu a žluté pak neutrální postoj. Sever hor se přímo zelenal, ale ostatní oblasti stále ještě zůstávaly žluté. Červené body, které symbolizovaly povstání, se rozrůstaly.

Čaroděj držel mapu před sebou, zavřel oči a odříkal další zaklínadlo. Vyvolal všechno, co mu ukázala skleněná koule, nové události v Montfortu a flotilu na severu. Když otevřel oči, na mapě byly změny. Kolem ostrova Marvis se objevila červená vlna. Také čtvrť bohatých kupců byla obklopena červenou barvou.

„Co jsem to začal?“ mudroval starý čaroděj a smál se pod vousy. Neplánoval to ani na příštích sto let, ale pak přišla chvíle, o které si myslel, že je to ta pravá jak pro něj, tak pro Eriador. Luthien vytáhl z doupěte draka Baltazara Brandirovu kouzelnickou hůlku. Teď spolu s Oliverem a stále se rozrůstající družinou udělali významný pokrok.

Brandir položil mapu na stůl a zatížil rohy těžítky, která připomínala chrliče vody. Zhluboka si povzdechl a ohlédl se zpátky na ohromnou desku stolu a na tančící plamínky svícnu. Svíčky na něm vydávaly víc světla než obyčejně. Mnoho týdnů se díval křišťálovou koulí na události v Eriadoru a teď chtěl prozkoumat, co se děje v krajích kolem Avonu.

Brandir si znovu povzdechl a uvědomil si, že není připraven na tak riskantní čin. Ještě ne. Potřeboval si odpočinout, nabrat síly a nechat povstání propuknout v plné síle.

Litoval, že se do budoucnosti nepodíval dřív, protože teď jeho mysl zaměstnávala přítomnost a on byl příliš unavený na to, aby si

obrazy správně vyložil. Pohled do budoucnosti byl nejen vysilující. Pro Brandira, který vysílal magickou energii na míle daleko, aby viděl přítomnost, to bylo prostě nebezpečné. Takovou energii mohl zachytit Greensparrow a jeho rádci. V celé říši bylo jen málo čarodějů, a tak jakýkoliv Brind'Amourův pokus o věštění byla stopa do tajné jeskyně v horách Železného kříže.

Čaroděj odříkal zaklínací formulku a lehce foukl. Ohníčky, které zářily na svícnu, se zatřepotaly a zhasly. Brandir vstal a otevřel dveře. Šel úzkou chodbou, vedoucí do ložnice. Než ulehl k zaslouženému odpočinku, musel udělat ještě jednu věc. Přemýšlel o vizi toho, co by se v Montfortu mohlo stát, o Greensparrowově muži na věži. Věděl, co dělat.

Zastavil se v chodbě v malé komoře. Chvíli hledal mezi věcmi, které tam ležely bez ladu a skladu, až našel zvláštní kouzelný šíp. Pak ho pomocí jednoduchého zaklínadla poslal jedné krásné elfí ženě v Montfortu, která, jak se zdálo, byla vždycky v centru dění. Čaroděj si šel lehnout.

Luthien se probudil. Trvalo hodnou chvíli, než se v šeru rozkoukal a rozhlédl se po malé místnosti, aby zjistil, že je všechno v pořádku. Krb stále doutnal, nemohlo být tak pozdě. Hromada polínek se proměnila v řeřavé uhlíky, které připomínaly oči střežící místnost.

Luthien slezl z postele a sedl si na okraj krbu. Vzal pohrabáč a prohraboval popel. Dělal to bezděky, byl příliš naplněn mnoha city, kterým nerozuměl. Jemně foukal, až se oheň v krbu rozhořel.

Chvíli se díval do plamenů a pozoroval jejich dráždivý tanec. V myšlenkách se přenesl zpátky na Bedwydrin, do Dun Varny. Připomněl si, jak se s Kateřinou poprvé milovali na vysokém kopci, který čněl nad zálivem a nad městem.

Luthienovi ztuhl úsměv. Uvědomil si, že potřebuje spát, stejně jako ostatní. Čeká je útok a bitva. Bude muset učinit rozhodnutí, která zasáhnou do osudu mnoha lidí.

Luthien vrátil pohrabáč do stojanu vedle krbu a zamířil k posteli. Když tam došel, oheň zaplápolal a místnost ozářilo jasné světlo. Zastavil se.

Pokrývky byly rozházené a prostěradlo zmuchlané. Sioban ležela nahá a pravidelně oddychovala. Mladík se opatrně posadil na kraj postele. Položil jí ruku na koleno a lehounce kopíroval křivku jejího těla, až se dostal na krk.

Pak zabořil prsty do jejích zářivých vlasů. Sioban se zavrtěla, ale neotevřela oči.

Byla tak hebká, tak krásná a hřejivá. Luthien nemohl popřít ohromnou přitažlivost elfí ženy. Uchvátila jeho srdce na první pohled.

Proč tedy myslel na Kateřinu?

Když vklouzl zpátky do postele a přitulil se k Sioban, přemýšlel, proč se cítí tak provinile.

V době, kdy byla Kateřina v Montfortu, nedala na sobě znát, že by chtěla být zase s Luthienem. Nepadlo jediné slovo nelibosti o citech, které Luthien choval k Sioban.

I když to Kateřina nikdy nevyslovila, Luthien to cítil.

Viděl před sebou její krásné zelené oči, které ho zdravily za rozbřesku. Tu noc na kopci v Dun Varně se stal mužem. Zdálo se mu, že to bylo v kraji vzdáleném milion mil, před milionem let.

Dámy, které sloužily u dvora, byly zmalované, samá krajka a volánek. Obraz, který se objevil v křišťálové kouli, zvedal Brandirovi žaludek, ale zároveň mu dával naději. Carlis na Strattonu, nacházející se v Avonu daleko na sever od Eriadoru, byl postaven za války a pro válku před staletími. Bylo to mohutné město, které se hemžilo obránci. Greensparrow se bezohledně prodral na trůn po krvavé bitvě. První léta jeho vlády byla krutá a něco podobného zažily Avonské ostrovy před několika sty lety při vpádu Huegota.

Ale teď byl Carlis samá krajka a volán, sladkosti a tělesné požitky.

Brandirovo kouzelné oko bloudilo po paláci. Čaroděj nebyl nikdy předtím tak bezstarostný, když vysílal mysl tak blízko úhlavnímu nepříteli. Jestli Greensparrow zachytí magické vyzařování…

Masivní stěny Brandirovy skrýše byly jen malou ochranou před spojenci Greensparrowa, kteří byli vysláni z pekelných hlubin.

Pouhé hemžení v paláci čaroděje ohromilo. Stovky lidí proudily z patra do patra, všichni pili a cpali se dorty. Mnozí se odplížili do tmavého kouta, pokud nějaký našli. V každé místnosti postávali u stěny statní kyklopové. Jak ironické, pomyslel si čaroděj. Mnoho jednookých stálo před tapisériemi znázorňujícími dávné bitvy, ve kterých muži z Avonu porazili jejich předky!

Obrazy v křišťálové kouli se rychle míhaly. Pak Brandir pocítil magickou sílu. Chvíli si myslel, že Greensparrow ucítil energii vetřelce, a málem spojení přerušil. Pak si ale uvědomil, že je to něco jiného, něco jako pasivní energie. Pravděpodobně to byla síla samotného Greensparrowa.

Brandir se usadil do křesla a uvažoval. Znovu si vybavil bitvu vedenou Luthienem a Morkneyovo tělo, které viselo dolů z věže Chrámu Zasvěcení. Morkney ve svém těle přechovával démona jménem Skřehot. Když si Brandir vybavil tuto bitvu, cítil stejnou sílu jako před chvílí, ale mnohem silněji.

Čaroděj tomu rozuměl. Snažil se nápor energie odvést.

S lehkým zamručením zvrátil hlavu dozadu. Soustředil myšlenky do křišťálové koule a nechal se vést energií Greensparrowa. Ocitl se na zadním schodišti paláce, ve druhém poschodí, kde nebylo tolik lidí. Jednookých z praetoriánské gardy tu bylo víc. Schody vedly dolů k labyrintu chodeb. Na konci jedné z nich byly zavřené dveře.

Když oko dorazilo ke dveřím, Brandir ucítil náraz. Zkusil skrz ně proniknout, ale byla to pro něj velká překážka. Místnost byla zapečetěná kouzlem.

Za těmi dveřmi byl Greensparrow. Brandir to věděl, ale věděl také, že pokud vyšle dost energie na to, aby porušil zámek, čarodějný král to určitě zaznamená.

Náhle obraz v křišťálové kouli potemněl, protože skrz nehmotné oko prošel ohromný kyklop. Brandir toho využil a rychle bestii následoval dovnitř.

Místnost byla na první pohled poloprázdná, oproti jiným komnatám paláce. Uprostřed stupínku dva kroky nad zemí byl trůn.

Křeslo bylo ozdobené zelenými, červenými a fialovými drahokamy. Podlaha byla holá, jen k trůnu ode všech čtyř dveří vedly úzké červené koberce.

Shnilé špičáky mu vyčnívaly zpod horního rtu, který se křivě táhl pod širokým, rozpláclým nosem. Bestie měla obrovské oko podlité krví, nad nímž se klenulo husté obočí. Tváře a krk, silný jako dětská hruď, měl Belzenrik zbrázděné jizvami. Černá a stříbrná uniforma příslušníka praetoriánské gardy s nárameníky se zlatého brokátu byla dokonale upravená. Díky medailím a řádům se Belzenrikova hruď zdála ještě mohutnější.

„Nemáme žádné zprávy z Montfortu, můj králi," zahuhlal kyklop. Způsob vyjadřování odpovídal jeho rase, ale přes neustálé pofrkávání mu bylo těžko rozumět.

„Morkneyho druhý se do města vrátit nemůže," řekl Greensparrow spíš pro sebe než pro Belzenrika.

„Morkneyho druhý?" zašeptal Brandir a uvažoval o jednotlivých slovech. Znamenalo to, že všichni královi rádci měli vztah s více démony?

„Takže když to shrneme, ten hlupák Morkney je mrtev," pokračoval Greensparrow.

„Menší komplikace," odtušil Belzenrik.

„Je má loď připravena pro plavbu?" zeptal se Greensparrow a Brandir zatajil dech. Hodlá snad král přijet do Eriadoru osobně, aby potlačil vzpouru? Starý čaroděj věděl, že pokud se tak stane, Luthien a jeho přátelé nemají šanci.

„Až k Šamadoru není voda zamrzlá," oznámil Belzenrik.

Gaskonie? Greensparrow pojede do Gaskonie!

„A na severu?" zeptal se král a Brandir znovu zatajil dech.

„Tam už je to horší, podle všech zpráv," odpověděl kyklop.

„Ale dá se tudy projet," opáčil Greensparrow. Byl to spíš rozkaz než otázka.

„Ano, můj králi."

„Takový hloupý podnik," Greensparrow zavrtěl hlavou. Celá ta záležitost se mu zdála nechutná. „Musíme jim ukázat, jak jsou pošetilí," pokračoval a vstal z křesla. „Zabijte každého muže, ženu i dítě, kteří budou mít cokoliv společného s rebely. Dejte jim příklad toho, na co se nezapomíná ani za sto let."

Řekl to tak nenuceně a bezstarostně…

„Ano, můj králi,“ ozvala se dychtivá odpověď.

„A varuji tě,“ dodal ještě Greensparrow, než opustil místnost zadními dveřmi, „pokud budu muset přerušit odpočinek, budeš se mi zodpovídat.“

„Ano, můj králi,“ odpověděl Belzenrik nevzrušeně.

Starému čaroději, který všechno sledoval z dálky více než pěti set mil, se zdálo, že kyklop je potěšen.

Brandir přerušil spojení a usedl zpátky do křesla. Křišťálová koule a s ní i celá místnost potemněla.

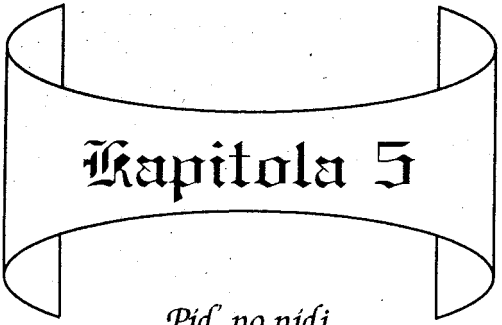
Čaroděj nezapálil svíčky. Seděl ve tmě a uvažoval o tom, jaké spojení udržují nepřátelé s démony. Zjevně bylo pořád velice silné.

Brandir myslel na osudné rozhodnutí bratrstva před mnoha, mnoha lety. Na ostrovech se už tyčily katedrály, všude byl klid a málokdo se staral o čaroděje. Bratrstvo čarodějů rozhodlo, že jejich zlatý věk už pominul. Čarodějové se zasloužili o to, že velcí draci byli zabiti nebo uvězněni v hlubokých jeskyních. Brandir a jeho společníci zdolali draka Baltazara, ale čaroděj při tom ztratil většinu svých druhů.

Všichni z bratrstva usnuli, někteří věčným spánkem. Všichni kromě Greensparrowa. V té době to byl nevýznammný čaroděj, ale před několika lety začal spřádat plány, jak oživit zlatý věk čarodějů.

Brandir věřil, že jednou ještě bude užitečný. Když se uchýlil do ústraní, stanovil zaříkadlo, které ho přivolá, až bude zle. A tak se před několika lety probudil a zjistil, že na trůnu sedí Greensparrow.

Brandir seděl ve tmě a přemýšlel o nepřátelích, o lidech i démonech. V duchu se divil, že nasměroval Luthiena a celý Eriador ke srážce s takovým nepřítelem, jako byl tento.

„Není to tak hluboko,“ zavrčel Šaglin. V modrých vousech měl rampouchy. „Nejsem tak dlouhý,“ odsekl Oliver.

Nazlobený trpaslík se podíval na Luthiena. Ten okamžitě popadl půlčíka, který si v jednom kuse stěžoval, pod paží a strkal ho přes bláto a led.

„Olivere z Morous, do kanálu pochodem vchod!“ zahuhlal Oliver. „Kdybych aspoň věděl, jak nízko vedle vás klesnu…“

Stížnost přešla v tlumený povzdech.

Jeden po druhém vystoupili nahoru. Oliver oplácával bahno z modrých kalhot a vykřikoval: „Hnus! Hnus! Hnus!“

„Nad námi jsou kupci,“ vložil se do toho Šaglin. V hlubokém hlase zazněl sarkasmus. „Asi by neškodilo ztišit se.“

Oliver vrhl na Luthiena pohled plný beznaděje. Věděl, že jeho přítel se tím dobře baví. Věděl také, že jeho stížnosti jsou ve srovnání s důležitostí toho dne nicotné. Ani sám Oliver je nemyslel vážně. Jen týden po otevření dolů ukázali osvobození trpaslíci co v nich je – opravili staré zbraně, vybavili se novými a pak otevřeli kanály pod obklíčenou čtvrtí kupců. Teď se Oliver, Luthien, Šaglin a tři sta jeho kumpánů plazili několika směry, těmito cestami se měli dostat přímo mezi nepřátele.

Půlčík vypadal, že nemá velkou radost z cesty. Pochodně dobře osvětlovaly chodby, ale nezmírnily strašlivou zimu. Stěny kanálu pokrýval led a na dně byly čerstvé splašky, díky nimž se tu šířil odporný puch.

„Zabarikádovali ústí, ale víc než tucet se nás dostalo skrz a pobili jsme čtyři kyklopy, kteří u toho byli.“

„Nikdo se nesnažil přivolat posily?“ zeptal se Luthien podesáté, protože tahle výprava začala v nižší části města.

„Nikdo,“ ujistil ho Šaglin, také podesáté.

„Opravdu se nemohu dočkat, až se přebrodím přes tohle svinstvo a narazím na nepřátele, kteří na mě budou čekat,“ dodal Oliver sarkasticky.

Šaglin ho ignoroval a dál pochodoval tunelem. O chvíli později se trpaslík zastavil a pokynul ostatním, aby udělali totéž.

„Nějaké jsme našli,“ řekl půlčík zachmuřeně.

Šaglin si od jiného trpaslíka vzal lucernu a držel ji vysoko nad sebou. Kývl hlavou směrem ke křižovatce, odkud přicházely zvuky. Zvedl pahýl palce nahoru. „Vše je, jak má být,“ poznamenal trpaslík a pokynul ostatním, aby pokračovali v cestě.

Přišli k malé místnůstce po straně chodby. Žebřík – nově zhotovený trpaslíky – byl upevněn na jedné ze stěn a vedl asi tucet stop k dřevěnému poklopu.

Luthien se přiblížil k Oliverovi. Souhlasil, aby je tajnůstkářský půlčík vyvedl ven z kanálu. Oliver se toho rád zhostil. Byl šťastný, že bude pryč z té špíny, i když nahoře na něj čekali kyklopové v plné síle. Mrštně a zároveň tiše vylezl na žebřík. Ještě než dorazil nahoru, dvířka se s vrzáním otevřela. Oliver ztuhl a ti dole byli tiše jako pěna.

„Ale ne,“ zaúpěl půlčík, když se v otvoru objevil nahý zadek kyklopa. Oliver si zakryl ruce a tvář. Doufal, že ho klobouk s širokou krempou ochrání. „Ksakru, rychle ho zastřelte,“ zašeptal. Vůbec nebyl nadšený z představy, co bude následovat.

Oddechl si, když se tětiva Luthienova luku zachvěla. Střela se zabodla do kyklopova tlustého zadku. Bestie zařvala a otočila se. Další střela od trpaslíka ho zasáhla přímo do obličeje, který hloupě strčil do otvoru. Řev utichl a všichni slyšeli, že kyklop na podlaze malé místnůstky nad nimi je v posledním tažení.

Oliver si oprášil klobouk a podíval se dolů. „Hej!“ zavolal potichu, „ti jednoocí vypadají na obou koncích stejně!“

„Vyrážíme!“ zvolal Luthien.

Oliver pokrčil rameny a vyšplhal po žebříku. Ocitl se v malé, čtvercové místnosti. Byl tu skoro takový zápach jako dole. Nějaký kyklop bušil na dveře.

„Bergusi?“ zavolal.

Oliver strčil hlavu do otvoru. Dal si prst na ústa a naznačil všem, co stáli dole, aby udělali místo. Pak se přikrčil za dveřmi. Bestie strčila do dveří.

„Bergusi?“ zařvala znovu. Oliver musel přiznat, že měla čím dál víc netrpělivější hlas.

Dvířka se otřásla, jak do nich kyklop vrazil. Oliver se podíval na mrtvého kyklopa a uvažoval o triku.

„V pořádku?“ ozvalo se a dveře se znovu otřásly. Oliver se přitiskl ke straně a vytáhl kord. Tři hlasité rány. „Bergusi?“

„Pomoz mi,“ zachrochtal potichu půlčík a snažil se napodobit hluboký hlas kyklopa. Znělo to, jako by byl v tísni. Sotva to dořekl, nastavil kord a uvolnil západku u dvířek. O chvilku později se kyklop vřítil dovnitř. Oliver zabodl špičku kordu do kyklopova kolena a pak do druhé nohy.

Kyklop se natáhl jak široký tak dlouhý přes svého mrtvého kumpána. Pokusil se vstát, zanaříkal a pak ztichl. Půlčík přiskočil ke dveřím a zavřel je. Pak se přesvědčil, že dole nikdo nestojí, a hodil potvoru dolů.

„Dobrý zásah,“ řekl Luthienovi, který kopl do těla, aby si uvolnil cestu k žebříku. „Ale víš ty vůbec, na kterém konci jsi ho praštil?“

Luthien po tom nepátral. Nechtěl půlčíkovi nahrávat na smeč. Nestál o to, vidět jeho pobavený úsměv.

V dolní části města byl klid. Útočníci se stáhli do kůlen a dřevěných přístřešků nad záchody, které stály mimo kupecká obydlí. Bylo před svítáním a chladno. U zdi kousek od Chrámu Zasvěcení se ozýval bojový křik.

„Jdeme právě včas,“ řekl Oliver. Útok z jižní části města byl manévr na zmatení nepřítele.

Luthien ponuře přikývl. Právě včas. Všechno jde podle plánu. Rozhlédl se kolem a upřel pohled do matného světla. Viděl zachmuřené trpaslíky, kteří roky žili jako otroci pod nadvládou Greensparrowa.

Mladý Bedwyr vyrazil a Oliver za ním. Šli směrem, odkud slyšeli bitvu. Prodírali se uličkami a náhle se zastavili. Zpoza rohu uslyšeli těžké kroky.

Kyklop na rohu zabrzdil a jeho velké oko se rozšířilo úžasem.

„Tohle je moc snadné," postěžoval si půlčík a zabodl kord do hrudi toho monstra. O vteřinu později Slepá zášť rozpůlila lebku bestie vejpůl.

Luthien se chystal odpovědět, ale jak on, tak Oliver skočili stranou a obrátili se. Za nimi se rozpoutal boj. Skupina kyklopů se vyřítila z postranní ulice a hledala nepřítele. Ohnisko boje našli dřív, než čekali, protože dvě bandy trpaslíků, mezi nimi i Šaglin, je obklíčily na ulici – a tam je také rozdrtily.

Šarvátky vypukaly po celé kupecké čtvrti. Bitva dostoupila vrcholu, když se slunce vyšplhalo na horizont a jeho šikmé paprsky dopadly na bitevní vřavu. Po cestě podél zdi blízko Chrámu Zasvěcení narazili Luthien a Oliver na minimální odpor – byli to dva kyklopové, které rychle přemohli. Zjistili, že množství trpaslíků kyklopům zasadilo citelnou ránu.

„Buď opatrný," varoval Luthien půlčíka. Mladík vytáhl luk a jednoduchým pohybem natáhl tětivu. Zatímco mu Oliver kryl záda, vyslal střely, jednu po druhé.

Kyklopové se nemohli ubránit trpaslíkům, kteří se bili u zdi i v ulicích. Elfové i lidé pronikli za zeď a vmísili se do bijící se hordy.

Luthien se pokusil rychle vystřelit šíp, viděl muže a nad ním kyklopa, jak napřahuje meč.

„Proklatě!" zvolal mladý Bedwyr, protože věděl, že se mu nepodaří vystřelit dost rychle.

Kyklop náhle strnul. Luthien nechápal proč, ale nepochyboval o tom, že je to štěstí.

Bestie se natáhla na zem. Ze zad jí trčely dva šípy. Luthien se podíval tam, odkud pravděpodobně vylétly, a spatřil známou postavu. Krásnou a pružnou, s elfími rysy v obličeji.

„Sioban," předešel ho Oliver. Byl očividně potěšen, a jak stála na zdi v zářícím ranním světle, mohl na ní oči nechat.

Než se Luthien upamatoval, že má vlastní luk, elfí žena skolila dalšího kyklopa.

„Budeš se dívat, nebo se přidáš?“ křikl Oliver, který proběhl kolem mladíka. Luthien se podíval zpátky na hlavní bitvu, která teď vrcholila, na zeď a nádvoří pod věží. Přehodil si luk přes rameno a vytasil Slepou zášť. Rozběhl se, aby přítele dohonil.

Oba uviděli Kateřinu, která seskočila ze zdi přímo doprostřed shluku, mezi dva kyklopy.

Oliver zaúpěl, ale Luthien znal udatnou ženu z Hale natolik, že se o ni nemusel bát.

Šermovala kolem sebe s kopím dopředu a dozadu, odrážela útoky překvapených bestií a tvrdě si razila cestu. Zabodla kopí do břicha nějaké obludy, vytrhla jej ven, rozhlédla se a stanula tváří v tvář dalšímu kyklopovi. Kateřina otočila zbraní v ruce a sekla bestii do krku. Pak se znovu otočila a vrátila se k první bestii, která si držela vyhřezlá střeva.

Luthien, zjevně potěšen, mrkl na Olivera. „Dva na dva,“ poznamenal.

„Řekni to rychle pětkrát za sebou,“ odpověděl půlčík.

Ještě než Luthien stačil odpovědět, Oliver ukázal prstem zpátky ke zdi. Luthien se otočil právě ve chvíli, když smrtící šíp Sioban sejmul další bestii ze zdi.

„Trumfla nás,“ řekl Oliver škodolibě.

„Tak ne!“ rychle zvolal Luthien. Oliver se otočil a uviděl Kateřinu v plné práci. Dřepla si a přikrčila se, vrhla kopím a zasáhla kyklopa zezadu přímo do krku. Pak s ním smýkla tak, že si rozbil svou odpornou tvář o kameny.

„Zdá se, že spolu dokonce zápasí,“ řekl Oliver. Podle jedovatého tónu Luthien usoudil, že půlčík nemluví jen o boji.

Luthien komentář neocenil. Oliver věděl, že slova vyřkl dřív, než měl. Odběhl pryč, kord držel vysoko nad hlavou. „Budeš se jen dívat, nebo budeš také něco dělat?“ křikl znovu.

Luthien ovládl hněv, zmatek a potlačil myšlenky na obě úžasné ženy. Teď nebyl čas na přemýšlení. Dohonil Olivera a oba spěchali k ohnisku bitvy.

To osudné ráno trpaslíci přepadli kupecké domy v Montfortu a osvobodili několik desítek otroků. Většina z nich se zapojila do boje a všichni dohromady pobili stovky kyklopů.

Kupci zůstali naživu, kromě několika, kteří se tvrdě bili s povstalci a nechtěli se vzdát. Luthien jim dal ještě před útokem možnost vzdát se. Necítil se příliš pohodlně v roli vůdce, ale v podstatě každému, kdo ho viděl, imponoval, protože mladík věřil ve spravedlnost. Věděl, že ne všichni montfortští kupci jsou špatní, že ne všichni, kteří díky Greensparrowovi prosperovali, k němu přilnuli nebo souhlasili s jeho nestydatými výnosy.

Závěrečná bitva byla hořká, ale nakonec byli kyklopí obránci, jak z města, tak z praetoriánské gardy, přemoženi. Rebelové drželi město ve svých rukách.

Kromě Chrámu Zasvěcení. Vzbouřenci se vyhýbali útoku na toto místo, protože zde byla obrana silná. Pět vchodů do katedrály, včetně tajného, který trpaslíci vykopali ve východní stěně, kyklopové bedlivě střežili a byli připraveni odolávat nemilosrdnému útoku.

Teď byl Chrám Zasvěcení všechno, co zůstalo těm, kteří byli loajální králi Avonu. A co se týče dolů, bestie, které tu byly zavřeny, nemohly počítat s nějakou pomocí.

Luthien a Oliver se poté, co obešli dobytou kupeckou čtvrť, vrátili zpátky. Luthien doufal, že najde živého Aubreye, ale nikde po něm nebylo ani památky. Ani ho to nepřekvapilo, ničema jako Aubrey znal trik jak přežít. Luthien předpokládal, že si ho Aubrey najde.

Dva společníci se připojili k většině své armády, která se shromáždila na nádvořích okolo obrovské stavby Chrámu Zasvěcení. Rebelové nešetřili posměšky a občas vyslali šíp, když se nějaký kyklop objevil v okně nebo na některé z malých věžiček.

„Můžeme se dostat dovnitř!“ prohlásil trpaslík Šaglin. Popadl Luthiena za ruku a hrnul se vpřed.

„Nemají kudy uniknout,“ ujistil ho Luthien. V hlase zaznělo pevné přesvědčení. „Je po bitvě.“

„Může jich tam být tak pět set,“ vložila se do toho Kateřina pochybovačně.

„O důvod víc, proč zůstat venku a vyčkat,“ odpověděl rychle Luthien. „Nemůžeme si dovolit ztráty.“

Přátelé se přesunuli na nádvoří. Pomáhali s ošetřením raněných a snažili se uspořádat bojovníky do skupin. Teď, když hrozba kyklopů

pominula, vyrojila se spousta dalších problémů. Prostý lid, který žil dlouho v bídě, drancoval a zapálil nejeden kupecký dům. Vypukaly šarvátky mezi lidmi a trpaslíky. Byly to dvě rasy, které nebyly zvyklé žít spolu, protože Morkney většinu trpaslíků poslal do dolů. Vynořila se otázka co se zajatými kupci.

Brzy odpoledne Luthien konečně uviděl Sioban, která k němu rázně kráčela.

„Pojď se mnou," řekla a Luthienovi neunikla naléhavost v jejím hlase.

Z druhého konce nádvoří je pozorovali Oliver a Kateřina. Dívali se, jak odchází.

„Asi má něco naléhavého," řekl Oliver Kateřině.

Kateřina k němu přiskočila. „Ty si myslíš, že mě to zajímá?" zeptala se a odběhla.

Oliver zavrtěl hlavou a v tu chvíli obdivoval Luthiena, jako nikdy předtím.

„Tohle je nejnebezpečnější doba," řekla Sioban Luthienovi, když ho odvedla stranou od davu. Začala mluvit o drancování a nespokojeném reptání mezi vzbouřenci.

Luthien nechápal zdánlivě nelogické reakce. Ale viděl, co se kolem něj děje, a nemohl Sioban upřít její obavy. Teď byla ta pravá chvíle pro radost a někteří ji možná měli. Radost ale doprovázely zmatené emoce. Teď, když hlavní bitva skončila, rebelové zmateně pobíhali nebo se bezcílně potulovali.

„Snad se boj oddálí o několik týdnů," řekla Sioban. „Naše jediná síla je jednota," odpověděl Luthien a snažil se pochopit její stanovisko. Jejich cíle se střetly, Chrám Zasvěcení stejně bude odolávat jen tak dlouho, dokud uvnitř nedojdou zásoby jídla. Kyklopové uvěznění uvnitř masivní katedrály je nemohli nijak zvlášť ohrozit. Povstalci drželi stráže až na náměstích okolo Chrámu Zasvěcení. Pokud se kyklopové vyhrnou ven, lučištníci je v krátké době zdecimují.

Povstalci se tedy zmocnili Montfortu, ale co to znamenalo? Několik týdnů před rozhodující bitvou Luthien a ostatní vůdci jasně stanovili cíl. Ale nesestavili žádný plán, kterého by se teď drželi.

Luthien přehlédl otevřené náměstí a zadíval se na kupeckou čtvrť. Po té co zapochyboval o tom, že teď je nejnebezpečnější doba, zpozoroval oblak černého dýmu, který vycházel z hořícího domu. Uvědomoval si svou zodpovědnost i to, že musí jednat rychle. Dobyli Montfort, ale to neznamenalo, že ve městě teď bude nepořádek a anarchie.

Mladý Bedwyr zaznamenal pach kanálu a krve. Pečlivě se prohlédl. Kouzelný plášť přesto nenesl jedinou skvrnu, jako kdyby jeho kouzlo nesneslo žádný kaz.

„Musím se umýt," řekl Luthien Sioban.

Přikývla. „Umyvadlo a čisté prádlo je už připraveno."

Luthien na ni udiveně pohlédl. Byl trochu překvapen.

Po nějaké době, která byla kratší, než by si přál, se Luthien Bedwyr vydal na náměstí před Chrámem Zasvěcení. Uvažoval o shromáždění diváků: každý rebel každý Šaglinův příbuzný, Sekáči a tisíce jiných naslouchali Šarlatovému stínu. Všichni přišli, aby se dozvěděli svůj další osud, protože Luthien byl pro ně posel Boha.

Snažil se nedívat se jim do tváří, do očí, které hořely touhou. Necítil se příjemně v této roli a neměl nejmenší potuchy jak nebo proč mu byla přisouzena. Měl by požádat Olivera, aby se k nim obrátil, napadlo ho náhle. Oliver umí mluvit a umí vycítit potřeby posluchačů.

Nebo Sioban. Luthien se na ni podíval, když ho vedla ke schůdkům od šibenice. Byla připravena pro kyklopy a kupce, kteří byli zodpovědní za situaci, která nastala. Možná že by k nim mohla promluvit Sioban.

Luthien tu myšlenku zavrhl. Sioban byla půlelf, příbuzná spíš elfům než lidem. Ještě teď se sem hrnuly davy, deset tisíc lidí zaplnilo náměstí, nahlíželi z ulic, stáli na zdi a nepochybně i u zdi v dolní části města, odkud sice nemohli nic vidět, ale mohli slyšet zvěsti šířící se davem.

Kráčel nahoru vedle Sioban. Známé tváře Olivera, Kateřiny a Šaglina, kteří stáli v přední řadě, mu dodaly odvahy. Byli plni očekávání a pohlíželi na něj s důvěrou. Věřili mu.

„Nezapomeň pravé jméno města," zašeptala Sioban a ustoupila stranou. Luthien, zvaný Šarlatový stín, osaměl.

Připravil si krátkou řeč, ale teď si nemohl vybavit první slova. Viděl kyklopy v oknech Chrámu a dav, který se tísnil pod ním. Cítil, že jejich osud i osud Eriadoru a vůbec celého Avonu závisí na tomto okamžiku.

Tato představa mladíka nijak neuklidnila.

Pohlédl na své přátele dole. Oliver svíral svůj obrovský klobouk, Kateřina na něj mrkla a energicky kývla. Zato Šaglin trpělivě vyčkával, stál skoro nehybně, paže složené na hrudi.

Neprojevil žádnou emoci. To Luthien potřeboval. Šaglin, jehož lid tak strašně strádal v otroctví a tyranii vévody Morkneye, nezdolný Šaglin, který vedl výpravu do dolů a který neposlouchal řeči o konci bitvy, dokud opravdu neskončila. Dokud neskončila.

Skořicové oči ztvrdly, Luthien pohlédl na dav.

Už se nepokoušel vzpomenout si na první slova své řeči. Raději se snažil vyjádřit to, co cítil v srdci.

„Spojenci!“ zvolal. „Přátelé! Nevidím před sebou dobyté město.“

Následovala dlouhá pauza. V davu se neozval ani hlásek.

„Ale osvobozené město!“ vyhlásil Luthien. Ozval se ohromný řev. Zatímco čekal, až se dav ztiší, sklouzl pohledem na Sioban, která se zdála naprosto vyrovnaná.

„Získali jsme zpátky kousek toho, co nám právoplatně patří,“ pokračoval mladý Bedwyr. Zvedl ruku a prsty naznačil, jak malý je kousek. „Kousek,“ zdůraznil pomalu a rozzlobeně.

„Montfort!“ vykřikl někdo.

„Ne,“ přerušil ho rychle Luthien, než mohlo začít skandování.

„Ne,“ pokračoval mladý Bedwyr. „Montfort je jen místo na mapě. Na mapě, která visí v síni Greensparrowova paláce.“ Jméno vyvolalo syčení. „To je místo, které musíme dobýt a zapálit.“ Luthien ukázal na sloup dýmu za ním, který sice slábl, ale stále stoupal vzhůru.

„Jaký je užitek z toho dobýt Montfort a zapálit?“ Vyvolal zmatené reakce. „Jaký je užitek z toho, že vlastníme budovy a všechno ostatní? Jsou to věci, nic než věci. A ty nám může Greensparrow vzít, pokud se sem vrátí.“

„Žádný užitek, říkám,“ pokračoval Luthien. „Pokud to byl Montfort, co jsme dobyli, pak jsme nezískali nic!“

Luthien viděl krčení ramen, dolehl k němu šepot a udivené otázky, protože na chvíli přestal mluvit a vyvolal v davu znepokojení.

„Ale to nebyl Montfort!“ zvolal konečně. Šepot se ztrácel, ale zmatené reakce nikoli. „To nebylo nic, co nám vzal král Greensparrow – ne, pouze Greensparrow, protože to není žádný můj král! Nebyl to Montfort, říkám. Byl to Caer Mac Donald, který jsme si vydobili zpátky!“

Na náměstí vybuchlo skandování a provolávání slávy – Luthienovi a městu Caer Mac Donald. Mladý Bedwyr se podíval na Sioban. Radila mu, aby nezapomněl pravé jméno města, a teď, když jej vyslovil, zdála se mu Sioban jiná. Zdálo se, že jí z tváře zmizel mrak. Že se jí ulevilo a že je plná důvěry. Ne, víc než plná důvěry, uvědomil si. Zdálo se, že se cítí bezpečně.

Sioban, která byla otrokyní kupce, která léta tajně bojovala proti vládnoucí vrstvě a která stanula po boku Luthiena, když začal vést hnutí, se podle všeho konečně cítila svobodná.

„Caer Mac Donald,“ zvolal Luthien, když se shromáždění ztišilo. „A co to znamená? Za co bojoval Bruce Mac Donald, který pobil kyklopy?“

„Za svobodu!“ ozvalo se dole na náměstí. Luthien se ani nemusel podívat dolů, poznal hlas Kateřiny O’Haleové.

Provolání znělo na každém rohu náměstí, kolem zdi, která půlila město i v ulicích jižní části. Dolehlo k uším těch, kteří vydrancovali nejbohatší kupecké domy a pak je spálili na popel.

„Nezískali jsme zpátky město, ale ideál,“ vysvětlil Luthien. „V Caer Mac Donald jsme našli srdce našeho pradávného hrdiny, ale to je teprve začátek, je to plamínek světla v temnotě. A tím, že jsme jej vydobili a spustíme vlajku Caer Mac Donald z Chrámu Zasvěcení…“ Přestal a dal shromáždění chvilku na to, aby obrátilo pohled na nejvyšší věž ohromné stavby, kde se míhaly postavy.

„A my ji vztyčíme!“ slíbil Luthien, když se otočili zpátky. Musel chvíli počkat, než se dav ztišil.

„Tím, že jsme si vydobili tento kousek naší hrdosti, jsme na sebe vzali zodpovědnost,“ pokračoval. „Zapálili jsme oheň a teď ho musíme rozfoukat, aby se jeho světlo rozšířilo. K Port Charley, na

západ. Na ostrovy Bedwydrin, Marvis a Caryth, na sever. Na Brungan, na jih severního masivu, na Rolwyn a dál na sever. Do Kalmer a na Eradošská pole na východě a na Dun Caryth, do všech míst, která jsou za závojem temnoty Greensparrowa. Dokud hory Železného kříže a Malpuisantská zeď budou rozdělovat nejenom zemi. Dokud Eriador nebude svobodný!“

Bylo to skvělé zakončení, pomyslel si Luthien, vhodně zvolené a zdůrazněné. Byl vyčerpaný, ale nadšený. Byl tak unavený, jako by bojoval jednou rukou proti stovce kyklopů. Byl tak spokojený, jako by tuhle bitvu vyhrál.

Mezi rebely se vrátilo nadšení a pocit vzájemnosti. Luthien věděl, a Sioban také, že nebezpečí alespoň na chvíli pominulo.

Přijdou Greensparrowova vojska, ale když se Luthien a jeho přátelé budou držet vyššího zájmu a nedovolí, aby lež vytlačila z jejich srdcí pravdu, pak nemohou prohrát.

Jakkoli bude Greensparrow žádat zemi zpět a jeho vojska zatratí mnoho životů, nemohou prohrát.

Minuty plynuly a shromáždění neztratilo nic ze své hybnosti. Zdálo se, že by vydrželo celý den a dlouho do noci. Z věže Chrámu Zasvěcení se ozval hlas – jako odpověď na Luthienova prohlášení.

„Jste hlupáci, všichni!“ zakřičela postava, která stála na vršku cimbuří. I z téhle vzdálenosti nějakých čtyř set stop Luthien poznal, že je to Aubrey. „Co víc jste získali než jen kus země? Co víc jste vybojovali než chvilkový odklad a příslib rychlé a strašlivé pomsty?“

To jim vzalo nemálo radosti a naděje.

Luthien sledoval muže, který byl jeho nepřítel. Přesto všechno, co se přihodilo, Aubrey se objevil neotřesený, stále pečlivě upravený a v plné síle.

Předstíraná síla, řekl si nakonec Luthien. Ačkoliv Aubrey nosil zbraně a řády bojovníka, raději řídil bitvu, než by se jí sám účastnil.

Luthien ho nenáviděl, ale nemohl popřít vliv tohoto muže na dav, který nerozpoznal lest.

„Vy si myslíte, že můžete zvítězit?“ odplivl si Aubrey a pohrdavě se zasmál. „Vy si myslíte, že král Greensparrow, který dobyl země a teď vede válku v zemích jižně od Gaskonie a který vládne dvacet let, se bojí? Jste blázni, všichni! Ty vaše sněhové

vánice v zimě vás neochrání! Oslavujete vítězství, ale vězte, že tohle vítězství je pomíjivé, a vězte, že každý z vás zaplatí za svou troufalost!“

Oliver zavolal na Luthiena. „Řekni mu, že je hloupý, když nedal líp chránit kanály,“ řekl půlčík.

Luthien sice chápal Oliverovu pohnutku, ale pochyboval o hodnotě jeho metody. Aubrey měl mocnou zbraň – strach, který se šířil mezi rebely. Zdálo se jim, že začali něco, co nemohou nikdy dokončit. Montfort – Caer Mac Donald – byl svobodný, ale zbytek říše nikoliv. Vojsko, které pobili ve městě, bylo jen zlomek toho, co na ně mohl Greensparrow poštvat.

Všichni to věděli, a tak věřili Aubreymu, který stál na vršku nepřístupné věže, zcela mimo jejich dosah.

Když se Luthien neměl k odpovědi, Oliver převzal slovo. „Mluvíš tak udatně, ale bojuješ tak hloupě!“ vykřikl půlčík. Ozvalo se pár vlažných provolání, ale nezdálo se, že by vikomta nějak vyvedly z konceptu.

„Ani nezablokovali kanály,“ vysvětlil pomalu půlčík. „Pokud jeho král bojuje se stejnou moudrostí, pak budeme v paláci Avonu hodovat už koncem léta!“

To vyvolalo skandování, ale Aubrey je okamžitě zdusil. „Je to ten samý král, který dobyl Eriador!“ připomněl shromážděným.

Takhle by to dál nešlo, uvědomil si Luthien. Tím, že si budou Aubreye dobírat, nic nezískají a on je pořád bude přesvědčovat o ohavnosti úkolu, který je čeká. Oliver, jindy duchaplný, neměl proti Aubreymu žádnou slovní munici, žádný osten, kterým by ho popíchl. Nevěděl ani, jak utišit obavy, které Aubrey vyvolal.

Luthien si pak všiml, že Sioban stojí vedle něj.

„Skonči řeč,“ řekla mu elfí žena a vytáhla z toulce zvláštní šíp. Násada měla jasně červenou barvu, opeření nebylo z pírek, ale z nějakého neznámého materiálu. Objevila šíp dnes ráno, a když se ho dotkla, sdělil jí různé telepatické pokyny. Z nepochopitelného důvodu jí telepatický hlas připadal důvěrně známý.

Sioban, v jejíchž žilách proudila elfí krev, rozuměla znamením a cestám čarodějů, a tak ji přítomnost šípu a jeho poselství neudivila,

ačkoliv byla pořád zvědavá, kdo jej poslal. Jediní známí čarodějové z celých Avonských ostrovů určitě nebyli spojenci rebelů!

Sioban nosila šíp s sebou. Teď, když viděla celou situaci, věřila šípu, protože tuhle scénu už před sebou viděla prostřednictvím šípu a telepatických vln. Když si jej od ní Luthien vzal, hlavou jí blesklo jméno, které neznala.

Luthien si prohlížel střelu. Násada byla jasně červená, opeření mělo žlutou barvu s nádechem do běla. Násada, zdánlivě křehká, se jemně chvěla. Luthien si jemné vibrace nedokázal vysvětlit. Pohlédl na Sioban. Když viděl její zlostný pohled, který upírala na věž, pochopil, co má dělat.

Pak na Luthiena zapůsobilo, jaký vliv má tahle tichá elfí žena, jak na něj, tak na jejich velkou věc. Sioban bojovala proti kupcům a kyklopům, proti vládě Greensparrowa mnohem déle než Luthien. Se Sekáči, které převzala, vybudovala síť, z níž vzešla Luthienova armáda. Sioban Luthiena chápala a podporovala jej. Byla to ona, vybavil si Luthien, kdo mu přinesl zprávu, že Šaglina zajali poté, co trpaslík pomohl Oliverovi a Luthienovi uniknout po nezdařené loupeži. Byla to Sioban, která ho přivedla do Chrámu Zasvěcení a pak do dolů. Sekáči přišli za nimi, když se Luthien a Oliver snažili vysvobodit Šaglina.

Byl to zkouška odvahy pro Sioban, když ho do Chrámu přivedla podruhé. Byl to ten osudný den, kdy zabil vévodu Morkneyho. Sioban byla s ním, když pronásledoval toho ďábla.

A teď mu Sioban dala šíp, který mu dával nějaké znamení. Sioban ho přiměla k tomu, aby promluvil na náměstí, a teď ho nabádala, aby svou řeč ukončil. Ještě nesla na rameni luk, který byl větší než Luthienův. A ona byla lepší střelec. Ten luk byl zhotovený zvláštní technikou a Sioban mohla střílet snadněji než on.

To nebylo to nejdůležitější. V sázce bylo víc než život idiotského vikomta. Sioban šířila legendu. Udržovala ho v povědomí jako neomylného hrdinu bitvy o Caer Mac Donald.

Luthien si uvědomoval, jak významnou roli v tom všem Sioban hraje. Přemýšlel také o vztahu k elfí ženě. Bylo to něco, co ho děsilo.

Ale teď na to neměl čas a ona by mu na to těžko odpověděla, i kdyby se jí přímo zeptal. Otočil se zpátky k davu a na Aubreye. Sledoval Olivera, jak si dál Aubreye dobírá.

Oliver občas vyvolal smích u těch, kteří stáli okolo něj, ale po pravdě neměl žádnou odpověď na obavy, které se Aubreymu podařilo rozsít. Srdce rebelů si mohl udržet jen ukázkou síly.

Luthien rozložil skládací luk, který byl darem od Brandira, a připravil šíp. Zamířil na Aubreye a napnul tětivu, jak jen mohl nejvíc.

Čtyři sta stop bylo příliš daleko pro střelbu. Jak odhadnout stoupání na takovou vzdálenost a z tak strmého úhlu? A co vítr? A co když mine?

„Do srdce.“ Sioban odpověděla na jeho obavy vyrovnaným hlasem. „Přímo do srdce.“

Luthien zamířil šíp na dlouholetého nepřítele. „Aubrey!“ zakřičel a konečně získal pozornost shromážděných. „V Caer Mac Donald není místo na Greensparrowovy lži a výhrůžky!“

„Výhrůžky, na které bys měl brát zřetel, hloupý synu Gahrise Bedwyra!“

Aubrey mu ostře odpověděl a Luthien sebou trhl při pomyšlení, že muži je známa jeho pravá identita.

Chvíli měl smíšené pocity, jednu chvíli váhal, zda má muže zabít. Zapochyboval o roli, kterou přijal.

„Mluvím pravdu!“ zavolal na shromáždění. „Nemůžete vyhrát, ale můžete si možná zachránit životy.“

Okamžik pochyb. Byl to Aubrey, který přišel na ostrov Bedwydrin s tou odpornou Avonesou. Byl to Aubrey, který přivedl ženu, jež žádala smrt pro Gartha Rogara a která tak dramaticky změnila Luthienův život. A teď to byl Aubrey, symbol Greensparrowa, sluha samozvaného krále, který se zařadil mezi tyrany, kteří sužovali dobrý lid Montfortu.

„Skonči řeč,“ trvala na svém Sioban. Luthien vyslal šíp.

Střela vyletěla bleskově nahoru. Aubrey mávl rukou a vysmál se beznadějnému pokusu.

Asi v půli vzdálenosti k věži se zdálo, že se šíp zachvěl a zpomalil. Aubrey to viděl a hlasitě se smál. Kyklopové, kteří stáli za ním, sdíleli jeho veselí.

Kouzlo čaroděje Brandira zapůsobilo na šíp uprostřed letu.

Aubrey se otočil zpátky a viděl, jak šíp nabírá rychlost a blíží se neomylně k cíli, který Luthien vybral.

Vikomtovy oči se rozšířily hrůzou, když si uvědomil nebezpečí. Zoufale a bezmocně zamával rukama.

Šíp ho zasáhl silou bleskového úderu a srazil ho z cimbuří. Střela mu roztříštila hrudní kost a on ucítil, jak mu roztrhla srdce. Dovrávoral k okraji cimbuří. Podíval se dolů na Luthiena, který stál na pódiu pod šibenicí.

Popravčí.

Aubrey zkusil popřít existenci muže, zkusil popřít možnost takového zásahu. Bylo příliš pozdě. Byl už mrtvý.

Zraky všech se obrátily k Luthienovi. Nikdo ani nehlesl, všichni byli ohromeni tím nemožným zásahem. Dokonce ani Oliver a Kateřina neměli slov.

„V Caer Mac Donald není místo pro Greensparrowovy lži a výhrůžky," řekl jim Luthien.

Mlčení se prolomilo. Deset tisíc hlasů volalo po svobodě a zvedlo se deset tisíc pěstí.

Luthien skončil svou řeč.

„Můžeme je zasypat," navrhl Šaglin. Trpaslík pokračoval ve studiu pergamenu, který měl rozložený na stole, a celou dobu si popotahoval za vousy.

„Zasypat?" zeptal se Oliver. Vypadal stejně zděšeně jako Luthien.

„Zbořit stavbu," vysvětlil trpaslík věcně. „Když spadnou všechny kameny, z těch prokletých jednookých bude omáčka."

„Je to kostel!" vykřikl Oliver. „Katedrála!" Zdálo se, že Šaglin nerozumí.

„Jenom Bůh může zbořit kostel." trval na svém půlčík.

„Pojďme se vsadit," zamumlal Šaglin sarkasticky pod vousy. Stavba byla pevná, ale trpaslík nepochyboval o tom, že když uvolní pár nosných kamenů…

„A kdyby Bůh zamýšlel zbořit katedrálu, udělal by to během Morkneyho vlády," dodal Luthien. Jeho náhlý vstup do hovoru vytrhl Šaglina z myšlenek.

„K čertu, nejsme trochu bohorovní?" ozval se hlas od dveří. Ti tři se otočili a uviděli Kateřinu, jak vchází do Luthienova a Oliverova obydlí v Altánku. Tady vůdci stále pobývali, i když byly volné velké domy a Morkneyho palác. To, že zůstanou v Altánku, který byl v jedné z nejchudších čtvrtí v Montfortu, byl Luthienův nápad. Byl přesvědčen, že to všechno byla věc prostého lidu, a on, jako jeho vůdce, chtěl zůstat mezi nimi jako jeden z nich.

Luthien upřeně sledoval Kateřinu, když přecházela po místnosti. Byl to sklepní byt, pod úzkými schody z ulice jménem Altánek.

Skutečně, spíš než ulice to byl průchod mezi domy. Bylo vidět na ošoupané schody a na stráže, které postavila Sioban a které se opíraly o zeď, aby si aspoň trochu odpočinuly.

Mladý Bedwyr sledoval Kateřinu. Jen Kateřinu. Ona bude mluvit o bohorovnosti! Od toho incidentu U Trelfa se Kateřina chovala ledově, kdykoliv byla v Luthienově blízkosti. Zřídkakdy se mu podívala do očí, přehlížela ho, jako by nebyl.

„Ovšemže jsme," odpověděl Oliver nasupeně. „Zvítězili jsme."

„To není bohorovnost," opravil ji Luthien ostře, ostřeji, než zamýšlel. „Ale nebál jsem se takového ničemy, jako byl Morkney, a nebojím se ani takového, jakým je Greensparrow. Nejsme bohorovní, ale jsme v právu. Nemám…"

Kateřina nasadila kyselý výraz a zvedla ruku, aby zarazila přednášku ještě dřív, než začne.

Luthien sebou trhl. To gesto patřilo jemu.

„Cokoliv zamýšlíte s Chrámem Zasvěcení, měli byste to udělat brzy," řekla Kateřina a náhle se zachmuřila. „Máme zprávy o flotile, která pluje od západního pobřeží na jih k horám Železného Kříže."

„Pluje na sever," odporoval Oliver.

„Povídá se to," odpověděla Kateřina.

Luthiena to nepřekvapilo, věděl, že Greensparrow na ně vyrukuje s armádou. Bylo mu jasné, že válka neskončila, že Greensparrow přitáhne, a pořád se v tom utvrzoval. Ani teď ještě Caer Mac Donald nebyl bezpečný. Před mladíkem stálo ještě hodně úkolů a každý den tolik rozhodnutí, kolik jich neudělal ani za celý dosavadní život. Patnáct tisíc lidí na něm bylo závislých a spoléhalo na to, že vyřeší každý problém.

„Rosničkáři tvrdí, že teplé počasí vydrží," řekla Kateřina. Ačkoliv to znělo jako dobrá zpráva, tón jejího hlasu tomu nenasvědčoval.

„Cesty z Port Charley budou zablácené ještě mnoho týdnů," uvažoval Luthien. Chápal Kateřininy obavy. Všude byly zbytky sněhu, ale cestování za jarního tání bylo pomalu horší, než brodit se v hlubokém sněhu.

Kateřina zavrtěla hlavou. Vůbec neuvažovala případné problémy, které mohou přijít ze západu. „Máme mrtvé, které je třeba pohřbít," řekla. „Tisíce mrtvých, jak lidí, tak kyklopů."

„Ke všem čertům s kyklopy!" vykřikl Šaglin.

„Odporně páchnou," odpověděla Kateřina. „A v těch jejich nafouklých mrtvolách se množí červi." Úkosem pohlédla na Luthiena, poprvé za několik posledních dní. „Musíš promyslet podrobnosti…"

Přecházela sem a tam. Luthien se usadil v křesle u malého stolku a stáhl se z rozhovoru. Musí to zvážit. Musí to zvážit. Kolikrát za hodinu slyší tahle slova? Oliver, Sioban, Kateřina, Šaglin a všichni mu byli nápomocni, ale poslední slovo při každém rozhodování měl Luthien.

„Tak co?" obořila se na něj Kateřina. Luthien na ni prázdně zíral.

„Když to neuděláme teď, později už na to nebude čas," řekl Oliver na Kateřininu obranu. Luthien neměl ponětí, o čem ti dva mluví.

„Věříme, že s námi sympatizují," dodala Kateřina tónem, jako by s ním o tom mluvila před chvílí.

„Co radíš?" blufoval Luthien.

Kateřina se zarazila a pozorovala mladíka. Věděla, že neví, na co zavedla řeč. „Tasman ať dá dohromady skupinu a vydá se za nimi," řekla Kateřina. „Zná farmáře jako nikdo jiný. Jestli je mezi námi někdo, kdo může zajistit plynulé dodávky potravin do Caer Mac Donald, pak je to právě Tasman."

Luthien byl rád, že je zase duchem přítomen a že je aspoň nějaké rozhodnutí, které nemusí dělat sám. „Zvaž to!" řekl Kateřině.

Už se chtěla otočit, ale její zelené oči se na dlouhou chvíli zadívaly na Luthiena. Zdálo se, že ho hodnotí a…

A co? ptal se sám sebe Luthien. Její oči byly jiné, než jak je důvěrně znal. Zračila se v nich bolest? Zlost? Předpokládal, že jeho pokračující vztah se Sioban ji bolí, ačkoliv se tvářila lhostejně.

Rudovlasá žena se otočila a vyšla z místnosti, zpátky ke schodům, kde stály elfí stráže.

Ovšem, hrdá Kateřina O'Haleová nikdy nedává najevo bolest, uvažoval Luthien. Už vůbec ne v něčem tak triviálním, jako je láska.

„Nenajdeme žádné dobrovolníky, kteří by pohřbili jednooké," poznamenal Oliver po chvíli.

Šaglin si odfrkl. „Moji lidé to udělají a já s nimi," řekl trpaslík. Loupl očima po Luthienovi, otočil se a také vyšel ven. „Bude mi potěšením, až budu sypat na kyklopy hlínu."

„Větší potěšení by z toho bylo, kdybys jim to dělal zaživa," zařehtal se Oliver.

„Přemýšlej o zboření té budovy," zavolal trpaslík přes rameno. Zdálo se, že se nemůže dočkat, až se zhostí úkolu. „Na mou duši, jestli to uděláme, pohřbíme kyklopy uvnitř. Ušetři nás nepříjemností!"

Šaglin se u dveří zastavil a otočil se. Něco ho napadlo. „Kdybychom tak mohli zabít kyklopy uvnitř a pak zbořit katedrálu…"

Luthien po něm loupl očima. Trpaslík pokrčil rameny a odešel.

„Co uděláme s Chrámem?" zeptal se Oliver poté, co přišel ke dveřím a zavřel je.

„Máme lidi, kteří rozšiřují zbraně," odpověděl Luthien. „A máme další, kteří učí bývalé otroky a prostý lid používat je. Šaglinovi lidé navrhli nějakou obranu pro město. Musím se s nimi setkat a schválit jejich plány. Teď musíme pohřbít naše mrtvé a zajistit přísun potravin. Musíme zajistit bezpečnost spřízněných měst a okolních vesnic. Pak je tu ta věc s Port Charley a flotilou, která pluje pravděpodobně podél pobřeží k severu. A samozřejmě musíme odstranit mrtvé kyklopy."

„Chápu," řekl Oliver suše s gaskonijským přízvukem.

„A Chrám Zasvěcení," pokračoval Luthien podrážděně. „Chápu, jak důležité je odstranit tuhle budovu dřív, než přijde Greensparrowova armáda. Musíme toho využít sami, jako obranného manévru."

„Doufejme, že vojáci Avonu se nedostanou až do města," řekl Oliver.

„Jejich šance budou mnohem větší, jestliže čtvrtina našich sil bude muset zůstat na stráži okolo katedrály," odpověděl Luthien. „Vím to a také vím, že budu muset přijít s nějakým plánem, jak to místo získat."

„Ale…“ odporoval Oliver.

„Před námi je mnoho úkolů,“ odpověděl Luthien. Podíval se na Olivera a hledal v něm oporu. „Mám se stát generálem, nebo starostou města?“

„Co bys byl radši?“ zeptal se Oliver, ale vždycky znal odpověď: Luthien chtěl bojovat proti Greensparrowovi vlastníma rukama a ne rozkazy.

„Co by pro Eriador bylo lepší?“ odpověděl mladík.

Oliver si odfrkl. Nebylo pochyb o tom, co si půlčík myslí. Viděl Luthiena, jak vede bojovníky, byl přitom, když mladík osvobozoval Montfort, dokud se zase nestal Caer Mac Donald. Viděl tváře těch, kteří bojovali po boku Luthiena, a v nich se zračila posvátná úcta, když je vedl do boje.

Někdo zaklepal na dveře. Vešla Sioban. Podívala se na ty dva a bylo jí jasné, jak závažnou diskusi vedou. Pak se omluvila těm, kteří přišli s ní. Pokynula jim, aby se vrátili zpátky na ulici, a zavřela za sebou dveře. Tiše se vrátila ke stolu a poslouchala. Nebylo to nic neobvyklého. Sioban měla svůj způsob, jak se účastnit rozhovorů Luthiena a Olivera.

„Myslím si, že Šarlatový stín nebude taková legenda, když bude starostou města,“ odpověděl půlčík Luthienovi.

„Kdo tedy?“ chtěl vědět Luthien.

Odpověď nepřišla od Olivera, ale zcela neočekávaně od elfí dívky, která jako vždy uhodla problém. „Brandir,“ řekla klidně.

Hned jak zaregistrovali jméno, oba by určitě upadli překvapením, kdyby neseděli.

„Odkud znáš tohle jméno?“ chtěl vědět Oliver, který se první vzpamatoval.

Sioban se trpce usmála.

Oliver pohlédl na Luthiena, ale mladý Bedwyr pokrčil rameny. Nikomu ve městě o starém čaroději neřekl.

„Ty něco víš o Brandirovi?“ zeptal se jí Luthien. „Ty víš, kdo to je a kde je?“

„Vím, že někde na severu ještě žije čaroděj,“ odpověděla. „Vím, že to byl on, kdo ti dal šarlatový plášť a luk.“

„Jak to víš?“ zeptal se Oliver.

„Byl to on, kdo mi dal šíp, kterým jsi sestřelil vikomta Aubreye," pokračovala Sioban – a to bylo celé její vysvětlení.

„Pak jsi s ním mluvila?" vyhrkl Luthien.

Elfí dívka zavrtěla hlavou. „On…" Zarazila se a hledala správná slova. „On mě navštívil," vysvětlila. „Skrz moje oči." Všimla si překvapených tváří obou přátel, ve kterých se zračila naděje. „Ano, Brandir dobře ví o všem, co se děje v Montfortu."

„Caer Mac Donald," opravil ji Luthien.

„V Caer Mac Donald," souhlasila Sioban.

„Ale přijde vůbec?" chtěl vědět Oliver, protože návrh se mu zdál perfektní. Kdo jiný než starý čaroděj by viděl lépe všechny každodenní starosti města?

Sioban opravdu nevěděla. Cítila blízko sebe přítomnost čaroděje a bála se toho, protože si myslela, že Greensparrow pozoruje rebely. Pak ji ve snu navštívil Brandir a vysvětlil jí, kdo je. Ale to bylo jen jedno setkání se starým čarodějem a bylo mlhavé. Možná to nebylo nic než sen.

Ačkoliv když vzala v úvahu šíp, který našla v toulci, a to, že Luthien a Oliver potvrdili přítomnost toho muže, věděla, že to nebyl jen sen.

„Víš, kde je?" zeptal se jí Luthien.

„Ne."

„Víš, jak s ním mluvit?"

„Ne."

Luthien po očku mrkl na Olivera.

„Je to dobrá volba," řekl půlčík přesně to, co chtěl Luthien slyšet.

Luthien věděl, že čarodějova jeskyně je někde mezi nejsevernějším výběžkem hor Železného Kříže a jižní stranou širokého sedla zvaného Bruce Mac Donaldův svah. Mladý Bedwyr tu byl jen jednou, spolu s Oliverem, ale naneštěstí ani jednoho z nich nenapadlo prozkoumat místo podrobněji. Tajemnou chodbou se dostali k prolákline, kam se uchýlili, když je pronásledovali kyklopové. Brandir pro ně stvořil tajnou chodbu a tou se dostali do Montfortu. Luthien věděl, že Brandir působí dál než za kamennými zdmi.

Během hodiny dychtivý mladík vybral posly. Byl to tucet mužů, které vyslal z města a jimž nařídil, aby dojeli k severnímu svahu hor, rozdělili se a našli nápadně vyvýšené místo. Pak měli hlasitě číst z pergamenů, které Luthien dal každému z nich, a zapamatovat si, co mladík starému čaroději napsal.

„On to uslyší," ujistil Luthien Olivera, když jim tucet mužů zmizelo z dohledu.

Oliver si tím nebyl jist a už vůbec ne tím, jestli odpoví, až je uslyší. Ale Oliver chápal Luthiena a musel věřit, že je to k dobru věci, a tak přikývl na souhlas.

„Tak nařizuje Luthien Bedwyr, nynější starosta Caer Mac Donald, dříve Montfortu," zvolal mladík. Stál strnule a upjatě na vyvýšeném pahorku.

O kus dál jiný muž sesedl z koně a rozvinul pergamen. „Čaroději Brandirovi, příteli těch, kteří jsou nepřáteli Greensparrowa…"

Vzkaz letěl to ráno do nejsevernějších míst hor Železného Kříže, dva dny po znovuzrození Caer Mac Donald.

Toho rána vstal Brandir pozdě, zato po osvěžujícím a tolik potřebném odpočinku: spal plných dvanáct hodin. Cítil se plný síly navzdory svým nedávným výletům do tajemných a nebezpečných oblastí. Nevěděl ještě, že vikomt Aubrey je mrtev, zabit šípem, který poslal do toulce Sioban, protože se do křišťálové koule nepodíval po mnoho dní.

Stále si nebyl jistý Luthienem a pučící revolucí, ani tím, jak dlouho může Montfort odolávat armádě, která se co nevidět vylodí na pobřeží. Nebyl si ani jistý, jakou roli by v tom všem měl hrát on. Možná je to teprve začátek, řekl si tu noc před tím, než ulehl do postele. Možná bude tohle povstání v Eriadoru potlačeno, ale nebude zapomenuto a za několik desetiletí…

Ano, starý čaroděj se rozhodl. Za několik desetiletí. Zdálo se, že je to bezpečné, že je to moudrá volba. Ať tahle malá vzpoura dopadne, jak dopadnout má. Luthiena zabijí nebo zajmou, ale mladý Bedwyr splní své. No ano, jméno mladého bojovníka z ostrova Bedwydrin bude v povědomí lidu vedle jména Bruce Mac Donald. A Oliverovo také.

Ano, nejlepší bude vyčkat.

Když vstal, cítil se lehce u srdce, skoro žoviálně. Brandir si řekl, že je šťastný, protože se cítí bezpečně s rozhodnutím, že zůstane stranou bitvy a nechá ji dospět až k hořkému konci. Vybral si bezpečnou roli a mohl svou nečinnost ospravedlnit tím, že myslí na budoucnost Eriadoru. Udělal dobře, když Luthienovi dal šarlatový plášť, a Luthien udělal dobře, když ho použil. Všechno, co udělali, bylo dobře a ačkoliv Greensparrow ještě nebyl starý – žil několik století – časem může být tím vším znuděn. Po dvaceti letech Greensparrowovy vlády došlo k malému uvolnění, jinak by v Montfortu nevypukla taková vzpoura. Co může přinést příštích deset let? Lidé z Eriadoru stejně nezapomenou na tyhle chvíle, budou je uchovávat jako záblesk naděje. Legenda půjde od úst k ústům a bude stále slavnější.

Starý čaroděj si šel připravit snídani rozradostněný, plný energie a naděje. Mohl by udělat trochu víc, když se pravděpodobně odehrála další bitva v Montfortu. Možná, že by našel způsob, jak pomoci Luthienovi, jen aby podpořil legendu. Není pochyb o tom, že Greensparrowova vojska se znovu zmocní města. Ale Luthien by toho odporného Belzenrika mohl zdolat.

„Ano," řekl čaroděj a gratuloval si. Uchopil pánev a zkušeným pohybem vyhodil do vzduchu palačinku.

Uslyšel své jméno, ztuhl na místě a palačinka dopadla na zem.

Slyšel je znovu.

Brandir pádil dolů chodbami k místnosti, kterou používal pro svá kouzla. Slyšel své jméno znovu a pak ještě jednou. Pokaždé, když je slyšel znovu, snažil se běžet rychleji, ale jen klopýtal.

Myslel, že ho volá Greensparrow nebo některý z jeho nižších čarodějů, možná dokonce démon. Věděl o čarodějově návštěvě v paláci v Carlisli? Odložil Greensparrow ohlášenou návštěvu Gaskonie a hodlal se nejdřív zabývat houževnatým Brandirem?

Starý čaroděj konečně sejmul tlustou látku z křišťálové koule, položil ji na stůl před sebe a soustředil se na obrazy.

Díval se dlouho a velice se mu ulevilo, když zjistil, že ho nevolá čaroděj, ale nějaký muž, očividně posel.

Úleva přešla v zlost, když zjistil, že ho nevolá jeden muž, ale hned několik.

„Blázen," žehral na Luthiena, hned jak si uvědomil, o co jde. „Troufalý blázen," zašeptal. To nebyl Montfort, tahle země byla pořád v rukou kyklopů a ostatních, kteří byli loajální Greensparrowovi. Žádná otevřená revoluce ještě nepřišla, aspoň Brandir o tom nevěděl.

Volání jeho jména mohl klidně slyšet Greensparrow! Jestli si král Avonu uvědomil, že Brandir má něco společného s povstáním v Montfortu, jestli se dozví, že Brandir se probudil ze spánku, pak se jeho zraky obrátí k Eriadoru. Rozhodně nepojede do Gaskonie, ale upře svou pozornost na sever. Celá věc bude ztracena. Věc.

Dlouho, dlouho Brandir přesvědčoval sám sebe, že ta věc není důležitá, že bitva v Montfortu je jen předehra k tomu, co se odehraje za několik desítek let. Ale teď se obával, že celé povstání je v nebezpečí. Když si probíral svoje pocity, ptal se sám sebe, jestli se nezbláznil. Mohl by zařídit, aby povstání v Montfortu bylo potlačeno, ale jen na krátký čas. Až se tak stane, Brandir bude litovat návratu Greensparrowa, protože šance získat svobodu bude pryč.

Ať uvažoval jak chtěl, Brandir věděl, že musí ty hloupé hochy i s jejich hloupými výkřiky umlčet. Dnes ráno se cítil mimořádně silný. Zjistil, že rád vyzkouší svoje magické schopnosti.

Čaroděj přešel ke stolu, otevřel zásuvku a vytáhl ohromnou knihu vázanou v černé kůži. Pak si začal prozpěvovat a ponořil se do prastarých znaků, které tu byly namalovány. Ponořil se hluboko do říše kouzel, kde byl naposled před čtyřmi staletími.

Dvanáct mužů na dvanácti kopcích četlo svá poselství víc než dvě hodiny. Ale měli je číst od svítání do soumraku, dokud nedostanou odpověď.

Teď dostali odpověď, ale takovou, jakou nikdo nepředpokládal.

Přes vrcholky hor Železného Kříže se náhle začaly valit černé mraky. Nejtmavší mrak vypadal proti blankytnému nebi jako černá koule. Zvedl se silný vítr, který vzdouval pergameny.

Všech dvanáct mužů vytrvalo. Byli oddáni Luthienovi a cítili důležitost svého poslání.

Přišel tmavý mrak a zakryl slunce. Jeho paprsky dopadaly jen na dvanáct maličkých obydlí v horách, na dvanáct zvláštních bodů, které pohltily paprsky denního světla a soustředily je do nesčetných krystalků ledu.

Ty jámy, jedna po druhé, pak uvolnily paprsky světla. Čaroděj, který se díval do křišťálové koule, je směroval k mrakům. Paprsky se odrazily a neomylně zasáhly rozvinuté pergameny.

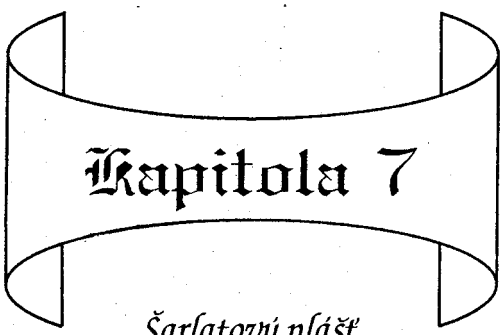
Křehké listy se rozpálily a chytly, jeden po druhém. Poslové odhodili nepotřebné zbytky a rozprchli se do hor. Pádili tryskem pryč. Někteří se k sobě připojili, ale ti, kteří se pohnuli jako první, se nezastavili a nehleděli na své společníky.

Brandir si sedl zpátky do křesla a nechal kouli ztmavnout.

Ještě před několika minutami se cítil svěží a plný síly, ale teď byl zase unavený a starý.

„Bláznivý kluk," zamumlal pod fousy, ale zjistil, že těm slovům nevěří. Luthienovo rozhodnutí vyslat posly sice byla chyba, ale mladík to myslel dobře. Mohl Brandir říci totéž o sobě? Znovu přemýšlel o povstání, o jeho rozsahu a významu. O svém přesvědčení, že je to jen předehra.

Dal se bezpečnou nebo snadnou cestou?

„Neměli bychom jít k nižšímu vchodu?“ zeptal se Oliver, strašně promrzlý a otrávený při představě víc než sta stop lezení, které měl ještě před sebou.

„Je zatarasený,“ zašeptal Luthien s ústy těsně u Oliverova ucha. Karmínový plášť zakrýval jeho i půlčíkovu hlavu. „Nemusels jít.“

„Nechci přijít o lano,“ odpověděl paličatý půlčík.

Lezli po východní stěně Chrámu Zasvěcení. Byli víc než v půli nejvyšší věže. Noční vzduch nebyl tak studený, ale vítr byl v téhle výšce ostrý. Bil je do tváří a hrozilo, že je od sebe oddělí. Luthien se přitiskl ke stěně a zkontroloval, jestli má svůj kouzelný plášť dobře upevněn. Nemohl dopustit, aby ho vítr rozevřel a oni by zůstali odhalení v půli cesty na stěně!

Oblékal si plášť denně od doby, co začalo povstání. Byl to symbol toho, že prostý lid města nabral odvahu a síly. Šarlatový stín, živá legenda, byl předurčen k tomu, aby je vedl v boji o svobodu. Ale plášť byl mnohem víc než symbol. Chránil Luthiena svým kouzlem. S pláštěm těsně na těle a spuštěnou mnišskou kápí byl Luthien nenápadný jako stín. Ba co víc, když chtěl, byl neviditelný. Pro ty účely použil plášť během bitvy jen několikrát, když chtěl vyzvědět pozice nepřítele. Přemýšlel také o tom, že najde Aubreye a zabije muže v jeho domě. Ale Sioban mu to rozmluvila. Přesvědčila ho, že Aubrey je vlastně pro rebely požehnáním.

Tentokrát se Luthien nechtěl nechat odradit od svého plánu. Nemluvil o tom s nikým jiným než s Oliverem.

Takže teď byli tady, v hluboké noci, skoro nahoře na nejvyšší věži Chrámu. Věděli, že nahoře jsou kyklopové, ale teď budou nejspíš sesednutí kolem ohně. Proč by se konec konců dívali okolo? Neviděli pohyb mužů dole na ulici a určitě nečekali, až někdo přijde a připojí se k nim!

Oliverův poslední hod kotvičkou se povedl. Po asi padesáti stopách lezení našli několik míst, kde se mohli pevněji uchytit. Na této straně zdi nebyla žádná okna a kameny byly hladké jako sklo.

Luthien zaklesl prsty do pukliny a nohama se zapřel o vyvýšené místo. „Pospěš si," pobídl společníka.

Oliver na něj pohlédl a přikývl. Půlčík objímal Luthiena kolem břicha. Oliver zacloumal s lanem a snažil se udělat smyčku. Mohl by tak zdolat posledních padesát stop, které zbývaly k okraji věže.

„Pospěš si," řekl Luthien naléhavěji. Půlčík pochopil, že Luthien není moc dobře upevněn, a gaskonijsky zaklel. Vzal provaz a vrhl kotvu tak vysoko, jak jen mohl. Uchytila se rychle, asi dvacet stop nad nimi.

Zase se ozvaly gaskonijské kletby, ale Luthien jim nevěnoval pozornost, protože uviděl něco, co půlčík neviděl.

Oliver ztichl a přitiskl se těsněji k Luthienovi. Ten uchopil lano a lezl asi pět stop. Pak se zastavil na vyčnívajícím kameni.

„Až zase hodíš, ať je to naposledy," zašeptal Luthien a pevně se zachytil.

Oliver třikrát zatahal za lano, to byl signál pro uvolnění kotvy. Potichu sklouzla a Oliver navinul lano. Protože Luthien stál pevně, a tudíž i Oliver, půlčík toho využil a odhadoval další vrh.

Skvěle: kotva se uchytila bez většího hluku těsně pod okrajem věže.

Oliver zase zatahal za lano. Luthien jej uchopil, připraven lézt. Oliver se chytil jeho zápěstí, a když Luthien na chvíli přestal, půlčík se snažil vyškrábat o kus dál.

Luthien se ještě víc zachumlal do pláště. Zakryl sebe i Olivera. Po dlouhé chvíli se mladý Bedwyr odvážil podívat nahoru a uviděl siluetu kyklopa, který zíral přes okraj věže na stěnu.

Luthien si myslel, že už je konec hry, ale bestie se ani nepohnula, nevydala žádný zvuk ani známku toho, že ty dva viděla.

„Nic,“ zavrčel kyklop a šel pryč, ohřát se zpátky k ohni.

Oliver s Luthienem si vyměnili pohledy a mladý Bedwyr zase šplhal směrem nahoru.

Zaslechli kyklopy, aspoň tři, asi tucet stop od nich.

Oliver se podíval přes okraj věže jako první. Potvrdil se počet kyklopů a to, jak jsou daleko. Půlčík měl štěstí, protože si včas všiml čtvrtého kyklopa, který se potuloval na schodech.

Oliver dal Luthienovi znamení a pak, jako veslice plující po řece, se lehce pohyboval po stěně okolo věže. Nakonec neslyšně přelezl cimbuří.

Luthien tiše počítal, Oliver mu řekl, ať počítá do padesáti. Pak se přehoupl přes okraj věže a zíral na tři kyklopy, kteří se krčili u ohníčku. Luthien se posadil na zeď a položil ruku na pochvu s mečem. Musí udeřit rychle a tvrdě a může jen doufat, že Oliver si vezme na starost toho na schodech. Tedy, pokud je tam jen jeden!

Teď není čas na takové úvahy, okřikl se Luthien. Byli tři sta stop nad zemí a odevzdaní osudu. Sklouzl ze stěny, zhluboka se nadechl, když stál pevně nohama na zemi. Vytáhl dýku a vyrazil.

Slepá zášť zasáhla prvního kyklopa, když se krčil. Sekla ho šikmo přes záda a přerazila mu páteř. Kyklop padl bez jediného hlesu. Meč znovu zasvištěl vzduchem, když se druhý zvedl a stanul mu tváří v tvář. Čepel zajela hluboko do kyklopovy hrudi. Druhá obluda, která byla mrtvá. Luthien nemohl uvolnit meč ani divokým škubnutím.

Třetí kyklop se nesnažil bránit a dal se na útěk směrem ke schodům. V půli cesty mocně zařval, zastavil se a klesl mrtev na kolena. Luthienovi neunikla Oliverova levoručka zabodnutá hluboko v kyklopově hrudi. Čistá práce.

Oliver obešel schodiště a uvolnil zbraň. „Co jedli?“ pátral půlčík. Překročil mrtvé a šel k ohništi. Zavětřil a objevil kus skopového, nabodnuté na kolík.

„A, výborně,“ řekl půlčík, zaradoval se a sedl si.

O chvíli později nad ním stál Luthien a nevěřícně na něj zíral. „Pospěš si přece,“ pobízel půlčík mladíka. „Ty nejdeš?“ zeptal se Luthien.

„Řekl jsem ti, že s tebou vylezu nahoru na věž," odpověděl Oliver a věnoval se pečínce.

Luthien se zachechtal. Sáhl do rance a vytáhl hedvábnou šňůru, dlouhou tak, jak vysoká byla věž. Omotal ji kolem Oliverovy nohy.

„Tak připrav přece sestup," pobídl půlčíka.

Oliver, který obíral skopovou kýtu, mávl rukou. „Tvůj úkol je delší než můj," ujistil Luthiena.

Luthien si odfrkl a šel pryč. Smířil se s tím, že dolů půjde sám. Konečně, když bude uvnitř Chrámu, bude se moci pohybovat rychle, což s Oliverem pod pláštěm nemohl.

Našel čtvrtého kyklopa s ránou od kordu na odpočívadle. Zaslechl bezděčné žuchnutí. Otočil se a poznal, jak by jeho malý přítel mohl být efektivní. Vše pro dobro věci, připomněl si a vyrazil dolů po točitém schodišti. Cestou po tři sta schodech nenarazil na žádný odpor. Ke své úlevě zjistil, že dveře dole u schodiště ve východní lodi jsou pootevřené.

Luthien zíral do obrovské lodi. Hořelo tu několik pochodní. Uslyšel chrápaní asi tuctu kyklopů, kteří se natáhli na lavicích.

Jen několik kyklopů bylo vzhůru, ale ti postávali ve skupinkách, tlachali a občas se nedbale rozhlédli.

Jsou si jistí, uvědomil si Luthien. Kyklopové byli přesvědčeni, že rebelové nebudou riskovat ztráty, které by utrpěli v případě útoku na Chrám Zasvěcení. Dobré znamení.

Luthien prošel dveřmi a plížil se nenápadně mezi stíny. Všiml si více kyklopů, kteří se potulovali kolem říms, ale ti také nedávali moc pozor. Luthien se dal napravo, šel k severní části. Prozkoumal příčnou chrámovou loď. Dveře byly zataraseny, jak se dalo čekat. Před nimi seděla skupina kyklopů a hrála očividně nějakou hru.

Byli znudění a otrávení – a brzy nebudou mít co jíst.

Luthien nejprve chtěl jít podél příčné lodi, zpátky do hlavní lodi a na západ. Pak si to ale rozmyslel a místo toho šel zpátky k oltářnímu výklenku a do severní lodi.

Po chvíli našel to, co hledal: ohromnou hromadu potravin. Mladý Bedwyr se zlomyslně usmál a přišel blíž. Vytáhl malou plechovku, kterou mu dal Šaglin, a šest malých váčků naplněných černým práškem, který trpaslíkové používali při kutání v dolech. Chvíli stál

nad hromadou a pak strategicky umístil váčky. Dva dal mezi tři soudky s vodou. Pravděpodobně to byla jediná pitná voda, kterou tu bestie měly.

Pak přišly na řadu lahve s olejem, obalené tlustými kožešinami, takže o sebe necinkaly. Neviditelný veřelec promáčel hromadu s proviantem. Jeden z kyklopů, který byl blízko dveří do severní lodi, udiveně zavětřil. Pach Luthienova oleje však nebylo tak snadné poznat, zvlášť, když v Chrámu hořely louče.

Když se kyklop vrátil zpátky, Luthien schoval pod plášť černou krabici čtvercového tvaru. Na víku měla malý otvor. Luthien opatrně otevřel krabici. Snažil se rozeznat, co je uvnitř, ale v matném světle toho viděl málo. Byly tam dvě skleněné lahvičky a mezi nimi křesadlo a knot. To bylo všechno, co viděl.

Luthien se rozhlédl a ujistil se, že poblíž není žádný kyklop. Pak se přikrčil vedle hromady a ubezpečil se, že jeho plášť a potraviny jsou na krabici. Škrtl křesadlem. Zajiskřilo, ale nechytlo.

Luthien se znovu rozhlédl a pak pohyb zopakoval.

Tentokrát křesadlo chytlo a vyšlehl malý plamínek. Konečně Luthien uviděl to, co mu Šaglin popsal. Jantarově žlutou tekutinu v jedné lahvičce a načervenalou ve druhé. Vespod byl váček, pravděpodobně se stejným černým práškem.

Luthien byl zvědavý, ale neměl čas to dál zkoumat. Šaglin mu zaručil bezpečnost jen do doby, než napočítá do pětadvaceti, ne déle. Zavřel zase krabici a vzdálil se zpátky do příčné lodi, prošel dveřmi a ocitl se u schodů. Pak se zastavil a sledoval, co se děje.

Ozval se sykot a prskání. Černá krabice explodovala a zapálila hromadu. Kyklopové řičeli a pobíhali sem a tam.

Zaduněl druhý výbuch, a pak třetí a čtvrtý, těsně za sebou. Soudky s vodou se rozletěly na kusy.

Luthien se otočil a pádil po schodech, když uslyšel čtyři ohlušující rány.

„Řekl bych, že jsme hotovi," poznamenal půlčík a ukrojil si kus z kýty. Mladík se přiřítil na vršek věže a supěl.

„Musíme jít a říct strážím okolo náměstí, aby byli opatrní," odpověděl Luthien. „Kyklopové se brzy pokusí dostat se ven."

Oliver si vzal poslední kousek a otřel si mastné ruce do pláště mrtvého kyklopa. Vykročil ke stěně, kde byla upevněna kotva s lanem, které sahalo až dolů.

Kyklopové v Chrámu zjistili, že většina jejich zásob a všechna pitná voda jsou pryč. Navzájem do sebe strkali a obviňovali jeden druhého, až jedna z bestií našla odpověď v podobě šarlatového stínu, který připomínal muže zahaleného v plášti a který zůstal na zdi východní lodi.

Luthienův čarovný plášť nechal své znamení.

Zprávy se šířily po Avonském pobřeží, přes hory do Eriadoru, z vesnice do vesnice, do Caer Mac Donald a dál. Zamrzající vody brázdila velká flotila: nejméně pět avonských lodí, které vezly víc než deset tisíc příslušníků praetoriánské gardy. Šeptalo se, že lodi jsou přetížené a že se sotva drží na vodě.

Novinky se rozhlašovaly U Trelfa. Luthien a jeho společníci samozřejmě očekávali armádu. Když se ale potvrdilo, že nejde jen o plané zvěsti o tom, že Greensparrow hrozí železnou pěstí, nálada všech značně poklesla.

„Ráno zajedu do Port Charley," řekl Luthien svým kamarádům. „Když pojedu bez zastavení, budu tam dřív, než připluje avonská flotila."

„Nemůžeš jet," odpověděla Sioban jednoduše a s konečnou platností.

Luthien s Oliverem se na ni pronikavě zadívali. Oliver byl ochoten jet s ním (celou dobu doufal, že Luthiena nasměruje na sever a skryjí se zase v divočině).

„Jsi starostou Caer Mac Donald," vysvětlila elfí dívka.

„Copak vůdci často nevyrazí právě z místa, odkud velí?" poznamenal Oliver.

„Ne, když se na tom místě bojuje," odpověděla elfka. „Čekáme průlom z Chrámu Zasvěcení každým dnem."

„Jednooké pobijem na náměstí," řekl Oliver s patřičnou dávkou sebedůvěry, o které si všichni rebelové šeptali.

„A Luthien Bedwyr musí být u toho," pokračovala Sioban bez ostychu. „Až bude bitva za námi, město bude naše, prostě naše. V

takovém okamžiku by nebylo vhodné, aby vůdce povstání byl někde na cestě do Port Charley.“

„Neměli bychom podcenit význam Port Charley,“ přerušil je Luthien. Cítil se tak trochu mimo to všechno, jako by ani nebyl v místnosti. „Port Charley se postaví kriticky ke vzpouře a k Caer Mac Donald. I když my tu sedíme v klidu, Šaglinovi lidé horečnatě pracují, aby se připravili na obranu města. Jestli to, co se šeptá, je pravda, pak tu máme brzy vojska, která se nám velikostí vyrovnají.“

„Pokud je jich stejně jako nás, ubráníme se,“ poznamenala Kateřina O’Haleová.

„Ale to je praetoriánská garda,“ zdůraznil Luthien. „Jsou obrovští a silní, perfektně vycvičení a vybavení. Není pochyb o tom, že jsou to veteráni mnoha bitev.“

„Pochybuješ snad o naší zdatnosti?“ chtěla vědět Kateřina a v tónu řeči se ozvala zlost.

„Chci ten nejlepší výsledek,“ opravil ji Luthien. V hloubi duše přece jen zapochybovalo tom, zda budou schopni bránit se deseti tisícům z praetoriánské gardy, a pochyboval o tom každý, kdo byl v místnosti, včetně hrdé Kateřiny.

„Tedy Port Charley je velice důležité,“ pokračoval Luthien. „Nepřipojili se k alianci – a jak jsi sama poznamenala,“ řekl Kateřině, „nedají se lehce přesvědčit.“

Rusovlasá dívka se opřela zpátky do křesla a stáhla se z rozhovoru.

„Musíme zastavit flotilu už v přístavu,“ vysvětlil Luthien. „Jestli je lidé z Port Charley nepustí dál, budou muset zvednout kotvy. Mohou ztratit několik dní hledáním nového místa, kde by se vylodili.“

„A každý den, který budou na moři, je může stihnout bouře,“ řekl Oliver zlomyslně.

Luthien přikývl. „A každým dnem jim budou ubývat zásoby jídla a trpělivost. Známe kyklopy,“ souhlasil. „A Šaglin se svými lidmi dokončí každým dnem hradby kolem Caer Mac Donald. Flotila se nesmí vylodit. To by byla chyba.“

„Souhlasím,“ odpověděla Sioban. „Ale ty nejsi jediný, kdo by mohl jet.“ Luthien se chystal odpovědět, ale Sioban se nedala

přerušit. „Ostatní jsou vycvičeni jako řadoví bojovníci a nevypadalo by dobře, kdyby jejich vůdce byl někde na cestě do Port Charley.“

„Ty si myslíš, že na ně zapůsobíš svou přítomností,“ pokračovala Sioban nemilosrdně. „Jediné, co na ně zapůsobí, bude tvoje pošetilost a naivita. Tvoje místo je tady – vůdci Port Charley to ví – a jestli se tam objevíš, těžko pro ně budeš muž schopný vést je do boje.“

Luthien seděl schlíple a očima hledal u Olivera oporu.

„Ona není zas tak špatná,“ přiznal půlčík.

Luthien nemohl než souhlasit, proti tak jednoduché logice neměl žádný argument. Znovu cítil, že ne on, ale Sioban má všechno pod kontrolou. Připadal si jako loutka, kterou vodí za provázky krásná a vychytralá elfí dívka. Tenhle pocit se mu příliš nezamlouval, ale byl rád, že Sioban stojí při něm a chrání ho před hloupými chybami. Luthien pak přemýšlel o Brandirovi. Uvědomil si, že čaroděj je ve svém živlu a že teď potřebuje jeho pomoc víc než kdykoli předtím.

„Tak kdo pojede?“ zeptal se Oliver za Luthiena. „Ty sama? Nemyslím si, že půlelf by zapůsobil o moc víc.“

Oliver to nemyslel jako urážku a Sioban, která se soustředila na problém, to tak ani nebrala.

„Pojedu já,“ vložila se Kateřina rázně do hovoru. Zraky všech se obrátily k ní. Luthien byl zase duchem přítomen. Najednout byl plný zájmu a starostlivosti.

„Znám lidi z Port Charley lépe než kdokoli ž vás ostatních,“ začala Kateřina.

„Ty jsi tam někdy byla?“ zeptal se Oliver.

„Pocházím z Hale, to město není zas tak odlišné od Port Charley,“ odpověděla Kateřina. „Lidé z Hale smýšlí stejně jako nezávislý lid tohoto města. Nikdy jsme nepodlehli pravidlům Greensparrowa. Nikdy jsme nepodlehli pravidlům, která by tolerovala krále a vévody jen proto, že bychom se o ně nestarali.“

Luthien zavrtěl hlavou. Nebyl si jistý, jestli chce být daleko od Kateřiny právě teď. A neměl chuť nechat ji jet samotnou na západ. Zpráva o Caer Mac Donald se rozšířila po celém Eriadoru a nikdo z nich nevěděl, jaké nebezpečí může číhat na jakéhokoliv posla na cestě.

„To je další důvod, proč nemůžeš jet," řekla Kateřina Luthienovi. „Jestliže se lidé z Port Charley s námi nespojí, pak mají zajetí Greensparrowa ve svých rukách."

„Ty o nich pochybuješ?" zeptal se nevěřícně Luthien.

„Rozumím jejich pragmatismu," odpověděla Kateřina. „Nestarají se o tebe, ještě ne."

Kateřinin závěr ho nijak nepřesvědčil o tom, aby ji nechal jít. Ona by také byla pro vyjednávání s králem Avonu!

„Kateřina má pravdu," ozvala se neočekávaná podpora ženy z Hale. „Ty jet nemůžeš a ona může všechno potřebné vyřídit lépe než kdokoli jiný z Caer Mac Donald," vysvětlila Sioban.

Kateřina se pronikavě zahleděla na Sioban. Podezřívala ji, že její rada je důsledek rivality. Na chvíli podlehla myšlence, že Sioban uvažuje o tom, že Kateřinu mohou zajmout nebo zabít. Když se ale podívala elfí dívce do zelených očí, které zářily a podobaly se jejím, nespatřila v nich žádné nepřátelství, jen nelíčenou starost, a dokonce přízeň.

Luthien začal protestovat, ale Sioban ho rychle přerušila. „Nemůžeš upřednostňovat své pocity před zájmy ostatních," vykřikla elfí dívka a vrhla na mladíka zlobný pohled. „Kateřina je ta pravá. Víš to stejně jako všichni ostatní." Sioban pohlédla zase na Kateřinu. Usmála se a pokývla hlavou. Žena z Hale učinila totéž. Pak se Sioban obrátila zpátky k Luthienovi. „Nemám pravdu?"

Luthien si povzdychl a znovu kapituloval před jednoduchou logikou. „Vezmi si Lehkonohého," nabídl jí Luthien. Mluvil o svém o svém vlastním koni. Byl to nejlepší oř v celém Eriadoru. „Ráno."

„Dnes v noci," opravila ho zachmuřeně Kateřina. „Flotila se za tmy nevylodí."

Luthien nechtěl, aby jela. Měl chuť přeběhnout místnost a sevřít ji v náručí, aby ji ochránil od toho všeho, od všech démonů a nástrah. Uvědomil si ale, že Kateřina a Sioban mají pravdu. Kateřina je ta pravá a nepotřebuje ochranu.

Bez jakéhokoliv dalšího slova se otočila a vyšla z místnosti.

Luthien se podíval na Olivera. „Až se vrátím, tak se vrátím," vysvětlil půlčík a vyšel za Kateřinou.

Luthien sledoval Sioban a čekal, že zastaví půlčíka a odradí jej tak jako Luthiena.

„Šťastnou cestu," to bylo všechno, co elfí dívka řekla. Oliver jí zamával kloboukem a byl pryč.

Ti, kteří zbyli U Trelfa, měli ten večer ještě mnohé probrat, ale seděli tiše nebo se bavili v malých skupinkách. Najednou dovnitř vpadl muž.

„Chrám Zasvěcení!" vykřikl.

To bylo všechno, co řekl. Luthien seskočil ze stolu a klopýtl tak, že málem narazil do dveří. Sioban ho zachytila za paži a podepřela. Napřímil se a jejich pohledy se střetly.

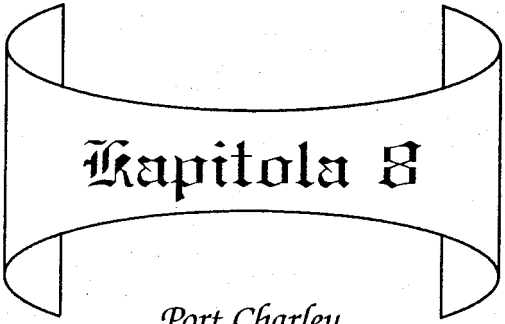
Její úsměv byl nakažlivý a Luthien to věděl. Navzdory tomu, že Oliver s Kateřinou už jsou na cestě, tuto noc nebude bojovat sám.

Zoufalí kyklopové utíkali z Chrámu severními, západními a jižními dveřmi. Valili se jeden přes druhého a snažili se přeběhnout náměstí, prchnout mezi stíny malých uliček. Cestou narazili na rebely, kteří nečekali, až se kyklopové vyhrnou z Chrámu Zasvěcení, ale vyšli jim naproti s obrovskou chutí rozdrtit je.

Luthien a ostatní od Trelfa nešli na druhou stranu zdi. Raději prošli skrz východní zeď, která byla před časem porušena, z dolní části města zpátky k Chrámu. Na náměstí pokračovala bitka a několik kyklopů se pokusilo dostat zpátky do katedrály. Ještě jim zbylo trochu jídla a určitě uvažovali o tom, že zabarikádují dveře a zůstanou uvnitř. Koneckonců teď jich bylo na zásoby méně.

Ale Luthienova skupina se s nimi střetla a obsadila hlavní vchod, takže se do katedrály dostali i rebelové. Kamenná podlaha v Chrámu se znovu zbarvila krví. Místo pro modlitby se zase stalo místem pláče, zlostných výkřiků a nářku raněných.

Tu noc se rozhodlo. V Caer Mac Donald nezbyl jediný živý kyklop.

Port Charley se krčilo v údolí, bíle natřené domky byly natěsnány na sebe. Úhledné uličky se svažovaly podél úpatí hor Železného Kříže a z nich bylo vidět na rozbouřené Avonské moře. Říkalo se, že za jasného počasí jsou vidět zelenobílé útesy Barandinu, směrem na západ, z vyvýšených míst, které lidi přitahovaly. Port Charley bylo pohádkové místo a teď, když svítilo slunce, vypadalo ještě veseleji. Paprsky se odrážely od bílých fasád a bílých plotů, které ohraničovaly každý metr.

Když Oliver a Kateřina dorazili k vesnici, byl krásný, slunný den. Všimli si, že ani v městě ani okolo nebyl sníh, jen větrem ošlehaný kámen, který tvořil šedobílé pásy mezi osamocenými domky. Krajinu dotvářela hnědá a zelená místa, několik holých stromů, které hrdě vyčnívaly nad domky.

„Ještě nic nekvete," poznamenal Oliver. Pobídl Herku, což byl jeho poník, k rychlejšímu cvalu.

Kateřina zabodla ostruhy do slabin Lehkonohého, bílý oř plný síly lehce předjel malého poníka.

„Byl jsem tu na jaře," vysvětlil Oliver. „Vážně, měla bys vidět Port Charley na jaře!" Půlčík začal popisovat kvetoucí stromy a květiny, které rostou z puklin kamenů, ale Kateřina poslouchala jen na půl ucha, protože žádný popis nepotřebovala. Pro ni bylo Port Charley jako Hale ve větším měřítku. Dívka si dobře pamatovala místo svého mládí. Vítr, který čeřil chladnou vodu, jasnou barvu, většinou purpurovou, proti šedému a bílému pozadí. Slyšela zpěv přílivu, to tiché burácení a bručení samotné země. Pamatovala si

ostrov Bedwydrin a to, jak v člunu vyjela na moře a jak se země vzdalovala, až z ní zbyla jen tenká čára na šedém obzoru.

Kateřina si vybavila typický zápach vzduchu, který byl cítit solí. Vzduch byl těžký, ale zdravý. Port Charley a Hale byla místa, kde duchovní život byl nejblíž realitě okolního světa.

Oliver zaznamenal zasněný pohled v zelených očích mladé ženy a ztichl.

Přišli od severovýchodu po cestě, která se rozdvojovala. Vpravo vedla k moři a vlevo k nejníže položené části vesnice. Oliver se dal nalevo, ale Kateřina věděla lépe kudy jít.

„K přístavišti," vysvětlila.

„Musíme najít starostu," volal za ní Oliver, protože pádila dál.

„Správce přístavu," opravila ho Kateřina. Věděla, že jak v Hale, tak v Port Charley osoba, která dohlíží na přístav, kontroluje také pořádek ve městě.

Podkovy pomalu klapaly po dřevěném chodníku, který se vinul od pláže k dokům. Když dorazili do přístavu, kde se pohupovalo mnoho člunů a lodí, zvuk kopyt zanikl v šumu. Rackové vřeštěli nad hlavou a často se rozezněl zvon, jehož zvuk rozřízl vzduch a přehlušil na chvíli hluk příboje. Jedna loď právě připlouvala do přístaviště, provázena hejnem racků, což byla známka toho, že rybáři dnes měli úspěšný den.

Oliver přimhouřil oči a uviděl na palubě muže a ženu. Obrovským nožem oddělovali rybí hlavy od těl a házeli je do vzduchu. Žádný kus nepřišel nazmar.

Kateřina zamířila k molu, ze kterého vybíhal dřevěný chodník, vinoucí se nahoru kolem vesnice. V přístavu byl prostor pro asi dvě stě rybářských lodí, což bylo pětkrát víc než celá flotila Hale. Kateřina si vybavila malé rybářské loďky, které rejdí okolo velkých bitevních galén. Vlastně neviděla moc válečných lodí, jen ty, které občas zakotvily u Dun Varny, a tu, kterou jel otec z Bedwydrinu na západní pobřeží. Neměla potuchy, co může jedna taková loď udělat. Dokázala si představit jejich sílu a při té představě se otřásla.

Zahnala podivné myšlenky a pohlédla do přístavu. Uslyšela slabé zvuky a doufala, že na válečnou loď jsou příliš slabé. Jestliže se

nepřítel dostane do menší loděnice, rybáři z Port Charley se postarají, aby vylodění bylo zatraceně obtížné.

Kateřina si uvědomila, že uvažuje moc dopředu. Bitevní plán, který sestaví lidé co znají tyhle vody nejlíp, přijde na řadu později. Teď musí s Oliverem přesvědčit lid Port Charley, aby se postavili Greensparrowovu vojsku a nenechali vylodit jeho flotilu.

Podkovy Lehkonohého klapaly na dřevěné lávce a vedle kráčela Herka. Dívka rozuměla uspořádání přístaviště, které bylo podobné jako v Hale. Zamířila ke čtvrtému molu, které bylo uprostřed.

„Neměli bychom sesednout z koní?“ zeptal se nervózně Oliver. Pohled měl upřený na prkna a na temnou vodu pod sebou. Odliv byl pryč a ti dva byli brzy plných třicet stop nad hladinou vody.

Kateřina neodpověděla a zamířila k malému domku, který se krčil za molem. Bylo tu jen pár lodí – bylo ještě brzy odpoledne – a kolem mola kroužilo několik starých rozmrzelých tuleňů, kteří vrhali zvědavé pohledy na podivné příchozí.

Než dorazili k domku, přišla je pozdravit stařena. Měla hnědou, vrásčitou tvář a jemné bílé vlasy. Zdálo se, jako by polovinu z nich odfoukal mořský vánek.

Když sesedli z koní, pokývla hlavou a usmála se. Pár zubů, které jí zbyly, byly žluté a křivé. Měla světle modré oči, tak vybledlé, že se zdály skoro bez barvy. Paže a prsty, stejně jako zuby, měla křivé s mnoha prasklinami a jamkami.

Ale nevypadala odpudivě. Vyzařovala z ní dobrota, pravá noblesa a ryzí povaha někoho, kdo kráčel po strastiplné cestě navzdory unaveným nohám.

„Tudy se nedostanete na jih ještě dobré dva týdny,“ řekla s nosovým přízvukem. „A na sever potom další dva týdny.“

„My se nesnažíme projít,“ odpověděla Kateřina. „Hledáme správce přístavu.“

Stařena si dlouze prohlížela Kateřinu, její drsné ruce a způsob, jakým odolávala silnému větru. Pak jí vřele podala ruku. „Právě jste ho našli,“ řekla. „Gerta Swanová.“

„Kateřina O’Haleová,“ odpověděla mladá žena. Stařičká správkyně přístavu poznala lidi, kteří vyrůstali u moře. Chvíli nevěděla, kam si má zařadit Olivera, ačkoliv její paměť sahala

daleko. Greta byla správkyní přístavu Port Charley posledních dvacet let. Měla přehled o každé cizí lodi. Ovšemže si nemohla pamatovat každého, s kým se setkala, ale Oliver patřil k těm, na které se jen těžko zapomíná.

„Gaskonijec," řekla náhle a vztáhla k němu paži.

Oliver uchopil ruku a políbil ji. „Oliver z Morous," představil se, a když pustil Gretinu ruku, hluboce se uklonil, až zametl kloboukem dřevěnou podlahu.

„Gaskonijec," řekla znovu Kateřině. Přimhouřila oči a pokývla hlavou.

Kateřina přešla rovnou k věci. „Slyšela jste o boji v Montfortu?" otázala se.

V Gretiných očích se mihl náznak pochopení. „Je divné vyslat Gaskonijce jako posla," řekla.

„Oliver je přítel," vysvětlila Kateřina. „Přítel můj i Luthiena Bedwyra."

„Tak je to pravda," řekla stařena. „Syn guvernéra Bedwydrinu." Zavrtěla hlavou a zatvářila se hořce. „Je tak daleko od domova," poznamenala a Kateřina s Oliverem se podívali jeden na druhého. Snažili se porozumět její reakci. „A vy také!"

„Protože chceme, aby náš domov byl naším domovem," rychle odpověděla Kateřina.

Nezdálo se, že by to na Gretu udělalo dojem. „Postavila jsem na čaj," prohlásila a obrátila se směrem k domu. „Máte mi toho hodně co říct a bezpochyby také nabídnout. Tak si uděláme pohodlí."

Když Greta zmizela v domě, Oliver a Kateřina na sebe znovu pohlédli.

„Nebude to jednoduché," poznamenal Oliver.

Kateřina pomalu zavrtěla hlavou. Věděla, že lid Port Charley nebude zajímat nějaké povstání. Tohle místo bylo příliš podobné Hale. Koneckonců, proč by se měli přidat k rebelům, když oni sami byli vždycky svobodní? Pro rybáře z Port Charley bylo nejvyšším vládcem moře. Nějaký Luthien, boj v Montfortu, a nebo dokonce sám Greensparrow pro ně nebyli důležití.

Když ti dva sesedli z koní, z domu vyběhl mladík a vydal se po dřevěném chodníku směrem k městu.

„Greta svolává přátele," vysvětlila Kateřina.

Oliver instinktivně položil ruku na kord, ale hned ji zase odtáhl, protože si vzpomněl na Gretiny přátelské oči. Zastyděl se za tu chvíli, kdy podlehl strachu.

„Takže dáme si čaj?" zeptala se rezignovaně Kateřina. Přemýšlela, jak přesvědčí Gretu a ostatní o důležitosti boje, o tom, jak je požádá, aby riskovali životy v bitvě, která je vůbec nezajímala. Najednou se cítila hrozně unavená.

Oliver vešel dovnitř.

Greta neuslyšela o potížích v Montfortu, který Kateřina tvrošíjně nazývala Caer Mac Donald, a o starých legendách, které znovu ožily, nic, dokud nepřišli ostatní.

„Staří rybáři," vysvětlila správkyně. „Příliš staří na to, aby se ještě plavili, a tak my z Port Charley využíváme jejich moudrosti. Znají moře."

„Všechny problémy se netýkají jen moře," namítl uctivě Oliver.

„Ale moře je to jediné, co nás zajímá," řekla Greta ostře. Kateřina s Oliverem si uvědomili, jak obtížné bude zdolat tuhle skálu.

Greta chtěla mluvit o Hale, znala několik rybářů. Setkala se s nimi před mnoha lety v době putování lososů, když byla ještě mladá a řídila vlastní loď. Ačkoliv byla Kateřina netrpělivá a nechtěla ztrácet čas planými řečmi (zvlášť když se k pobřeží Eriadoru blížily lodě plné kyklopů), přemohla se, a dokonce zjistila, že ji baví Gretiny historky o dávném Avonu.

Oliver zatím odpočíval, usrkával čaj a vnímal pachy a zvuky moře. Gretin domek se postupně zaplnil hnědými vrásčitými postavami, ze kterých byly cítit ryby a sůl. Půlčíkovi se zdálo, že jednoho muže poznává, ale nemohl si vybavit odkud. Jeho podezření vzrostlo, když se muž podíval směrem k Oliverovi a mrkl na něj. Možná to byl jeden z posádky lodi, která ho dovezla před několika lety do Port Charley. Nebo někdo z těch ostatních, se kterými byl v hotýlku, než ho přístav znudil a odjel do Montfortu.

Po chvilce studování starce se Oliver schoulil a schoval se pod těžkou přikrývku. Ačkoliv seděl u hořícího krbu, přetáhl si ji přes hlavu. Stále nevěděl, kam muže zařadit.

Navzdory tomu to Oliver považoval za skvělé shromáždění. Kateřina se tu cítila jako doma. Ten pocit nezažila od svých čtrnácti let, kdy opustila Hale a šla do výcvikové arény v Dun Varně.

„Nuže," oznámila Greta, „zdá se, že jsme tu všichni."

„To je vaše rada starších?" zeptal se Oliver.

„Tihle všichni jsou příliš staří na to, aby se plavili po moři," opravila ho Greta. „Ale ještě ne tak staří, aby leželi doma v posteli. Rychle přišli, aby si poslechli, co jim musíme říct."

Podívala se na Kateřinu a přikývla. Tím jí předala slovo.

Dívka pomalu vstala. Zkusila si připomenout hrdý lid své vesnice, jak by asi reagoval, kdyby byl v podobné situaci. Lidé v Hale se moc nestarali o Greensparrowa, nemluvili o něm, nechtěli pro něj plýtvat slovy. A stejně tak lidé z Port Charley. Ale ona potřebovala akceschopnost a do té měla jejich váhavost daleko.

Pomalu vstala a přešla doprostřed místnosti. Opřela se o malý kulatý stolek. Myslela na Luthiena v Caer Mac Donald a na jeho strhující řeč na náměstí před Chrámem Zasvěcení. Přála si, aby tu teď byl a aby je přesvědčil pohotovými argumenty. Vzápětí se zastyděla za to, že je tak arogantní a myslí si, že ho může nahradit.

Kateřina zahnala černé myšlenky. Luthien nemohl přesvědčit tenhle lid – Kateřinin lid. Jeho slova podnítily lidi, kteří měli co ztratit. Ať už to byl Luthien nebo Greensparrow nebo kdokoli jiný, kdo vyhlašoval pravidla v Eriadoru, lid Port Charley uznával jen jednoho vládce: Avonské moře.

Kateřina se stále ostýchala. Rybáři, muži a ženy, kteří strávili nekonečné hodiny na otevřeném, nevyzpytatelném moři, respektovali její odmlku a nenaléhali.

Mladá žena vyvolala znovu představu Port Charley, vybavila si čisté ulice a pečlivě upravené pozemky. Hezká vesnice na tak nehostinný kraj. Tolik podobná Hale.

Ale ne jako většina měst v jižním Eriadoru, uvědomila si Kateřina. Měla tím na mysli hlavně ty, které ležely ve stínu hor Železného Kříže. Tváře dívky se rozhořely, když si připoměla účel

své řeči. Lidé z Port Charley se pramálo starali o politiku země, ale stejně jako mnohé jiné národy v Eriadoru nenáviděli kyklopy. Konečně, v Port Charley a jeho okolí žila jen hrstka kyklopů. Obchodníci místo nich používali jako strážce silné muže.

„Slyšeli jste o povstání v Caer Mac Donald," začala. Na chvíli se odmlčela a snažila se odhadnout reakci. Ale žádná nepřišla.

Kateřina přimhouřila oči. Stála vzpřímeně kousek od stolku. „Slyšeli jste, že jsme zabili mnoho kyklopů?"

Několik přítomných pokývalo hlavou a na tvářích se objevil úšklebek. Téma zůstalo stále otevřené. Mluvila víc než hodinu, než dostala první otázky. Odpověděla na každou z nich, přemýšlela nad každou připomínkou.

„Co nejvíc potřebujeme, je čas," požádala naléhavě. Bylo to určeno především Gretě.

„Zdržte avonskou flotilu v přístavu aspoň týden. Nemusíte riskovat život jediného člověka. Pak uvidíte. Caer Mac Donald odrazí útok, rozdrtí vojsko Greensparrowa a vyhlásí příměří v jižním Avonu. Eriador bude zase svobodný."

„Aby se… chopil vlády jiný král," přerušil ji nějaký muž.

„Je lepší než kdokoli jiný," odpověděla Kateřina. Věděla, kdo bude další král Eriadoru, ale neměla nejmenší chuť o něm mluvit – a obzvlášť ne teď. „A než čaroděj spolčený s démony. Je lepší než muž, který si zve ke dvoru kyklopy a dělá si z nich praetoriánskou gardu."

Hlavy zase kývaly na souhlas, a když se podívala na Olivera, viděla, jak také pokyvuje a usmívá se. Potěšena svým vystoupením, dívka se obrátila s přímou otázkou na Gretu a čekala jednoznačnou odpověď.

V tu chvíli vtrhl dovnitř muž ve středních letech s vlasy barvy pepř a sůl a neoholenou tváří. Měl vytřeštěné oči a sotva popadal dech.

„Viděl jsi je," řekla Greta. Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Kotví pět mil jižně," vysvětlil muž. „Jsou příliš blízko na to, aby se plavili za tmy."

„Válečné lodě?" zeptala se Kateřina.

Muž se udiveně podíval nejprve na ni a pak na Olivera. Pak se obrátil na Gretu. Očekával, že ona bude pokračovat.

„Celá ta zatracená avonská flotila," odpověděl.

„Asi kolem padesáti lodí?" chtěla vědět Kateřina.

„Napočítal jsem jich víc než sedmdesát, milá slečno," řekl muž. „Mají velký ponor."

Kateřina znova pohlédla na Gretu, uchvácená tím, jak je stařena klidná, na rozdíl od zbytku shromáždění. Gretin úsměv byl uklidňující a odzbrojující. Přikývla a Kateřina si myslela, že dostala odpověď.

„Vy dva půjdete s Filipem Dozierem," řekla Greta. „Na Horizon, na ty zasloužilé staré necky."

Dozier, nejstarší muž na shromáždění a možná nejstarší muž, jakého kdy Kateřina viděla, vykročil dopředu a v ruce svíral vlněnou čepici. Zeširoka se usmál a odhalil jediný zub, který mu zbyl v ústech. „Ta loď je teď většinou v doku," řekl skoro omluvně.

„Řekla jsem svému chlapci, aby se postaral o vaše koně," pokračovala Greta. Z jejího tónu se zdálo, že porada je u konce. Několik z přítomných si protáhlo ztuhlé svaly a pak zamířilo ke dveřím. Byla tu noc, temná a chladná. Od moře foukal vítr.

„Před námi jsou velké přípravy," pokusila se začít Kateřina, ale Greta ji umlčela.

„Lid Port Charley začal s přípravami ještě před tím, než jsi se narodila, milé dítě," přerušila ji správkyně přístavu. „Řekla jsi, že potřebujete týden, a my musíme vymyslet, jak vám ho dát."

„Hloubka přístavu?" zeptala se Kateřina a rozhlédla se kolem. O Gretiných slovech neměla pochyb, ale těžko mohla uvěřit, že dostanou tak snadno sedmdesát lodí.

„Mělčina," odpověděl muž u krbu, o kterém si Oliver myslel, že ho poznal. „Lodě budou mít jen posledních čtyřicet stop před dvěma nejdelšími moly. Tady je můžem dostat."

Půlčík zaznamenal, že muž má jiný přízvuk než ostatní, ale tahle stopa Olivera zmátla ještě víc. Věděl, že by měl muže znát, ale z nějakého důvodu, jako by mu něco vlezlo do hlavy a vymazalo paměť, si nemohl vybavit odkud.

Pustil to z hlavy – co jiného mohl také dělat? – a šel za Filipem a Kateřinou. Horizon našli zakotvený kousek od břehu. Filip je uvedl na pevnou a překvapivě dobře zařízenou loď. Na to, aby byla považovaná za starou vysloužilou loď, byla moc pohodlná.

„Dobře se vyspěte," popřál jim Dozier a vyndal polštáře. Uklonil se a šel ke dveřím.

„Kam jdete?" zeptal se zmateně Oliver. Myslel si, že tady muž bydlí.

Dozier zasípal a znělo to skoro jako smích. „Greta mě nechá přespat u sebe," řekl. Ještě jednou smekl čapku. „Uvidíme se za svítání."

S tím odešel. Oliver odhodil klobouk, sundal si boty a svalil se na visuté lůžko. Natáhl se po lucerně, aby zhasl. Zachytil Kateřinin pohled lapeného zvířete a zastyděl se.

„Myslím, že se tu budeš cítit jako doma," poznamenal.

Kateřina na něj pohlédla úkosem. „To by se musela udělat spousta věcí," odpověděla.

„To už není naše starost," přerušil ji Oliver. „Ujeli jsme dlouhou a strastiplnou cestu. Hleď se pořádně vyspat, děvče, ta zpáteční nebude o nic kratší!"

Kateřina chtěla něco říct, ale Oliver zhasl lampu. Krátce na to ulehla na svou postel a za chvíli ji vlny ukolébaly. Ve snu byla zpátky v rodném Hale.

Probudil ji paprsek světla a Olivera také: právě svítalo. Zvenčí slyšeli hluk, jak lidé pobíhali po dřevěném molu. Uvědomili si, že loď se připravuje na vyplutí. Oba vyskočili, Kateřina běžela ke dveřím, zatímco Oliver si nazouval boty.

Dveře byly zamknuty zvenčí.

Kateřina do nich prudce narazila ramenem.

Ani se nehnuly.

„Co je to za hloupý vtip?" chtěl vědět Oliver.

„Žádný vtip, milý půlčíku," ozval se za dveřmi hlas. Ti dva se podívali nahoru a uviděli, že se dvířka otvírají. Náhlé světlo je skoro oslepilo, ale viděli, že dveře se otevřely. Greta klečela nahoře na palubě a dívala se na ně dolů.

„Dala jsi mi slib," zajíkla se Kateřina.

Greta zavrtěla hlavou. „Řekla jsem, že vám dáme týden, když budeme vědět jak. Neřekla jsem, že víme jak.“

Na chvíli Kateřina uvažovala o tom, že vytáhne půlčíkovu levoručku z jeho opasku a vrhne ji směrem k správkyni přístavu.

Ale Greta se usmívala, ačkoli poznala nebezpečné myšlenky Kateřiny. „Také jsem byla mladá, Kateřino O’Haleová,“ řekla stařena. „Mladá a plná bojového nadšení. Poznám oheň, který koluje v tvých žilách a který pohání tvé srdce. Ale nic víc. Moje láska ke kordu pohasínala s přibývající moudrostí. Seď klidně, děvče, a věř na vítězství dobra.“

„Věřit v dobro ve světě plném lstí?“ rozkřičela se Kateřina.

„Věř, že nevíš všechno,“ odpověděla Greta. „Věř, že tvoje vlastní cesta nemusí být vždycky ta nejlepší.“

„Necháte projít jednooké přes Port Charley?“ zeptal se Oliver.

„Dvě avonské lodi už zakotvily,“ oznámila Greta. „Necháme vojsko projít, tak jsme se rozhodli. Jedním koncem tam, druhým ven a budeme je mít z krku!“

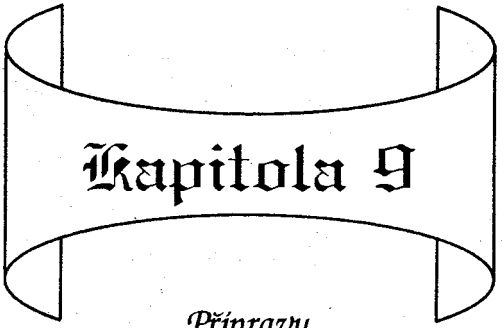
„Odsoudila jsi Caer Mac Donald k zániku!“ obvinila ji Kateřina.

Zdálo se, že v tu chvíli to Gretu zasáhlo. Zavřela za sebou dveře.

Kateřina zavrčela a ještě jednou se rozběhla proti dveřím, ale bez výsledku. Držely pevně a byly zamknuty zvenčí.

Brzy uslyšely jednotný pochod a rachot bubnů prvních tlup kyklopů, kteří pochodovali přes molo. Slyšeli hlasy bestií, s přízvukem typickým pro jednooké, ale žádný z nich nevěděl o Belzenrikovi.

Belzenrik Hrozný přijel skoro s pěti sty po zuby ozbrojenými bojovníky, aby rozdrtil povstání a přinesl hlavu Luthiena Bedwyra svému králi v Carlisu.

Luthien se procházel podél Caer Mac Donald, na druhé straně vnějších městských hradeb. Caer Mac Donald mělo tři samostatná opevnění. Nejvyšší a nejtlustší zeď byla uvnitř města a dělila čtvrť bohatých kupců od chudších částí. Další bylo silné opevnění, které obklopovalo velkou část města. Nakonec, asi padesát stop od něj byla vnější ochrana, kterou představovala tenká zeď vysoká asi jako muž. Místy to byla pouze halda kamenů:

Na druhé straně této zdi byla otevřená krajina, s několika málo stromy a domy. Země se tady svažovala. Pro obranu je to dobré, pomyslel si Luthien. Kyklopové budou muset přijít ve velké skupině – v mase, jak říkal Luthien – protože mohli město napadnout pouze ze severu nebo západu. Severně a na východ ležely hory, studené a pokryté sněhem. Tudy může přijít sotva pár kyklopů, spíš aby zastrašili obránce města. Hlavní skupina přijde tudy, přes otevřené pole.

Šaglin s ostatními trpaslíky jim to náležitě ztíží. Trpaslíci zdravili Luthiena, když se procházel okolo, ale několik z nich se neobtěžovalo zvednout zrak, protože nechtěli přerušit životně důležitou práci. Někteří z nich kopali motykami zákopy, zdolávali zmrzlou zem píď po pídi. Tyhle byly hluboké jen asi dvě stopy a byly docela úzké, takže se v nich jen málokdo ukryl, ale když do některého zapadl kyklop, mohl si třeba zlomit nohu. Další trpaslíci hloubili ostrými tyčkami rýhu hlubokou asi jednu stopu, která byla blíž městu.

V Luthienovi vzrostla naděje, když uviděl klidnou, metodickou práci, ale po pravdě řečeno, na poli bylo málo trpaslíků. Většina byla u zdi – a tady také našel Šaglina.

Trpaslík s modrým vousem stál s několika přáteli u malého stolku. Všichni se skláněli nad hromadou pergamenů a čas od času některý z nich vzhlédl směrem ke zdi a vyrazil ze sebe „Hm, hmm“ nebo něco podobného. Šaglin byl rád, že Luthiena vidí, i když si ho nevšiml, dokud mu Luthien nepoložil ruku na rameno.

„Jak to jde?“ zeptal se mladý Bedwyr.

Šaglin zavrtěl hlavou. Nezdálo se, že je potěšen. „Tuhle poškozenou zeď postavili dobře,“ vysvětlil, ačkoliv Luthien nevěděl docela přesně, o co jde. Copak dobře postavená zeď nebyla pro obranu dobrá?

„Je jen osm stop vysoká a ne moc tlustá,“ vysvětlil Šaglin. „Na dlouho kyklopy nezastaví. V poškozeném místě ji může prokopnout poník.“

„Říkal jsi, že ji postavili dobře,“ odpověděl Luthien.

„Základy myslím,“ řekl Šaglin. „Základy postavili dobře.“

Luthien zavrtěl hlavou. Proč uvažovat takhle?

Šaglin se odmlčel a pak si řekl, že by to měl vzít od začátku. „Rozhodli jsme se, že tuhle zeď nebudeme držet,“ řekl a ukázal na druhou zeď okolo Caer Mac Donald.

„Kdo rozhodl?“

„Moji trpaslíci a já,“ odpověděl Šaglin. „Ptali jsme se Sioban a ta souhlasila.“

Luthien zase podlehl pocitu, že je loutka, za jejíž provázky tahá Sioban. Chvíli měl vztek, že rozhodli bez něj, ale pak si uvědomil, že kdyby musel schválit každé rozhodnutí, všechno by se zdrželo a důležité věci by se nedotáhly do konce.

„Takže uvažujeme o tom, že boj začne tady a pak se stáhnem zpátky do města,“ pokračoval Šaglin.

„Ale jestli se kyklopové dostanou k téhle zdi, získají silnou pozici, odkud mohou přeorganizovat rozložení armády a odpočinout si,“ namítl Luthien.

Trpaslík si odfrkl. „Proto vymýšlíme, jak tuhle zeď shodit!“ zavrčel Šaglin a jeho rozmrzelost vyplula na povrch.

„A co ten prášek v krabici?“ zeptal se Luthien po chvilce přemýšlení. „Myslím krabici, kterou jsem použil k odstřelu zásob potravin v Chrámu.“

„Nemáme dost materiálu,“ štěkl Šaglin. Luthien se cítil hloupě, protože si neuvědomil, že kdyby to bylo reálné, trpaslíci by o tom uvažovali. „A je to obtížné provést,“ dodal Šaglin. „Nebezpečné.“

Trpaslík konečně vzhlédl od pergamenů a prohrábl si modrý vous. Řekl si, že Luthien se jen snaží pomoct a že mu obrana města leží na srdci víc než Šaglinovým společníkům.

„Nějaký prášek použijeme,“ pokračoval Šaglin, „na nejtlustší části zdiva, ale posuď sám, postavili to dobře!“

„Můžeme ji teď shodit a bránit město od druhé zdi,“ navrhl Luthien, ale trpaslík zavrtěl hlavou dřív, než Luthien dokončil myšlenku.

„My ji shodíme,“ ujistil ho Šaglin. „Vtip je v tom, že spadne na ty pitomé jednooké.“

Šaglin se vrátil k pergamenům; nějaký trpaslík se na něj obrátil s otázkou. Luthien přikývl a vydal se na cestu zpátky. Získal jistotu, že má kolem sebe ty správné společníky. Šaglin a jeho druhové se snaží nepříteli odepřít jakoukoli výhodu a znepříjemnit kyklopům každý krok.

Budou muset, to Luthien věděl. Budou muset.

Dva uvěznění přátelé zamlkle seděli a celé dlouhé dopoledne naslouchali zvukům zvenčí. Pochod tisíců nohou, řinčení brnění a štítů a klapot kopyt: kyklopové měli v oblibě poníky, kteří byli sice menší a pomalejší než koně, zato zavalitější a svalnatější. Slyšeli také kutálení sudů, ve kterých byly nepochybně potraviny a zbraně.

Šlo to tak dál a dál a dál – a Oliver s Kateřinou proti tomu nemohli nic dělat. I kdyby se dostali z Horizonu, nemohli by udělat vůbec nic.

„Až projdou, budeme volní,“ řekl Oliver a Kateřina souhlasila. Zdálo se, že ani Greta ani ostatní obyvatelé Avonu nechovají k rebelům žádnou zášť. Jen nechtěli ve svém městě žádné nepříjemnosti. Pro hrdou Kateřinu byl tento postoj naprosto

nepřijatelný. Podle jejího názoru ten z obyvatel Eriadoru, kdo se nepřidal k povstání, byl přinejlepším zbabělec.

„Pak musíme uhánět," pokračoval Oliver. „Na sever a na východ okolo armády, abychom varovali přátele." Skoro řekl „naše přátele v Caer Mac Donald", ale když nad sebou slyšel nekončící a nervydrásající rachot vojska, řekl si, že město se zanedlouho zase bude jmenovat Montfort.

„Co se má stát, stane se," odpověděla Kateřina s hořkostí v hlase. Zašermovala pěstí proti dveřím a svalila se na pelest.

Procesí nebralo konce až do brzkého odpoledne. Oliverovi se zlepšila nálada, když pod postelí našel nějaké jídlo, ale Kateřina nemohla vzít ani sousto, jak měla hořko v ústech.

Konečně začal hluk slábnout. Řinčení se ozvalo už jen zřídka a hlasy kyklopů také. A pak zarachotil klíč v zámku.

Dveře se otevřely a vešla Greta, s lítostí ve tváři, ale bez jediné omluvy.

„Správně," řekla Oliverovi, „vidím, že jsi našel jídlo, které jsme vám tu nechali."

„Mám hrozně rád ryby!" odpověděl půlčík. „Aj," řekl, když uviděl, jak se Kateřina mračí.

„Dala jsi mi slib," Kateřina zakřičela na Gretu.

Stařena vzala její ruku a poznámku přešla bez povšimnutí. „Děláme, co musíme," řekla. „Opravdu děláme, co musíme."

„I když to znamená zkázu Eriadoru?" odsekla Kateřina.

„Bylo v našem zájmu nechat kyklopy projít a chovat se k nim jako k přátelům," snažila se vysvětlit Greta.

Ale Kateřina ji neposlouchala. „Naší jedinou nadějí bylo zdržet flotilu v přístavu, dokud nebude dokončeno opevnění Caer Mac Donald a nepřijde posila," trvala na svém Kateřina.

„A co jsme měli dělat?"

„Nepustit je do doků!" zakřičela žena z Hale. „Zničit vnější mola!"

„A pak co?" chtěla vědět Greta. „Sedí snad bestie v přístavu a vyřezávají si píšťalky? Nenech se vysmát, děvče. Půjdou na sever, najdou pláž, kde se utáboří, a my je nemůžem zastavit!"

„Získali bychom čas," odpověděla Kateřina bez ostychu.

„Ve městě jsou nás tři tisíce,“ vysvětlovala Greta. „Nemůžeme je zastavit, a jestli se vrátí do Port Charley…“

Slova zůstala viset ve vzduchu, ale Kateřina je nechtěla slyšet.

„Svoboda Eriadoru je to, oč tu jde,“ řekla skrz zatnuté zuby a oči jí výhrůžně plály.

„Greta mi mluví z duše,“ ozval se hlas zpoza dveří a do místnosti vešel nějaký starý muž. Měl bílé vlasy i vousy a vlasy svázané vzadu do ohonu. Na sobě měl bohatě zdobený zářivě modrý šat.

Oliver zůstal stát s pusou dokořán a pak si uvědomil, kdo je ten muž, který seděl na shromáždění u krbu. Mazané přestrojení!

„Neznám tě,“ řekla Kateřina. Podle šatů a jeho povýšenosti soudila, že to bude důležitý muž. Chvíli se obávala, že je to jeden z Greensparrowových rádců.

„Ale já znám tebe, Kateřino O’Haleová,“ řekl muž. „Ostatně jako nejlepší přítel Luthiena Bedwyra bych měl.“

„Cože?“ řekl Oliver a vyskočil z postele. Kateřina se podívala na starce a pak na půlčíka. Vzájemně se poznali a vyměnili si přátelské úsměvy. Náhle jí svitlo.

„Brandir?“ vydechla.

Stařec se hluboce uklonil. „Velmi mne těší, Kateřino O’Haleová,“ řekl. „Jsem starý muž,“ mrkl na Olivera, „a každým dnem stárnu ještě víc, ale stále ocením takovou krásu, jako je ta tvá.“

V tu chvíli měla Kateřina chuť dát mu pěstí. Jak se opovažuje mluvit o tak bezvýznamné věci právě teď? Ale uvědomila si, že v jeho tónu nebyla blahosklonnost. Uvědomovala si také, že krása, o které mluvil, je mnohem víc než to, jak vypadá.

Najednou jí připadal jako otec, jako ten, kdo na všechno pohlíží s nadhledem a sleduje je a hodnotí. Jako starý lid Hale, který cvičil nováčky na moři. Brandir byl spřízněn s tímto národem, ale nabízel výcvik v docela jiné oblasti: v životě. Kateřina to instinktivně cítila. Když si uvědomila, co řekl, aby podpořil Gretu, uklidnila se a začala doufat, že to bylo součástí plánu, nějakého lepšího plánu.

„Musíme nechat bestie projít přes Port Charley,“ řekl Brandir těm dvěma a hlavně Kateřině, ačkoliv věděl, že bude těžké ji o tom přesvědčit. „Musíme je nechat a Greensparrow si bude myslet, že povstání v Montfortu…“

„V Caer Mac Donald,“ opravila ho Kateřina.

„Ne,“ řekl Brandir. „Ještě ne. Ať si myslí, že povstání v Montfortu je maličkost, izolovaná záležitost, o kterou se nikdo mimo město nezajímá. Musíme počítat s dlouhou dobou.“

„Ale opevnění nebude dokončeno včas!“ odpověděla Kateřina a skoro při tom štkala.

„S dlouhou dobou!“ řekl Brandir ostře. „Jestli má být Eriador svobodný, pak tahle armáda kyklopů nám způsobí značné potíže. Kdybychom je zdrželi v přístavu a ukázali jim, že povstání je rozšířené dál, pak jednoduše vyšlou jednu loď zpátky, podají zprávu Greensparrowovi a vrátí se s posilami. A nakonec by zbylí kyklopové obsadili Port Charley, hlídali by ochranu města a tím by poskytli Greensparrowovi otevřený přístav severně od Železných hor.

Kolik bojovníků by podle tebe Luthien ztratil při pokusu zneškodnit čtyři tisíce z praetoriánské gardy v Port Charley?“ zeptal se zachmuřeně starý čaroděj. Tím vzal Kateřině vítr z plachet. O téhle možnosti neuvažovala – a Luthien zjevně také ne – ale když o ní teď Brandir mluvil, znělo to logicky a hrozně.

„Nejsme vaši nepřátelé, Kateřino O’Haleová,“ vložila se do hovoru Greta.

Kateřina se na ni zachmuřeně podívala a v očích měla jasnou otázku.

„Ale jsme nepřátelé jednookých,“ potvrdila Greta. „A kdokoli vládne Eriadoru, měl by být z Eriadoru, ne z Avonu.“

Kateřina poznala v Gretině tváři upřímnost a pochopila, že Port Charley se přece jen připojilo do aliance proti Greensparrowovi. Zase si přitom vzpomněla na své město a věděla, že Greta nemohla učinit tak závažné a striktní rozhodnutí, aniž by se neporadila s ostatními.

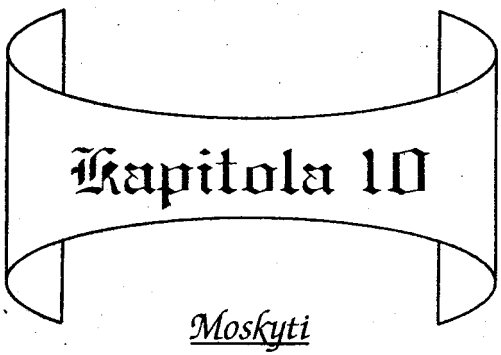
„Pořád si myslím, že by bylo jednodušší nepustit je do doků,“ neodpustila si Kateřina. „Možná bychom mohli potopit jednu nebo dvě z jejich lodí a s nimi pět set kyklopů!“

„Ale ano,“ souhlasil Brandir. „Ale o to víc si budou držet lodě, které nepotopíme.“ Kateřina a Oliver se podívali na starce, na jehož

tváři se objevil lišácký úsměv. „Ne zítra v noci, ale tu noc pozítří," řekl a oba s Gretou vážně přikývli.

Brandir se otočil ke společníkům. „Noc pozítří bude tmavá," vysvětlil. „Dost tmavá na to, abychom se zmocnili avonských lodí. Za dvě noci má Eriador flotilu."

Čarodějův úsměv byl nakažlivý. Půlčík řekl Kateřině a sám sobě: „Tohle se mi líbí."

Zpráva o pochodující armádě se šířila od města k městu jako oheň rozdmýchávaný větrem, přes hory a cesty. Došla do Caer Mac Donald ještě předtím, než praetoriánská garda překročila východní hranice Port Charley.

Luthien přijal zprávy klidně, zvlášť když viděl neohrožené tváře společníků. Řekl jim o tom, že kyklopové pravděpodobně projdou přístavním městem. Ačkoliv doufali, že budou mít víc času, opevnění bude brzy hotovo. Každý jeho poznatek byl doprovázen rostoucím nadšením. Po vítězství v Caer Mac Donald a po vztyčení staré vlajky Eriadoru na Chrámu Zasvěcení byli rebelové připraveni k boji, prolít víc krve kyklopů.

Luthien přivítal tento postoj a s radostí se připojil k oslavě, kterou zorganizoval U Trelfa Šaglin. Slavilo se zabití mnoha kyklopů. Mladý Bedwyr se brzy omluvil s tím, že zítra ho čeká spoustu práce. Připomněl jim, že mezi Caer Mac Donald a Port Charley leží spousta vesnic, některé nejsou na žádné z map a jiné nemají ani jméno. Když odešel od Trelfa, nešel zpátky do bytu v Altánku. Raději proklouzl kolem nálevny a vyšplhal se po okapu na střechu.

„Co jsme to začali?“ zeptal se Luthien hvězd. Vzduch byl chladný, ale ne příliš a hvězdy se třpytily na nebi jako křišťálové ornamenty. Uvažoval o novinkách z východu; kyklopové se v Port Charley nezastavili a to znamenalo jediné: že lid přístavního města se k povstání nepřidal.

„Potřebujeme je všechny,“ zašeptal, protože musel vyslovit své myšlenky nahlas. Bylo mu jako tehdy, když si připravoval řeč a uvažoval, jakým směrem se budou věci ubírat. Věděl, že všechno může dobře dopadnout.

„Všechny z Eriadoru. Každého muže, každou ženu. Jak mohou chtít svobodu, když nepřiloží ruku k obraně? Jaký smysl má vítězství, když jej nebudou sdílet ostatní?“

Luthien přešel na západní stranu střechy, odhrnul trochu navátého sněhu a klekl si. Viděl masivní obrys Chrámu Zasvěcení, kde zahynulo tolik neohrožených lidí. Chrám byl postaven jako symbol duchovna a úcty k Bohu, ale Greensparrowovi lokajové ho zneužili jako místo k vyřizování si účtů, jako soudní síň. Ani ne jako soudní síň, uvažoval Luthien a vzpomněl si na Morkneyho. Chrám byl místo morálního odsouzení a ne soudu jako takového.

Proti obloze, na které se třpytily hvězdy, se tyčila nejvyšší věž. Vypadalo to, že dosáhne až do nebe. Byla to vpravdě nádherná noc, tichá a klidná. Ve městě zářilo několik světel, ulice byly tiché, kromě té před hostincem U Trelfa, kde byla oslava v plném proudu. Občas se venku objevila nějaká osamocená duše. Před městskou zdí viděl Luthien ohně, které hořely v táboře trpaslíků. Některé plápolaly, ale většina dohořívala a řeřavé uhlíky do oranžova svítily v tmavé noci.

„Spěte dobře,“ zašeptal mladý Bedwyr. „Ještě jste nevykonali svou práci.“

„Nikdo z nás,“ uslyšel za sebou Luthien. Otočil se a viděl přicházet Sioban. Měla lehkou chůzi, takže v těžkém sněhu její kroky nebyly slyšet.

Luthien se otočil zpátky a podíval se na Chrám a hvězdy na nebi. Neucukl a ani nestrnul, když mu Sioban dala ruku za ucho a pomalu sjížděla po krku až k rameni.

„Kateřina a Oliver selhali,“ řekl Luthien hořce. „My jsme selhali.“

Sioban zakašlala a Luthienovi to znělo spíš jako zachichotání. Obrátil se na ni.

Jak krásně vypadala v jemném večerním světle, její oči zářily jako ty hvězdy na nebi. Měla bledou pleť, skoro průsvitnou. Bujná hříva zářivých vlasů kontrastovala s jemnými rysy elfí tváře.

„Vyhlašuješ porážku ještě před tím, než bitva vůbec začala," odpověděla Sioban tiše a její hlas byl uklidňující.

„Kolik kyklopů?" zeptal se Luthien. „A to nejsou jen tak ledajaké bestie, ale praetoriánská garda, nejlepší z Greensparrowových vojsk. Deset tisíc? Patnáct? Vím, že nezatlačíme ani polovinu z nich."

„Tolik jich nebude, když přijdou do Caer Mac Donald," ujistila ho Sioban. „Náš počet se zvýší, až sem přijdou z měst na západě." Sioban sklouzla rukou po Luthienově rameni až k hrudi. Přitulila se k němu a líbala ho na zátylek.

„Jsi vůdce," řekla. „Symbol svobodného Eriadoru. Tvoje víra nesmí zakolísat."

Zase se cítil jako loutka ve hře, která se vymykala jeho kontrole. Zase cítil, že ho někdo vodí jako loutku. Sioban. Tentokrát přesto neodolal tomu dotyku, tomu tahání za provázky. Tentokrát mu přítomnost elfí ženy, která byla zosobnění síly a odhodlání, přinesla úlevu.

Luthien věřil, že kdyby tuto noc vedle něj nestála Sioban, kdyby nestála za ním, zhroutil by se, protože by ztratil smysl toho všeho a veškerou naději. Bez Sioban by ho zaplavil pocit viny za ty, kteří zemřeli. Viděl by před sebou jen armádu pochodující směrem k osvobozenému městu a myšlenka na svobodný Eriador by se mu zdála jako fantazie, nedostižná stejně jako hvězdy, které lemovaly věž Chrámu Zasvěcení.

Sioban ho odvedla ze střechy zpátky do bytu v Altánku.

Kateřina tu noc nespala moc dobře, dělala si starosti o svůj domov, ale slyšela Oliverovo pochrupování ve vedlejším pokoji v malém hostinci, v Port Charley. Přesto nazítří ráno nebyla unavená. Byla příliš vzrušená pohledem na pochodující armádu, protože se s Oliverem a Brandirem přiblížili k východní cestě.

Hlavní skupina Avonské armády byla na pohled dlouhá a táhla se z města už několik mil a teď přišly ještě podpůrné tlupy, které většinou táhly vozíky se zásobami jídla. Greta řídila jejich odjezd a pracovala po boku jednoho z největších a nejodpornějších kyklopů, kterého Kateřina a Oliver kdy viděli.

„Opravdu je ten nejodpornější!“ ujistil Oliver své společníky. „A že už jsem viděl kyklopů!“

„Tolik co já ne,“ přerušil ho Brandir. „A Belzenrik, tak se jmenuje, je opravdu ten nejimpozantnější.“

„Nejodpornější,“ opravil ho Oliver.

„Duchem i tělem,“ dodal Brandir.

„Brzy přijede a připojí se k vojsku.“ Kateřinin hlas byl plný obav.

„Belzenrik je povede, nebude je následovat,“ potvrdil Brandir. Čaroděj udělal posunek směrem k vypasenému poníku, který měl na sobě brnění s ostrými hřeby, které trčely ze všech možných stran. Když se podívali na monstrózní věc, Kateřina a Oliver věděli, že je to Belzenrikův. Jen nejodpornější z kyklopů si mohl vybrat tak příšerného a hrozného koně.

„Jen co bude Belzenrik s ostatními pryč, můžeme zastavit vozíky,“ mudrovala Kateřina a tvář se jí najednou rozjasnila. To světlo pohaslo, když se podívala na čaroděje.

„Vozíky pojedou přes den,“ vysvětlil Brandir. „A menší skupiny odjedou zítra. Ale všechno jídlo, které poveze druhá skupina, se zkazí a jejich zásoby pitné vody se znehodnotí slanou vodou. Belzenrik tak bude mít dost zásob asi na půlku cesty do Montfortu. Hlavně se nesmí vrátit do Port Charley. Jen ať dojdou do cíle, hladoví a unavení a hlavně nepřipravení na boj. Před nimi bude Luthien a v patách naše vojsko.“

Oliver i Kateřina se nechápavě podívali na čaroděje. Nevěděli, co si mají o jeho poslední poznámce myslet.

„Ano,“ vysvětlil Brandir. „Port Charley vyšle za kyklopy vojsko, které bude kyklopy popichovat každou míli jejich pochodu, v každé vesnici mezi Port Charley a Montfortem.“

Kateřina se už s čarodějem nepřela, ačkoliv si nebyla jistá, jestli to není spíš jen jeho přání. Její instinkt, její zlost ji neustále nutily k činu, stále hledala způsob, jak bojovat proti kyklopům a Greensparrowovi. Brandir si už získal její důvěru. Uvědomila si, že on, ne ona zapojil Port Charley do povstání, ještě předtím, než s Oliverem přijela do města. Pokud byl čarodějův požadavek správný, zabezpečil alianci s ostatními městy jižního Eriadoru. A pokud měl s

Port Charley pravdu, bude mít Eriador brzy flotilu, možná skoro tak velkou, jako je Greensparrowova, která ještě zůstala v Avonu.

Ale stejně, Kateřina stále nemohla zapomenout na armádu pochodující na Caer Mac Donald, k milovanému Luthienovi. Může Caer Mac Donald odolat?

Musela si přiznat, že Brandir měl také pravdu, když prosazoval, aby kyklopové prošli městem. Z širšího hlediska, pokud měl být Eriador svobodný, jim tahle armáda vedená Belzenrikem způsobí ještě hodně potíží.

Při této myšlence se Kateřina necítila nijak zvlášť dobře, a dokonce se otřásla.

Předpovědi Sioban se ukázaly jako pravdivé už následující den, kdy do města začali proudit obyvatelé okolních vesnic a městeček. Přišli mladí i staří, oblečení do typického úboru. Přinesli si nějaké zásoby a byli připraveni bojovat, pokud to bude nutné, do posledního proti tomu nestydatému Greensparrowovi.

Luthien se ani neptal, protože věděl, že to zařídila Sioban. Zatímco on seděl na střeše a viděl před sebou jasnou porážku, elfí dívka a její tajnůstkářská družina byli venku v okolních městech, aby jim sdělili, že nadešel čas jejich nezávislosti.

Jejich odpověď byla ohromující. Ten den a ještě následující Luthien sledoval, jak se posádka města rozrůstá z šesti tisíc na deset. Mnoho z nových vojáků bylo starších, a tedy neschopných rvát se se silnými kyklopy. Ale vyrostli na pláních Eriadoru, kde lovili srnce a jeleny, a tak budou užiteční jako lukostřelci.

Když byla Belzenrikova armáda na cestě dva dny, asi deset mil od Port Charley, vyrazily skupiny mladých bojovníků z menších vesnic.

Škoda na rozsáhlé armádě nebyla nijak veliká. Skolili pár kyklopů, ale většinou je jen zranili a zapálené šípy zasáhly pár vozíků se zásobami. Daleko důležitější byly drobné šarvátky, které měly vliv na morálku ve vojsku. Kyklopové byli popichováni

nepřítelem, který zase rychle zmizel v úkrytu. Byli jako roj včel, byl to nepřítel, který nebyl vidět a kterého nemohli chytit.

Belzenrik je udržoval pospolu a řídil pochod na Montfort. Slíbil jim, že až dobudou město, mohou za každého mrtvého kyklopa zabít tisíc lidí.

Oliver se rozhlédl a neviděl kolem sebe nic než mlhu. Byla to třetí noc poté, co kyklopové přišli do Port Charley. Od té doby, co se tu setkal s Brandirem, čaroděj si neustále stěžoval, jak se oslabily jeho magické schopnosti, ale tohle čarování připadalo Oliverovi úžasné. Byla to zástěrka pro tento noční podnik.

Sedmdesát avonských lodí bylo ukotveno v přístavu, byly to velké válečné lodě a mnohé z nich měly na palubě praky a stroje na vrhání střel. Když Oliver a Kateřina přes den zkoumali tyto ohromné lodě. shodli se na tom, že Brandir prosadil v Port Charley dobrý nápad. Kdyby se drželi svého původního plánu a zkusili zadržet kyklopy na vodě, malebné a okouzlující město se promění v hromadu trosek.

Kateřina. Brandir a Greta šli za Oliverem do doku o chvíli později. Hned na to se Kateřina na Olivera pořádně zamračila. Půlčík dělal, že tomu nerozumí.

Kateřina mu strhla z hlavy klobouk ozdobený pérem a zatahala ho za purpurový plášť. „Nemohl jsi se pro tuhle příležitost obléct nějak lépe?“ zavrčela.

Oliver jí vytrhl klobouk a položil si volnou ruku na srdce, ačkoli ho právě smrtelně urazila. „Ale já jsem oblečen dobře!“ zakvílel. „Copak nechápeš, jak je důležité zaujmout nepřítele?“

„Pokud budeme tuto noc úspěšní,“ vložil se do hovoru Brandir, „pak nás náš nepřítel už nikdy neuvidí.“

„Ale uvidí,“ ujistil ho Oliver. „Vzbudím aspoň jednoho a ukážu mu, jak vypadá smrt, než mu zabodnu kord do hrdla.“

Kateřina se zasmála. Líbil se jí půlčíkův akcent, to jak vyslovoval „koirrd“. Ve skutečnosti ji Oliverovo oblečení nedráždilo; jen ho trochu vyplísnila, aby zakryla vlastní nervozitu. Kateřina byla udatný bojovník, přeborník arény, a tohle úkladné vraždění jí nebylo moc po chuti.

Ale nebyla jiná možnost a ona to věděla. Sedmdesát lodí, skoro tisíc kyklopů v posádce. Nesmí udělat jedinou chybu, jediná loď nesmí uniknout, aby varovala Greensparrowa.

Port Charley bylo tuto noc v pohybu. Mnozí z kyklopů vystoupili na břeh, navnaděni na příslib dobrého jídla a pití. Ty nejprimitivnější pak lákaly radovánky jiného druhu. Tři zájezdní hostince, které byly ve městě, praskaly ve švech, a proto se posádky lodí ubytovaly v soukromých domech.

O půlnoci začalo zabíjení. To už byli kyklopové natolik opilí, že si neuvědomovali, co dělají. Ve stejnou dobu se k jejich ukotveným lodím blížila mlhou stovka malých člunů.

„Znamení," ukázala Greta na blikající světlo směrem na sever. Sama držela lucernu směrem na jih. Několikrát ji zakryla a zase odkryla a vzkaz se šířil dál.

Brandir, Oliver a Kateřina nastoupili na malou loďku se dvěma lidmi z Port Charley, byli to manželé.

„U nás v Gaskonii máme za takových nocí, jako je tahle, takový hmyz," řekl jim Oliver a ztišil hlas, když na něj Brandir a Kateřina zasyčeli. „Pochází z Espanie," pokračoval půlčík šeptem. „Moskyti. Chytrý hmyz. Slyšíš je bzučet v uchu, oháníš se po nich, ale oni tam nejsou. Jsou někde jinde na těle a sají ti krev. My jsme moskyti," rozhodl půlčík. „Moskyti na Greensparrowovi."

„Pak tedy doufejme, že dostatek moskytů může tělo vysát," poznamenal Brandir. Všichni ztichli, když vypluli z doků. Vesla se sotva dotýkala vody, protože tuto noc nebylo důležité, jak rychle poplují, ale zda zůstanou nepozorováni.

Oliver uchopil jako první provaz od kotvy první lodi, ke které dopluli. Pomalu se vyšplhal nahoru k zábradlí. Tam se zastavil a pak, ke zděšení ostatních, začal mluvit.

„Buďte pozdraveni, moji jednoocí, šmatlaví, odporní přátelé," řekl, sáhl pod plášť a vytáhl láhev.

„Zmeškali jste veškerou zábavu, ale žádné strachy, já, Oliver z Morous, jsem vám přinesl povyražení!"

Nejvíc pobouřeni byli vesničani, ale Kateřina, která s Oliverem připravovala jeho podivný výstup (a která začala chápat, proč má Luthien Olivera tolik rád), vstala a připravila si luk.

Neviděli, co se děje za zábradlím, viděli jen Oliverova záda a plášť, který se třepotal ve větru. „Také jsem vám přivezl ženu," řekl půlčík. „Ale to vás bude stát pár vašich avonských zlaťáků."

Jak se dalo předpokládat, hloupý kyklop se nahnul přes zábradlí, aby se podíval na zboží, a Kateřina nemeškala a střelila bestii do hlavy šíp.

Jakmile střela zasáhla cíl, Oliver popadl kyklopa za límec a hodil přes palubu. Jednooký dopadl do vody mezi lodí a člunem.

Brandir chtěl zavolat na Olivera a vyčinit mu, že dělá hluk. Předpokládal, že ostatní kyklopové jsou na palubě. Ale Oliver byl mimo dohled.

Na palubě se potuloval další kyklop. Než se Kateřina, která jako druhá šplhala nahoru, dostala k zábradlí, byl už mrtvý. Oliver stál na jeho masivní hrudi a otíral zakrvácený kord do pláště.

„Moskyti," zašeptal jí do ucha půlčík. „Bzz, bzz."

A tak to šlo dál a dál, s každou lodí, které se zmocnili.

Na břehu také začalo zabíjení. Jen ve dvou z dvaceti domů a v jednom hostinci ze tří měli kyklopové dost důvtipu na to, aby se vzepřeli.

Když se pozdě v noci čarodějova mlha rozplynula, skoro dvacet lidí z Port Charley bylo mrtvých a dalších sedm raněných, ale ani ve městě ani v přístavu nezůstal jediný živý kyklop. Povstalci teď měli flotilu o sedmdesáti bojových lodích.

„Bylo to příliš snadné," řekl Brandir Oliverovi a Kateřině před tím, než šli spát.

„Neočekávali žádné potíže," odpověděla Kateřina.

Brandir přilkývl.

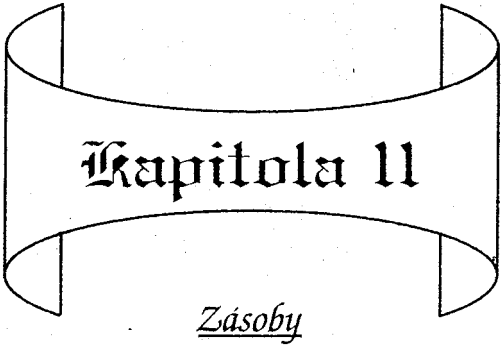
„Podcenili nás," dodal Oliver.

Čaroděj zase přikývl. „A jestli to tak bude dál, Montfort nedostanou," řekl. Čaroděj doufal, že má pravdu, ale vybavil si mocného a mazaného Belzenrika, který byl ještě ke všemu ničemný, a pochyboval, že příští dny budou tak snadné jako tato noc.

Další den pozdě ráno, takže moskyti si mohli odpočinout, Port Charley zorganizovalo vlastní vojsko, asi s tisícem mužů. Výprava se dala na východ, v čele s Kateřinou na Lehkonohém, s Oliverem na

Herce a Brandirem na grošákovi. Následovala Filipa Doziera, který vedl válku proti Greensparrowovi před dvaceti lety.

Mířili k Montfortu, který Brandir ještě nepovažoval za Caer Mac Donald.

Belzenrikova odporná tvář byla rudá vztekem. Zabodl kord do jednoho z pytlů pohozených vzadu na vozíku a strčil dovnitř obrovskou ruku. Ti hrozní kyklopové, kteří stáli okolo něj, nemuseli ani čekat, až vytáhne ruku ven a už věděli, co bude následovat.

„K ničemu!“ zařval hnusný vojevůdce. Vytrhl ruku z pytle a mrštil bezcenným obsahem do vzduchu. Pytle zčásti obsahovaly potraviny, ale hlavně jemný mořský písek.

Montfort byl vzdušnou čarou jen třicet mil od Port Charley, ale vzhledem k terénu a ročnímu období, kdy některé stezky byly zaváty sněhem a zavaleny balvany, jiné plné bláta, vůdce kyklopů plánoval pětidenní pochod. Zatím šlo všechno hladce, o to se staral Belzenrik. Dnes ráno, třetí den na cestě, byli zhruba v půli cesty. Teď mířili přímo na východ. Přejdou hory, dostanou se na lepší terén a budou mít za sebou víc než půlku cesty.

Ale už neměli skoro žádné zásoby. Vojáci opustili Port Charley s několika málo zásobami. Plán byl takový, že vozy za nimi budou plynule dojíždět. Tak to šlo první dva dny, ale když vozy odjely odpoledne druhého dne zpátky do Port Charley, aby se doplnily zásoby, byly přepadeny a zapáleny.

Belzenrik nelenil a odeslal skupinu tisíce nejlepších vojáků, aby se setkala s dalšími vozy, které mířily na východ. Až na několik bezvýznamných potyček s povstalci vozy dorazily k všeobecné radosti k vojsku, které už na ně čekalo. Úsměvy jim zmrzly na tvářích, když zjistili, že byli podvedeni a že jejich zásoby už nejsou zásobami.

Vůdce kyklopů nehybně stál a zíral dlouho, dlouho zpátky na východ. Fantazíroval o mučení a mrzačení, kterým se pomstí těm bláznům z Port Charley. Pravděpodobně to byla jen malá skupina těch, kteří sympatizovali s povstalci – o tom ho přesvědčil fakt, že vozy odjely z Port Charley. Ale to Belzenrika neodradí od jeho pomsty. Srovná město se zemí a potopí všechny jejich rybářské lodě. A bude zabíjet…

Kyklop se myšlenkami vrátil zpátky. To byly myšlenky na jindy. Teď má Belzenrik mnohem ožehavější problémy a musí učinit tolik rozhodnutí. Uvažoval o tom, že by se s vojskem vrátil do Port Charley, rozbořil město a uspořádal hostinu, možná by se podávalo lidské maso. Pak pohlédl zpátky na východ, na schůdnější terén, na hnědobílá pole, která se před nimi rozkládala. Byli víc než v půli cesty do Montfortu a zbývalo jim asi dvanáct mil, z toho asi deset mimo hory. Když budou pochodovat pěkně zostra, mohli by dorazit k Montfortské zdi nazítří za soumraku. Cestou se můžou zastavit v nějaké vesnici a doplnit zásoby.

Tam můžou vraždit.

Kyklop začal pokyvovat obrovskou hlavou a ti, kteří mu stáli nablízku, doufali, že našel nějaké řešení.

„Ještě dobré dvě hodiny bude světlo," oznámil Belzenrik. „Zrychlíme krok!"

Ozvalo se několik reptavých hlasů, ale Belzenrik se zamračil tak, že je spolehlivě umlčel.

„Zrychlíme krok," řekl znovu, tiše a klidně. Kdyby to byli obyčejní kyklopové, jedna z tlup žijících v horách, roznesli by Belzenrika v tu chvíli na kopytech. Ale byla to praetoriánská garda; většina z nich trávila život výcvikem pro službu Greensparrowovi. Reptání ustalo, bylo slyšet jen neustálé kručení prázdných žaludků. Armáda zrychlila pochod a ušla další dvě míle, než zapadlo slunce za obzor a začal foukat chladný noční vítr.

Kyklopové, kteří jeli napřed a prozkoumávali okolí, se vrátili krátce na to, co se Belzenrikovo vojsko utábořilo. Našli vesnici nedaleko od cesty, jen několik mil na sever od Montfortu. Místo není opuštěné, ujistilili zvědové Belzenrika, protože když se snesl soumrak, v každém domě se rozsvítilo světlo.

Krutý vůdce kyklopů se usmíval, když uvažoval o té novině. Stále ještě nevěděl, co s povstáním, nevěděl, jak může být rozšířené. Když půjdou do malé vesnice, může to být riskantní, může to podnítit víc Eriadořanů, aby se přidali do boje proti Greensparrowovi. Uvažoval o vojácích, jejichž morálka se zmenšovala s ubývajícími zásobami. Půjdou do osady, rozhodl se, a vezmou si, co potřebují. A jestli přitom zabijí pár lidí nebo zapálí pár domů, nic se nestane.

Tyhle zvěsti se rozšířily po celém tábořišti a kyklopové uléhali s nadějí.

Na tábořiště se snesla tma a byla noc. Ale nebyla tichá a klidná jako ta předtím. Naděje kyklopů se brzy proměnila v neklid. Skupiny povstalců obklíčily tábořiště a zasypaly bestie šípy, někdy dokonce hořícími, jiné zasvištěly vzduchem nepozorovány a zabodly se do stromu, hlíny, do stanu, nebo dokonce do kyklopa. V jednu chvíli vylétl k nebi mrak se stem hořících střel. Ačkoli přitom nebyl zabit jediný kyklop, celou armádu to značně zneklidnilo.

Belzenrik si uvědomoval, že tyhle malé bandy povstalců mohou způsobit jen málo opravdové škody, a věděl, že jeho vojáci potřebují odpočinek. Ale v zájmu morálky musel reagovat. Takový útok nemohl zůstat bez odpovědi. Dal dohromady družiny a vyslal je do tmy. Ale neviděli nic na zasněženém a zabláceném poli a neslyšeli také nic, kromě posměšků zdejších nepolapitelných obyvatel, kteří dobře znali tenhle kraj, svůj rodný kraj.

Jednu družinu, která se vracela do tábořiště, rebelové otevřeně napadli, když se blížila na vrcholek jednoho kopečku. Skupina mužů vyskočila z úkrytu a z vršku kopce zaútočila. Muži bili kyklopy palicemi a starými meči, bodali je hráběmi a sekali kosami. Jak rychle zaútočili, tak rychle zmizeli ve tmě. Několik minut šílenství stačilo k tomu, aby se do obrovské armády zapíchl další trn.

Po pravdě řečeno, během té dlouhé noci byl zabit jen tucet kyklopů z praetoriánské gardy a několik jich bylo zraněno. Ale jen málo bestií spalo a ty, které usnuly, nespaly moc dobře.

„Návnada je připravena?“ zeptal se Luthien Sioban krátce před svítáním. Bude zamračený, deštivý a větrný den. Rozhlédl se kolem

ze severní zdi Caer Mac Donald, přes pole a meze. Všiml si šedivého nádechu, posledních zbytků sněhu, které ulpívaly na tmavé hlíně.

„Mokřady," odpověděla elfí dívka. „Je tam padesát našich vojáků už od včerejška. Svítili dlouho do noci." Sioban se zachichotala. „Čekali jsme, že nás napadnou kyklopové, ale jen okouněli okolo."

Luthien na ni po očku mrkl. Dělal si starosti, kde byla minulou noc. Teď se cítil hloupě, protože si neuvědomil, že Sioban osobně vede malou skupinu do jedné vesničky severně od Caer Mac Donald – jako návnadu. Kdekoliv se odehraje bitva, Sioban si najde cestu do čela. Ani Šaglin a jeho trpaslicí, kteří tolik vytrpěli, nebyli tak fanatičtí. Všechno v životě Sioban se točilo kolem povstání a zabíjení kyklopů.

Všechno.

„Kolik jich šlo?" zeptal se Luthien.

„Tři sta," přišla pohotová odpověď.

Luthien se na ni znovu podíval. Tři sta? Jen tři sta? Armáda kyklopů má nejméně padesátkrát tolik a oni si mysleli, že přijdou tři stovky mužů a přemůžou celé vojsko? Vysoko zvednuté obočí jasně napovídalo, na co se chce zeptat.

„Nemůžeme na sever poslat víc lidí," vysvětlila Sioban a z jejího hlasu bylo zřejmé, že by tam ráda poslala celé jejich vojsko. Chtěla, pravděpodobně víc než Luthien, tvrdě zaútočit na armádu kyklopů. „Na otevřeném poli nemůžeme moc riskovat."

Luthien přikývl. Sioban měla pravdu. Nejprve byl proti tomu, aby šel kdokoli z Caer Mac Donald. Ale plán útoku ze zálohy byl dobrý. Pokud půjdou kyklopové nejsnazší cestou, pak budou muset přejít jednu říčku západně od Mokřad, pak zahnout na jih, půjdou přes město a přes kopce dojdou k opevněnému městu. Přes tuto řeku je široko daleko jen jeden most, severozápadně od Mokřad, ale Luthien a jeho kumpáni přejdou vodu západně od Caer Mac Donald. Pak zamíří na sever a schovají se v živých plotech a křoví jižně od mostu. Šaglin a jeho družina už se postarali o to, aby v pravou chvíli selhal. Když bude armáda nepřítele mířit k Mokřadům, most spadne a kyklopové chycení na západní straně stanou tváří v tvář hněvu Luthienových bojovníků.

„Vím, že tohle je důležitý den," poznamenal mladý Bedwyr. „První opravdová zkouška avonské armády."

„A také naší," dodala Sioban.

Luthien se začal přít a přesvědčovat ji, že dobytí Montfortu byla jejich první zkouška, ale pak přestal. Přiznal si pravdivost jejích slov. Bude to poprvé, co budou rebelové bojovat proti velké skupině praetoriánské gardy, vycvičené a dobře připravené armádě.

„Skupina už odešla?" zeptal se Luthien.

Sioban přikývla a nepřítomně se podívala směrem k západu.

„A ty se k nim brzy přidáš?" zeptal se Luthien. Otázka byla spíš řečnická, ovšemže Sioban bude pospíchat, aby se přidala k těm, kdo brzy uvidí bitvu. „Pak si musíme pospíšit," dodal rychle mladý Bedwyr.

Fakt, že se náhle chtěl zapojit do léčky, na Sioban nijak nezapůsobil. Dívala se na Luthiena dlouze a pronikavě. Nemohl určit, jestli souhlasí, nebo ne.

„Jsi příliš…" chystala se odpovědět.

„Jsme příliš cenní," řekl mladý Bedwyr a byl rozhodnut, že tentokrát se nenechá odsunout. Pokaždé, když se chtěl Luthien účastnit nějakého plánu, který mohl vyústit v otevřený střet, někdo, obvykle Sioban, ho přesvědčil, že je příliš cenný na to, aby riskoval.

Sioban věděla, že nemá smysl se přít. Uměla přesvědčit Luthiena o mnoha věcech a radila mu při mnohém rozhodování, ale během bitvy o Montfort pochopila, že žádný nátlak neudrží mladého silného muže daleko od nebezpečné cesty.

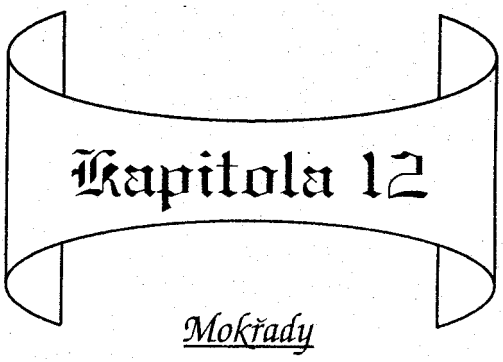
„Je to zkouška avonské armády," vysvětlil Luthien. „A já musím vidět, jak obstojí."

Sioban napadlo pár argumentů proti. Především že se obrana Caer Mac Donald a morálka povstalců zhorší, když Luthiena Bedwyra, zvaného Šarlatový stín, zabijí ještě před tím, než kyklopové dorazí k opevnění města. Nechala si své pochybnosti pro sebe a rozhodla se věřit Luthienovi. Byl ve městě, když došlo k hlavním střetům, a ať už to byla jeho šikovnost, nebo pouhé štěstí, vyšel ze všeho prakticky nedotčen.

Vyrazili krátce poté, jeli na západ a pak na sever. Doprovázelo je několik elfích lučištníků. Ani ne hodinu po svítání leželi bojovníci,

pečlivě vybraní pro tuto bitvu, v úkrytech asi míli jižně od mostu přes řeku zvanou Blatava. Přes vodu bylo vidět na východ, do Mokřad. Oblaky kouře, které vycházely z komínů, byly další návnadou pro kyklopy.

Brzy poté se na severu střetli s avonskou armádou, s obrovskou masou, která vytrhávala drny a pod níž se otřásala země. Luthien zatajil dech, kdykoli si uvědomil jejich přesilu. Myslel na Olivera a na půlčíkův plán nechat rebelii rebelií a prchnout na sever. Poprvé měl obavu, zda Oliver neměl pravdu.

Oblaka dýmu vycházející z komínů v Mokřadech, provázela kyklopy, kteří se plahočili poblíž. Teď mířili na jihovýchod. Přišli k Blatavě, což byla malá říčka, která měla na šířku asi dvacet stop a hluboká byla asi do pasu. Ze břehu byla vidět tekoucí voda, ale většina řeky byla ještě zamrzlá a pokrytá sněhem.

Belzenrik pobídl svého poníka a zastavil se na břehu. Přemýšlel o vodě a o městu, které měli před sebou. Můžou přejít tady a odbočit přímo na jih, na Montfort a po cestě vyplenit nějakou vesnici. Nebo můžou zahnout na jih teď a přejít na úpatí vršků západně od města. Ohromný a odporný kyklop stále chtěl vydrancovat tohle město, myslel si, že krev a zásoby jídla udělají vojsku dobře. Ale z nějakého důvodu, kterému nerozuměl, stále cítil podezření. Možná proto, že tohle město bylo silné pokušení, příliš dostupné pro zabíjení. Lidé tady věděli, že kyklopové jsou na cestě. Belzenrik to věděl s určitostí, zvlášť když vojsko celou cestu z Port Charley obtěžovali rebelové. Kdekdo z jižního Eriadoru o jejich tažení věděl a mnozí ho neschvalovali. Takže proč lidé z vesnice zůstali doma, když jim muselo být jasné, že tudy půjdou kyklopové? A proč, hloubal Belzenrik, povstalci nechali tento most bez dozoru, vždyť je to nejsnadnější způsob, jak se dostat do města?

„Zpoždění, můj pane?“ ozvala se za ním otázka, která nezvykle zkoumavého kyklopa vytrhla z myšlenek. Belzenrik se podíval přes rameno a uviděl čtyři své velitele na ponících, jak si ho udiveně prohlíží.

„Vojáci začínají být netrpěliví,“ poznamenal ten, který mluvil před chvílí. Byl to malý kyklop s dlouhými kudrnatými stříbrnými vlasy a licousy. Jeho vzhled nebyl typický pro tuto rasu. Říkali mu Dlouhorukávník pro jeho zálibu v oblékání jemných košil. Zapínal si je až ke krku a rukávy mu na jeho tenkých rukách plandaly.

Belzenrik se podíval přes Blatavu na oblaka kouře. Přímo zvala a kyklop věděl, že Dlouhorukávník měl pravdu, že vojáci už doslova slintají.

„Musíme je nasměrovat,“ vložil se do hovoru jiný z velitelů.

„Přes, nebo na jih?“ zeptal se Belzenrik spíš sám sebe než ostatních.

„Na jih?“ zarazil se Dlouhorukávník.

„Můžeme jít na jih, na úpatí kopců a přijít k Montfortu od západních polí,“ odpověděl menší kyklop, pomocník těch na ponících. Dlouhorukávník už už chtěl ztrestat drzou bestii, ale jeho velitel mu kyklopa vytrhl a vysvětlil, že tenhle zná nejlíp kraj, protože strávil mnoho let ve vojenské posádce Montfortu.

„Pokračuj,“ nařídil Belzenrik pomocníkovi.

„Blatavou tahle cesta nekončí,“ pokračovala bestie a ukázala k jihu. „Je tam pár proudů, které tečou spolu. Mohly bychom jít a přejít přes ně a pořád to budou dvě míle do Montfortu.“

Velitelé rozhodně nesdíleli rozrušení svého pomocníka. Chápali důležitost přepadení vesnice, které by vojákům přineslo jídlo a nějaké rozptýlení. Belzenrik uvažoval podobně a souhlasil s veliteli. Osada byla kousek za řekou, možná půl míle přes pole. Rychlá a snadná kořist.

Ale vůdce stále neopouštěl ten varovný pocit. Belzenrik prošel mnoha bitvami a jako každý dobrý válečník měl šestý smysl, kterým vycítil nebezpečí. Něco mu tady prostě nehrálo.

Ještě než mohl na základě téhle myšlenky jednat a vysvětlit jim to, nebo jednoduše, přesměrovat armádu na jih, velitelé ho zavalili argumenty proč by měli přejít přes řeku a vydrancovat osadu. Pokud vůdce rozhodne tak, jak chce, budou se cítit ochuzeni o tak snadnou bitvu, zvlášť před bojem na ostří nože u Montfortských zdí.

Belzenrik je pozorně poslouchal. Obával se, že se může stát paranoidní, že se může bát duchů. Velká část Eriadoru stála při

povstalcích v Montfortu – to byli ti banditi, kteří přepadli tábořiště a znehodnotili zásoby, ale podle všeho většina kraje zůstala v klidu. Sice tu nebyli loajální ke Greensparrowovi, ale byli určitě ustrašení.

Velitelé ho dál přesvědčovali; chtěli okusit chuť krve a také nějaké jídlo. Belzenrik pochyboval, že toho najdou moc v tak bezvýznamné osadě za řekou, ale přesto se dal obměkčit. Pochodoval s vojskem, které čítalo skoro padesát tisíc bojovníků praetoriánské gardy – a koneckonců, nejsnadnější cesta do Montfortu je na druhé straně řeky.

„Přejdeme tady," rozhodl vůdce a tváře velitelů se rozzářily. „Srovnáme osadu se zemí," přikázal. „Ale," řekl přísně a zarazil rostoucí veselí, „montfortské hradby musíme mít na dohled ještě než skončí den!"

Velitelé pohlédli na svého pomocníka, který horlivě přikyvoval. Montfort nebyl dál než pět mil od vesnice zvané Mokřady.

Nedaleko na jih byli přikrčeni za živými ploty nebo se plazili mezi kameny Luthien a jeho tři sta bojovníků. Z čekání už byli celí nervózní. Očekávali, že kyklopové budou proudit přes most směrem k Mokřadům, ale z nějakého neznámého důvodu se opozdili.

„K čertu," zamumlal Luthien, když se stále nic nedělo. Uzavírali sázky, kudy kyklopové potáhnou: pokud zahnou ještě před řekou na jih, Luthien a jeho jezdci se budou muset tryskem vrátit do Caer Mac Donald. I kdyby projeli až do města bez toho, aby museli cestou bojovat – a Luthien doufal, že by mohli – nic tím nezískají, jen ztratí. Protože těch tři sta bojovníků by se lépe uplatnilo při budování opevnění.

„K čertu," řekl Luthien znovu a Sioban, přikrčená vedle něj, nenašla slova, kterými by ho uklidnila. Také si vsadila, seděla tiše a kousala si spodní ret.

Pak uviděli, jak se několik kyklopů blíží k mostu. Bestie pobídly poníky ke klusu, pak k chůzi, až dorazili k mostu. Přišli, aby ho vyzkoušeli.

„K čertu," ozvalo se a tentokrát to byla Sioban a ne Luthien, kdo řekl ta slova.

Most přes Blatavu nebyl moc velký. Byl celý ze dřeva a ne víc než patnáct stop nad zamrzlou řekou. Byl široký a pevný a stál tu déle, než si kdo uměl představit. Deset koní nebo sedm poníků mohlo po něm přejít vedle sebe. Oblouková mostovka byla zbrázděna rýhami od nesčetných kupeckých vozů, které cestovaly z Port Charley do Montfortu.

Pět kyklopů, kteří byli vysláni, aby prozkoumali most, příliš neváhalo. Proud řeky byl jen patnáct stop pod nimi a řeka byla koneckonců mělká. Bestie se při prohledávání rozdělily, dvě byly na každé straně a jedna uprostřed. Klekly si na kolena, ohmatávaly hrany a nahýbaly se přes okraj, aby se podívaly dospod.

Velké dubové trámy působily pevně a nerozbitně. Kyklopové, o nichž bylo známo, že nejsou příliš zruční ve stavění, ocenili pevnost mostu. Zvolání „hou – hou“ byl signál, že všechno je v pořádku.

Bestie, která se nahnula přes okraj na levé straně, zpozorovala něco divného. Dřevo pod ní bylo ošlapané a šedé, kromě dvou kolíků: byly nové, ještě na nich byly piliny.

„Hou – hou!“ zavolala bestie vlevo a šla ke kyklopovi na východní straně, kterého udivily nové kolíky. Ten jediný nedal signál.

„Hou – hou?“ zeptal se a zkoumal, co tak udivilo jeho společníka.

Udivený kyklop ukázal na nové kolíky.

„No?“ pobídl ho jeho společník. „V zimě fouká silný vítr. Most potřeboval zpevnit.“

Druhý kyklop si nebyl tak jistý. Hlodaly v něm pochybnosti a chtěl se podívat zblízka. Ale jeho společník nebyl tou myšlenkou příliš nadšen.

„Zavolej hou – hou,“ trval na svém jednooký.

„Ale ty kolíky…“

„Jestli nezavoláš, půjdeme na jih,“ zavrčel druhý.

„Jestli se to zboří…“ zkusil vysvětlit udivený kyklop, ale druhý ho zase rychle přerušil.

„Tak ti, co po něm půjdou, spadnou,“ odpověděl. „Ale ti, co přejdou, a my budeme mezi prvními, dojdou do města a dostanou

jídlo. V břiše mi kručí celý den, už od včerejška! Tak zavolej, nebo ti dám pěstí do oka!“

„Co vidíš?“ naléhal kyklop, který stál uprostřed mostu.

Udivený kyklop se ještě jednou podíval na kolíky, pak na svého společníka, jak se hrozivě mračí. „Hou – hou,“ zavolal a kyklop, který stál uprostřed a už se také viděl ve městě, se dál neptal.

Signál se dostal k armádě. Ta se začala hýbat a vytvářet skupiny, aby se dostali přes most co nejrychleji.

Pod mostem byli schovaní tři trpaslíci. Slyšeli, rozhovor kyklopů a teď i dusot kopyt a pochodující armádu. Zhluboka si oddechli. Každý z nich držel dřevěnou paličku, aby mohl vyrazit kolíky, až dostanou znamení z jihu.

Sioban, Luthien a ostatní si také oddechli, když uviděli, jak vojsko Avonu míří na východ. Luthien popadl svůj luk a napnul tětivu. Ostatní si připravili šípy. Pak vyčkávali.

Přes most přešla víc než polovina armády a rebelové stále čekali.

Řady kyklopů mířily k Mokřadům. Bestie najdou opuštěnou osadu bez zásob. Vesničani na ně nastražili nemálo pastí a léček. Kameny na zárubních dveří a želízka čekaly, až kyklopové vejdou dovnitř.

Záškodnící, kteří čekali, si všechno museli perfektně načasovat. Nechtěli odchytit moc kyklopů na téhle straně mostu, ale než strhnou most, pár minut jim potrvá. Za tu dobu nesmí přejít celá armáda. Jeden elf byl asi dvě stě stop od mostu, v koruně osamělého stromu. Jeho úkolem bylo počítat zbylé kyklopy a dát znamení. A tak Luthien s ostatními čekal na záblesk světla odraženého od zrcadla.

Většina armády přešla a zbylí kyklopové se už tolik nedrželi při sobě. Sioban kývla a tětivy velkých luků se napnuly.

Zrcadlo se zablýsklo a vzduch se zatetelil chvějícími se střelami. Tři sta šípů mělo zabránit, aby jediný kyklop, který už přešel přes most, se vrátil zpátky dřív, než se zboří.

Mezi kyklopy zavládl zmatek, ozvala se hlásná trouba.

Ještě větší zmatek byl na mostě, kyklopové pobíhali sem a tam a nemohli se rozhodnout, na kterou stranu mají utéct. Ani neslyšeli, jak trpaslíci buší palicemi do kolíků, aby je vyrazili.

Druhý příval šípů přišel z jihu, tentokrát mířily na tři sta kyklopů, kteří zůstali na západním břehu.

Kyklopové byli zavaleni rozkazy, armáda se pokusila otočit čelem vzad, aby se střetla s neočekávaným nepřítelem. Kyklopové, kteří byli poblíž mostu, se snažili dostat ke skupinám na obou koncích. Museli se chránit štíty, aby odrazili další útok šípů.

Asi tucet kyklopů, mezi nimi i Dlouhorukávník, přijeli tryskem k mostu od západu. Snažili se tak dostat zpátky a převzít velení nad skupinou vlevo za nimi.

Trámy úpěly a vrzaly; dole se ozvalo děsivé praskání ledu a šplouchání vody. Jízda byla přibližně uprostřed mostu.

Most pod nimi se zhroutil.

Teď se všechny šípy z jihu soustředily na nešťastné kyklopy obklíčené na západě. Každý další útok si vyžádal méně obětí, protože víc a víc kyklopů přešlo do obranné pozice, velké štíty těsně u sebe.

Jezdci vyšli z úkrytu a s pokřiky „Svobodný Eriador!“ a „Caer Mac Donald!“ zaútočili. Dvacet stop od nich kyklopové vyšli ze své kovové ulity, dychtiví po boji tváří v tvář, a vyrazili kupředu. Ale tato jejich taktika byla dobře známa. Rebelové, jeden jako druhý, klekli na jedno koleno a bez míření vystřelili na nepřítele.

Tento poslední úder kyklopy zdecimoval, zabil téměř sto kyklopů. Zbylé bestie podlehly panice.

Na jiném místě se činil meč zvaný Slepá zášť. Luthien Bedwyr, jehož šarlatový plášť se vlnil v ranním vánku, vedl útok.

Podél řeky hulákali a kleli kyklopové. Někteří vrhali dlouhá kopí, jiní stříleli z kuší. Ale protože kyklopové mají jen jedno oko a nepříliš citlivé vnímání, jejich útok byl víceméně neúčinný.

Nicméně nepřítel byl v přesile a kyklopové byli lační krve. Mnozí se opatrně vydali přes poškozený most. Jiní, na příkaz svých velitelů, se hrnuli dolů ke břehu a pokusili se přejít po ledě.

Někteří se dostali skoro do poloviny, než se pod nimi led prolomil, a oni skončili v ledové vodě.

Na západním břehu se odehrával masakr. Zbylí kyklopové, všichni z praetoriánské gardy, byli v přesile nejméně dva na jednoho. Začali bojovat úporně, ale protože postupně jich umíralo víc a víc a bylo zřejmé, že z východního břehu nepřijde žádná pomoc, houfy

kyklopů začaly utíkat zpátky na západ. Byla to cesta, odkud přišli, a doufali, že se dostanou do Carlisu v Avonu!

Daleko se nedostali. Ani ne sto yardů od mostu narazili na nepřítele. Byly to skupiny rebelů, které je obtěžovaly, sotva opustili Port Charley.

Povstalci uviděli neočekávanou pomoc a srdce jim poskočilo radostí. Nadšení kyklopů pro bitvu sláblo. Za tím vším byl Luthien, který šel z bitvy do bitvy. Sekal kolem sebe Slepou záští a volal po svobodném Eriadoru. Tím inspiroval své bojovníky.

Kyklopové v čele s ohromnou a hnusnou bestií si všimly Šarlatového stínu. Belzenrik si řekl o samostříl.

Sioban a sto elfů na koních se vyprostili z bitevní vřavy hned, jak viděli, že kyklopové budou brzy přemožení. Vzali luky a postavili se podél západního břehu. Nejraději by jako střely do metacích zbraní použili jednooké. Soustředili se hlavně na kyklopy, kteří se ráchali ve vodě nebo kteří se přidržovali zbytků mostu. Polovina elfů kryla tři odvážné trpaslíky, kteří lezli po poškozeném mostě a mířili na západní břeh.

V krátké době nebyl na mostě jediný jednooký. Ti, co plavali v řece, která se zbarvila do ruda, se obrátili a snažili se dostat ke svým skupinám.

Luthien přišel na břeh vedle Sioban. Ze Slepé zášti, kterou držel v ruce, kapala krev kyklopů. Podíval se na elfí ženu a pak oba uskočili, protože prostorem mezi nimi zasvištěla střela ze samostřílu. Otočili se a pohlédli na druhý břeh. Poznali Belzenrika a věděli, že to byl on, kdo na ně střílel, kdo střílel na Luthiena. To nebyl žádný náhodný útok.

Elfové setrvali v útoku, ale armáda kyklopů se dala na ústup. Bestie se chtěly rozprchnout, protože pochopily, že se zbraněmi nebudou nikdy zacházet tak jako elfové.

Belzenrik seděl na poníkovi strnule jako socha. Jednooký generál a Luthien stáli a dlouho se na sebe dívali. Armády se zanedlouho střetnou v plné síle, o tom nebylo pochyb. Ale náhle se Luthienovi zdálo, že vojsko, všichni ti muži, elfové a trpaslíci a všichni kyklopové nejsou víc než doplněk jejich generálů. Náhle se z bitvy o

Montfort, o Caer Mac Donald, která visela ve vzduchu, stal zápas tváří v tvář.

Ještě než tomu mohl Luthien zabránit, Sioban napnula tětivu svého luku a vystřelila. Šíp letěl přes řeku a zabodl se Belzenrikovi do širokého ramena.

Generál kyklopů sebou trhl. Luthien ani nemrkl. Bestie chňapla po šípu a vytrhla si ho. Zamračeně kývla, Luthien odpověděl podobně. Belzenrik pobídl svého poníka a tryskem prchal pryč přes krupobití šípů. Jestli nějaký zasáhl jeho nebo poníka, nebylo poznat.

Luthien stál tiše na břehu a díval se, jak monstrózní bestie uhání pryč. Nepřítel byl teď skutečný, až příliš skutečný. Jala ho posvátná hrůza a byl vyděšen stejně, jako když poprvé uviděl černostříbrný roj, kterým byla avonská armáda.

Na západním břehu to všechno byla záležitost minut. Mezi jezdci z řad rebelů nebylo ani osmdesát zraněných a většinou to byly rány, které se zahojí. Na zabláceném a zasněženém poli se válelo víc než tři sta mrtvých kyklopů.

To bylo pro povstalce vítězství, ale když armáda Avonu utíkala po mostě směrem k Mokřadům a Caer Mac Donald, Luthien uvažoval, jak moc tahle šarvátka ovlivní konečný výsledek.

To ráno viděli Oliver, Kateřina a vojsko z Port Charley oblaka černého dýmu, který přicházel od východu. Mokřady pohltily plameny jako důkaz zuřivého běsnění kyklopů.

Dívali se na to se smíšenými pocity, protože pěší vojsko slyšelo od nezávislých skupin v Mokřadech, že bitva proběhla dobře. Na druhé straně jim oblaka dýmu připomínala, že válka nebude beze ztrát. A z čistě praktického hlediska nezapomínali ani na to, že mají před sebou dlouhou cestu a pak je čeká dlouhá bitva.

Když se nad Eriadorem snesl soumrak, lid Port Charley se utábořil, naposledy před bitvou. Oliver si vyjel na Herce na šedivá pole. Přijel k úpatí velké vyvýšeniny hor Železného Kříže a uviděl ohně.

Stovky ohňů, tisíce ohňů, nekonečné moře kyklopů. Oliver viděl nepřítele, který se utábořil na jednom místě. Půlčík měl vážné obavy, o Luthiena a o Montfort víc než o sebe. Věděl, že bez ohledu na to,

jak jdou a kdy vyrazili, nepřijdou na bitevní pole dřív než nazítří večer.

„Luthien vydrží," vyrušil Olivera hlas, divže leknutím nespadl z poníka. Brandir šel vedle něj.

Oliver se rozhlédl kolem, ale neviděl žádného koně. Napadlo ho, že čaroděj použil nějaké kouzlo.

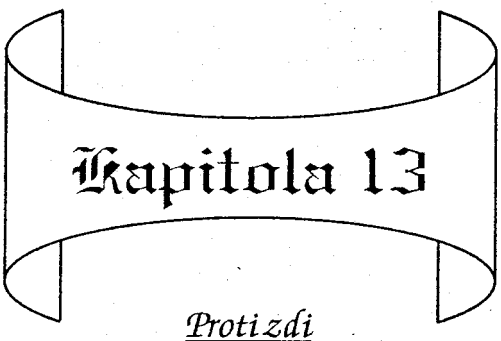
„Luthien první bitvu vydrží," ujistil Brandir Olivera, jako by četl půlčíkovy myšlenky, jako by věděl o jeho obavách.

Slova Olivera moc neuklidnila, zvlášť když se zadíval na rozlehlé tábořiště na severu a východě.

Ohně z tábořišť kyklopů byly vidět také z vysokých věží Caer Mac Donald. Luthien a Sioban stáli na nejvyšší věži Chrámu, dobře si jich všimli a dlouho je mlčky pozorovali.

Věděli také, že pokud oni vidí ty ohně, pak hladoví a rozzuření kyklopové vidí temné zdi Caer Mac Donald.

Město bylo tuto noc klidné. Zlověstně tiché.

Když se rozbřesklo, nebe bylo ocelově šedé. Objevily se první mraky, které věštily bouřku. Konečně skrz ně proniklo několik nesmělých paprsků. Na poli se zatřpytily kapky, jež ulpěly na helmách, štítech a kopích avonské armády, která se rozdělila do tří šiků. V každém byly čtyři až pět tisíc vojáků.

Luthien sledoval tu scenérii z vršku nízké strážnice vnitřní zdi města. On, a jeho skupina se plazili před avonským vojskem a pak kyklopy nechali, aby se utábořili na poli. Na cestě mezi Mokřady a Montfortem se jednoocí sem tam setkali s odporem. Žádná ze skupin rebelů vlastně nepřiměla ohromnou armádu k boji, ale dařilo se jim popichovat jedooké tak, že je pořád rozptylovali a udržovali v napětí. Mezitím se Luthienova skupina dostala na jih a přešla řeku. Když se pak kolem nich rozprostřela noc, uháněli do města do bezpečí.

Trpaslíci odstranili z pole všechny vozíky a ostatní zařízení, ještě než tudy prošel Luthien. Prázdné pole končilo u nižší vnější zdi, která měla podkopané základy a byla prošpikována klíny, z nichž vedla lana. Byla na spadnutí. Lana vedla zpátky na nádvoří, které bylo asi v jedné třetině vzdálenosti od vnitřní zdi města, a končila kolíky, jež byly uchyceny hluboko v zemi. U každého z nich stál trpaslík se sekyrou.

Tihle trpaslíci budou ještě dlouho čekat, Luthien v to aspoň doufal. První obrana přijde ke slovu tady, u vnější zdi. Na jejím nízkém ochozu stáli lučištníci a vojáci s bodly, jeden vedle druhého. Luthien mezi nimi uviděl Sioban. Zlaté kadeře jí spadaly na ramena

zpod helmy, která měla stříbrná křídla po stranách. V ruce držela svůj velký luk.

Mladý Bedwyr se pak díval po Šaglinovi, ale nemohl trpaslíka najít. Vlastně neviděl nikoho z vousatého narůdku, kromě dvaceti trpaslíků připravených zatáhnout za lana a kromě dvou, kteří se potulovali podél vnější zdi. Luthien ještě jednou přehlédl svou linii bojovníků podél vnitřní zdi, ale z nějakého nejasného důvodu trpaslíky neviděl. Podíval se zpátky na Sioban a podivil se její kráse, síle a charakteru. Všichni kolem čekali na její pokyny stejně jako na pokyny Šarlatového stínu.

Ohlušující rána z děla, která se ozvala za ním a přišla z Chrámu Zasvěcení, vytrhla mladíka z úvah. Obrátil zrak na pole za vnější zeď a uviděl, jak se blíží tři obrovské černostříbrné masy. Byla to hora pevného kovu se štíty semknutými těsně k sobě. Oliver Luthiena varoval, že kyklopové patrně utvoří formace nechvalně známé jako „ulity“. Ale žádná slova ho nemohla dostatečně připravit na sílu tohoto pohledu. Jedna ulita byla přímo severně od města, druhá severozápadně a třetí zase přímo na západ. Útok bude rozdělen na tři části a bude zaměřen na dvě hlavní zdi vně města. Aspoň že nás neobklíčili, pomyslel si Luthien. Pravda, obklíčit Caer Mac Donald nebylo snadné, protože jeho jižní a východní část vybíhala do hor, které byly v tuto roční dobu zdánlivě neprůchodné.

Jakákoliv myšlenka, která by Luthienovi přinesla úlevu, pominula, když viděl postupující avonskou armádu. Kyklopové se blížili jako bouřkový mrak, pomalu a rozvážně. Kromě lomozu pochodující armády a vzruchu, který vládl podél zdi, slyšel Luthien rytmický a monotónní zvuk bubnů avonské armády.

Bušení bylo nepřetržité, nevyhnutelné.

Na pole před bestie dopadla hořící koule. Některé z přední řady byly vyděšené. Ale jejich štíty odrazily střely a kyklopové ani nezpomalili.

Luthienovi se panikou stáhlo hrdlo, náhle měl chuť utéct zadní bránou z Caer Mac Donald do hor. Nepředpokládal, že to bude takové, tak kontrolované a odhodlané. Očekával, že vůdce kyklopů něco oznámí, zazní trubky a kyklopové se vrhnou do boje hlava nehlava.

Tohle bylo příliš vypočítané, příliš propracované. Praetoriánská garda se držela pospolu; jejich linie působily neotřesitelně, i když do jejich středu dopadla další střela. Několik jich bylo zabito nebo zraněno – někteří museli být – ale šiky neutrpěly vcelku žádnou ztrátu. Zato se dál valily s větší odhodlaností. Luthienovi se zdálo, že porážka Caer Mac Donald je nevyhnutelná.

Luthien se rozhlédl. Všichni kolem na jeho straně zdi ztichli. Luthien si uvědomil, že muži a ženy kolem něj mají podobné pocity. Hlas někde uvnitř mu říkal, že teď nastal čas na to, aby byl vůdce, opravdový vůdce. Rebelové byli v krizi dřív, než začala bitva.

Luthien se vyšplhal na opevnění a vytasil Slepou zášť z pochvy. „Caer Mac Donald!“ zakřičel. „Svobodu Eriadoru!“

Ti, kteří čekali za vnější zdí, se ohlédli zpátky. Někteří byli zmateni, ale někteří, jako Sioban, věděli oč jde a přivítali to.

Luthien běžel podél zdi k strážnici na druhou stranu ohromné brány Caer Mac Donald. Neustal ve svém pokřiku, až se z něj stal popěvek pro každého vojáka podél zdi.

Ti, kteří stáli u vnější zdi a pozorovali blížícího se nepřítele, nezpívali, ale pokřik těch za nimi je určitě posílil. Připravili si luky a šípy.

Armáda kyklopů stále pochodovala pomalu a klidně. Ještě padesát stop. Čtyřicet.

Sioban a její společníci stále drželi luky napjaté. Za barikádou kovových štítů neviděli nic, do čeho by se mohli strefit. Mezi řady kyklopů dopadl kámen vržený z praku a pak dělová koule vystřelená z Chrámu. Dopadla do přední řady a žádný štít už ji nemohl odrazit. Ohnula kovové štíty a propálila se skrz. Přitom usmažila jednoho kyklopa a odmrštila několik dalších, kteří byli poblíž. Způsobila tak v řadě chvilkový zmatek.

Lučištníci byli natolik hbití, že stačili vypálit šípy, které se zabodly do ohromné masy a splnily při tom svou roli.

Asi po dvaceti stopách se útvar kyklopů na severozápadě u vnější zdi rozpadl na menší skupiny a bestie zaútočily. Tětivy luků se rozechvěly, muži s píkami s vervou bodali a snažili se držet bestie zpátky od zdi, která byla osm stop vysoká.

Sioban, která byla se svými elfy dál na severu, udeřila ještě dřív, než se masa kyklopů rozpadla. Byl to předem plánovaný hazard, který se vyplatil. Střely z elfích luků prolétly štíty a elfové byli dost rychlí na to, aby vyslali další střely téměř okamžitě poté.

Než kyklopové zdolali dvacet stop, které je dělily od zdi, přišel ještě třetí a čtvrtý útok. Oba byly stejně ničivé jako hořící koule, a přesto zbylo ještě pět tisíc kyklopů z praetoriánské gardy. Obludy nezpanikařily, neplakaly pro své mrtvé. Dorazily ke zdi a drápaly se nahoru, často po zádech svých mrtvých.

Siobanini elfové bojovali skvěle – stejně tak lid, hlavně lidé, kteří bránili severozápadní roh a prostory na západě – ale jejich linie byla tenká, a tak se kyklopům podařilo na několika místech zeď porušit.

Od vnitřní zdi přišlo trojí krátké zatroubení a všichni u vnější zdi, kdo mohli, pádili zpátky k městské bráně.

Trpaslíci vyzbrojení sekyrami čekali do poslední chvíle. Ale pak už nemohli čekat; kyklopové se dostali do nebezpečné blízkosti, a pokud sekyry hned nevykonají to, co mají, trpaslíci se ocitnou kyklopům tváří v tvář.

Jeden po druhém přeťali lana a kameny vnější zdi zarachotily.

Luthien zatajil dech; zdálo se, že zeď vydrží dlouho, velmi dlouho. Nakonec spadla, sesunula se od zápasu k východu jako velká vlna na moři.

Po pravdě řečeno padající zeď moc kyklopů nezabila. Nezřítila se, ale spadla jako strom, takže se mnohé bestie mohly znovu vydrápat nahoru. Ale jejich „ulita“ se v tom zmatku rozpadla, a když Luthienova linie vystřílela první zásobu šípů, bylo zraněno hodně kyklopů.

Luthien sám nebyl svědkem zdrcujícího útoku. Ještě s padesáti dalšími byl dole na nádvoří před hlavními branami. Seděli na nejlepších koních, jaké ve městě našli. Hlavní brána do Caer Mac Donald byla do široka otevřená. U zdi byly žebříky a přes zeď provazy, jako pomoc těm, kteří prchali od vnější zdi. Lučištníci mířili přesně a zasáhli tolik kyklopů, kolik jen bylo možné, takže jen málo obránců muselo bojovat se zbylými bestiemi vně města.

Luthien vedl kavalerii, která přišla od bran. Jeho šarlatový plášť a divoké kadeře za ním vlály, vysoko nad hlavou držel Slepou zášť.

Za haldou kamení, která zbyla z vnější zdi, Belzenrik a jeho velitelé zformovali další šik a vyslali jej do nového běsného útoku. Luthien a jeho spojenci na koních se na střet připravili a byli odhodláni je zpomalit tak, aby ti, co utíkali od vnější zdi, bezpečně dorazili. Mladý Bedwyr přeorganizoval linii a připravil ji pro útok. Horda kyklopů byla šedesát stop od nich.

Luthienovi se rozšířily oči úžasem, když nepříteli explodovala půda přímo pod nohama.

Další příval šípů přišel od zdi za Luthienem; dělová koule vystřelená z Chrámu vyhloubila ohromnou jámu před jednou z mnoha řad kyklopů.

„Svobodný Eriador!“ zvolal Luthien, pobídl koně a s ním i jeho padesát společníků a vrhli se na černostříbrnou masu.

Nastaly nejhroznější chvíle Luthienova života. Byl ve změti těl, ve víru šípů, slyšel nářek umírajících. Kamkoli se otočil, našel kyklopa, kterého mohl seknout; splašil se mu kůň a on už nikdy nepoděkuje trpaslíkovi, který ho chytil, protože je brzy rozdělila válečná vřava.

Luthiena několikrát škrábl šíp, ale sotva si toho všiml. Vrazil Slepou zášť do jednoho kyklopa, vytrhl ji a sekl kolem sebe tak, že vypíchl oko druhému. První, kterého zasáhl, nebyl hned mrtvý. Byl příliš rozzuřený a zmatený a zděšený, že skoro zapomněl padnout a umřít.

Luthien cítil teplo své vlastní krve, která mu stékala po noze. Obrátil se a šel dobít těžce zraněného kyklopa, ale nedostal šanci, protože se na něho valila další vlna. Předtím byly pro Luthiena bitvy osobní záležitost, dokonce i šarvátky uvnitř a vně Chrámu. Bojoval tváří v tvář nebo po boku přítele, dokud se jeden nemohl vzdálit. Ale teď tomu tak nebylo. Polovina kyklopů, s nimiž měl Luthien tu čest, měli zranění z předchozího boje. Většina jeho přátel, které rozpoznal, byli uchváceni prostým tlakem tohohle vražedného šílenství, aniž je mohl poučit.

Oheň, který přišel od vnitřní zdi, byl zničující. Lučištníci, kteří unikli od vnější zdi, kryli linii zde uvnitř, Luthienův šik a trpaslíci se

vrhali mezi řady kyklopů, takže bestie už nemohly vytvořit svůj obranný útvar.

Skupiny rebelů napadaly kyklopy ze zálohy. Ačkoli jejich řady prořídly, stále ještě držely pohromadě. Zmatená bitva vyvrcholila šíleným ústupem Luthienovy skupiny a trpaslíků, z nichž jen málo mohlo uniknout valící se mase praetoriánské gardy.

Skryli se v živých plotech, každý měl zbraň od krve nebo sám krvácel. Ani jeden trpaslík nebo jezdec by se nedostal zpátky do města, kdyby jim nekryli záda lučištníci.

Luthien byl přesvědčen, že jeho život je u konce. Zabil jednoho kyklopa, ale meč se ohnul o hrudní kost obludy. Než stačil vytáhnout zbraň a bránit se dalšímu, někdo ho píchl mezi žebra. Mladý Bedwyr zůstal bez dechu a dostal závrať. Pak se zapotácel a upadl. Ještě si pamatoval, že napůl běžel a napůl byl nesen pryč, až dorazil ke zdi. Slyšel za sebou řev kyklopů, slyšel bzučení kolem hlavy, ale bylo daleko.

Pak ho někdo vyvlekl na žebřík, chytilo ho několik rukou a přetáhlo ho přes zeď. Když dopadl, ohlédl se zpátky. Poslední co viděl, než ztratil vědomí, byla tvář a modročerný vous Šaglina. Trpaslík, jeho drahý přítel, přišel těsně za ním.

„Potřebují tě u zdi," Luthien uslyšel hlas, který přicházel jakoby z dálky. Ale byl to hlas, který znal. Otevřel kalné oči a uviděl Sioban, jak se nad ním sklání.

„Můžeš vstát?" zeptala se.

Zdálo se, že Luthien nerozumí, ale neprotestoval, když mu Sioban zvedla hlavu z pokrývky a uchopila jeho paži.

„U zdi?" zeptal se Luthien. Posadil se a snažil se setřást mdloby. Pamatoval si všechno, co se událo toho rána. Hrůza bitvy, krev, nářek, to všechno se mu vrátilo jako představa noční můry, na kterou se ani ve světle úsvitu nezapomíná.

„Odolali jsme," oznámila mu Sioban. Pobízela ho, aby se postavil na nohy. Když vstal, podpírala ho. „Rozehnali jsme je a zapíchli. Jejich mrtví pokryli celé pole."

Luthienovi se ta slova líbila, ale bylo v nich také něco jiného. Nějaká nejistota, která napovídala, že Sioban se snaží uklidnit víc sebe než jeho. Ani nebyl překvapen, když pokračovala dál.

„Ale přeformovali vojsko a postoupili," vysvětlila elfka. „Tvoje zranění nejsou tak zlá a u zdi tě potřebují." Při řeči, ho vlekla pryč. Luthien si připadal jako ozdoba, maskot, symbol revoluce. V tu chvíli nepochyboval, že kdyby zemřel, Sioban by nikomu nic neřekla; opřela by ho o zeď, strčila by mu Slepou zášť do zvednuté ruky a pod plášť by schovala pár trpaslíků, kteří by provolávali slávu svobodnému Eriadoru.

Když se Luthien dostal ke zdi, teprve pak ocenil chladnokrevnost Siobanina jednání. Pole před Caer Mac Donald a cesta k vnější zdi byly pokryty mrtvými těly. Všude byly kaluže krve, protože se nemohla vsáknout do zmrzlé země. Každou chvíli někdo něco vrhl z opevnění dolů na pole a vzduch se zachvěl třepetáním křídel. Na obloze se objevilo hejno supů. Obloha byla čím dál víc šedá.

Byla to taková neskutečná, neuvěřitelná scéna krveprolití, že Luthien ji mohl sotva jen tak přejít. Většina mrtvých byli kyklopové, všichni byli černostříbrní a červení od krve. Mezi nimi byly ale také mrtvoly mužů a žen, několik elfů a mnoho, mnoho Saglinových trpaslíků.

To bylo to, co Luthien viděl nejvíc: mrtví trpaslíci. Neohrožení trpaslíci, kteří pronikli doprostřed armády a působili tu zmatek, ačkoli věděli, že za to zaplatí životem. Mladému Bedwyrovi se zdálo, že všichni byli předurčeni padnout v první bitvě a že nezbyl jediný, který by bránil Caer Mac Donald.

Tvář měl popelavou a zhluboka dýchal. Podíval se na Sioban.

„Kolik?" zeptal se.

„Víc než tři sta," odpověděla zachmuřeně. „Z toho dvě stě trpaslíků," odhadovala.

Luthien se podíval na pole, pak na druhou stranu, na hromadu kamení a na blížící se černostříbrnou masu, na avonskou armádu, která znova přijde. Všiml si světlého pruhu na šedém nebi a pomyslel si, že ještě není poledne a oni přijdou zas. Zopakuje se ten strašný masakr a pole pokryje další vrstva mrtvol.

„Všichni během jednoho rána," zašeptal mladík.

Luthien přehlédl svůj šik. Teď už nespadne žádná vnější zeď a Šaglinovi trpaslíci už nemohou být v záloze. Tentokrát přijdou kyklopové přímo k vnitřní zdi. Pokud obránce přemohou a vpochodují do města, Caer Mac Donald bude ztraceno.

Bude ztraceno, povstání bude u konce a Eriador nebude svobodný. Luthien neuvažoval o svých pocitech, nepřipustil si, že během několika dalších hodin může zemřít. A už vůbec nemyslel na to, co by bylo, kdyby nezemřel a město získal nepřítel.

Luthien ucítil, jak se mu do unavených úd vrací síla. Tasil meč vysoko nad hlavu a tím získal pozornost těch okolo.

„Svobodný Eriador!“ zvolal. „Caer Mac Donald!“

Sioban souhlasně pokývla hlavou. Napůl očekávala, že se mladý Bedwyr vzpamatuje ze svých zranění, a věděla, že příští bitva pro něj bude mimořádně obtížná. Ale dosáhla toho, co od něj potřebovala. A pokud bude mezi mrtvými po tomhle útoku, bude pečovat o legendu o jejich vůdci a připomene každému vojáku, aby do svých bojových pokřiků přidal jméno Luthien Bedwyr.

Tyhle myšlenky si nechám na jindy, pomyslela si elfka. Praky se činily, mezi kyklopy dopadly hořící koule. Kyklopové teď utvořili dvě skupiny, které se plahočily vpřed. Za zdí se napnulo tisíce tětiv a vystřelilo šípy a pak znovu a znovu. Svištěly vzduchem, dopadly na štíty a udělaly trhlinu v obranném útvaru kyklopů.

Ale černostříbrní stále postupovali, byli jako povodeň, nedalo se jim vyhnout. Přešli přes hromadu kamení, která zbyla z vnější zdi, a překročili ji. Vzduch se chvěl od nepřetržitého hluku střelby z kuší, samostřílů a praků, od šípů, které prorážely kov.

Praetoriánská garda rozdělila své řady, když byla ani ne padesát stop od zdi. Když dorazili ke zdi, objevily se žebříky a tucty zakroucených lan s těžkými kotvami. Jedna velká skupina nesla poražený strom a hrnula se s ním proti hlavní bráně.

Příval šípů zdecimoval ty, kteří doráželi na bránu, ale poblíž byli další kyklopové, kteří strom převzali.

Teď bylo slyšet řinčení mečů, kov na kov. Bojový pokřik se mísil se sténáním v agonii, vrčení a kvílení. Vítězný pokřik přešel o chvíli později do hrozného nářku, jak další protivník udeřil.

Kyklopové umírali nejprve v poměru deset na jednoho rebela. Ale jak se víc a víc kotev uchytilo na zdi a čím dál víc vojáků praetoriánské gardy se dostalo za zeď a proniklo do šiku obránců, poměr se zmenšoval.

Brzy to bylo pět na jednoho a pak dva na jednoho.

Zdálo se, že Luthien je všude. Pobíhal mezi opevněním, bojoval s nasazením, a než se vrhl do dalšího boje, stačil překazit nějakému kyklopovi lezení po zdi. Ztratil přehled, kolik kyklopů bodl a kolik jich doopravdy zemřelo. Cítil, že rebelové město ubrání, i když cena bude vysoká.

Rána a otřes půdy podél zdi Luthiena skoro porazily a několik mužů a žen a kyklopů, kteří byli poblíž, dokonce spadlo na zem.

Následovala druhá a třetí, doprovázená zvukem kladiv, které zběsile pracovaly.

„Dveře!“ zakřičel někdo a Luthien pochopil. Mrkl přes zeď a uviděl shluk a konec stromu, který splnil svůj úkol.

Podél zdi uháněl Luthien na nádvoří, do změti těl. Věřil, že si běží pro smrt, ale nemohl se zastavit. Kyklopové byli na nádvoří a proudili poškozenými branami. Teď se rozhodne, zda Caer Mac Donald odolá, nebo padne. A u toho Luthien musel být.

Brzy začala první bitva na nádvoří. Nebyly žádné bitevní linie, jen masa vojáků, kteří zabíjeli a umírali. Luthien zakopl o mrtvého muže a to klopýtnutí mu zachránilo život. Když Luthien padal dopředu, těsně za zády mu zasvištěl meč kyklopa, ze kterého ještě kapala krev oběti. Luthien si uvědomil, že kdyby se zastavil, bestie by ho zabila dřív, než by se k ní stačil otočit. Takhle se setrvačností vlastního těla dostal do další skupiny.

Přímo mezi tři kyklopy.

Sioban a její elfové stále stáli na opevnění. Zasypávali šípy masu vojáků vně zdi Caer Mac Donald. Silnější a větší muži bojovali s bestiemi, které se tvrdošíjně drápaly nahoru po provazech a žebřících.

„Najděte jejich vůdce!“ dávala rozkazy elfí žena a mnozí z lučištníků tak právě činili. Přelétli očima roj vojáků a hledali

jednooké, kteří dávali rozkazy. Když někdo nějakého našel, svolal ostatní a udeřili na něj všichni najednou.

Belzenrikovi velitelé jeden po druhém padli.

Luthien klesl na kolena a otočil se. Udělal půlkruh, sekl mečem napříč a dopředu a zasáhl dva kyklopy. Mladík vyskočil, zvedl vysoko čepel třetí obludy, pak dělal výpad a jednookého probodl.

Luthien spěchal dál, vytrhl Slepou zášť, pak kolem sebe sekl. Zraněného kyklopa použil jako štít proti dvěma, kteří mu byli v patách.

Jeden z kyklopů vytasil trojzubec, druhý meč. Obě zbraně byly vedeny do zběsilého útoku. Kyklop s trojzubcem uskočil dozadu, uchopil zbraň za tupý konec a hnal se přímo na Luthienovu hlavu.

Luthien, hbitý jako kočka, klesl dolů a přikrčil se. Zvedl vysoko meč a odrazil smrtící zbraň. Nedovolil, aby trojzubec doletěl až k němu, ale zachytil ho a pak změnil jeho směr. Zbraň teď mířila na kyklopa s mečem.

Kyklop se pokusil o obranu, ale zbraň jej zasáhla do ramene.

Luthien tomu dál nevěnoval pozornost. Spěchal k bestii, která vrhla zbraň. Kyklop pobíhal sem a tam a snažil se uvolnit z opasku krátký meč. Když ho dostal ven, bylo už příliš pozdě. Luthienův meč sklouzl až k jílci a vyrazil jednookému zbraň z ruky.

Slepá zášť byla nelítostná, rozřízla tvář bestie od ucha k uchu a meč pokračoval přes hrdlo až k hrudní kosti. Pak se zabodl napravo do hrudi. Luthien udělal ještě jeden pohyb a vrazil bestii meč do zátylku.

Mladý Bedwyr se zatočil a instinktivně bodl před sebe. Právě včas, aby odrazil meč zbývajícího kyklopa. Slepá zášť se znovu a znovu bránila kyklopovu meči. S každým úderem Luthien donutil protivníka k ústupu. Mladíka poháněla čirá zuřivost; byl to jeho domov, jeho Eriador. Sekl bestii do nohou a pak pod oko.

„Kolik jich můžeš zastavit?“ zakřičel bestii do tváře, smýkl s ní, až klopýtla a padla na kolena.

Luthiena zasáhl kord jiného kyklopa a to ho srazilo na kolena. Kyklop se snažil zvrátit situaci a přejít do útoku. Zašermoval krátkým mečem, ale chyběla mu síla. Luthien uskočil dozadu, pak

vyrazil proti napřažené zbrani a zabodl Slepou zášť bestii přímo do srdce.

To všechno se stalo během několika okamžiků; tři zabití dřív, než mu stačila oschnout krev na čepeli. Luthien skočil stranou, očekával, že se na něj sesype banda nepřátel. Byl překvapen, protože se mu najednou zdálo, že na nádvoří je méně kyklopů. Otočil se ke dveřím a uviděl Šaglinovy tři stovky neústupných, kteří bojovali, aby uzavřeli nádvoří. Mnoho trpaslíků bránilo tělem rozbité dveře. Ale stejně, podle Luthienova odhadu mělo být na nádvoří víc kyklopů a zuřivého boje.

Luthien utíkal k hromadě beden navršené opodál a vylezl na horu. Z tohohle výhodného postavení pochopil taktiku kyklopů. Místo toho, aby bojovali hned za bránou, mnozí jednoocí se rozprchli do ulic Caer Mac Donald.

Nářek za zdí Luthienovi napověděl, že kyklopové uvnitř jsou na ústupu. Stejná situace byla v obranné linii, odkud byl slyšet čím dál silnější pokřik. Za branou odolali druhému útoku hrdlořezů stejně dobře jako prvnímu.

Luthienovi neměl proč jásat. „Chytré," zašeptal a v duchu zatleskal svému úhlavnímu nepříteli, kterým byl bezpochyby nejodpornější kyklop, kterého viděl v Mokřadech.

Sioban byla vedle něj o chvíli později. Na rameni měla čerstvou krev. „Rozprchli se," oznámila.

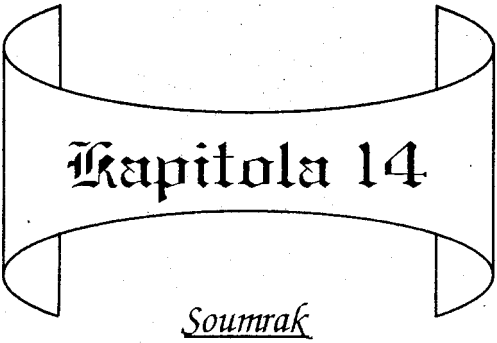
„A mnozí se vetřeli do města," odpověděl zachmuřeně Luthien.

„Dohoníme je," slíbila Sioban a Luthien o tom nepochyboval. Ale věděl, a Sioban to věděla také, že to bude drahá záležitost. Fakt, že museli dát dohromady sílu, která bude hledat kyklopy, byl přesně naplánován. Bude potřeba alespoň deset obránců na hledání každé obludy, která se skryla v uličkách Caer Mac Donald.

Daleko od zdi se ozval výkřik: „Hoří!" Nad městem začal stoupat sloup černého dýmu. Kyklopové se činili.

Luthien se podíval zpátky ke zdi a znovu přemýšlel o chytrém nepříteli, o jeho taktice, která byla lepší, než očekával od tupých jednookých. Bylo alespoň dvacet tisíc nepřátel, kterým stanou tváří v tvář. Pro Luthiena to bude osobní záležitost, stejně jako v Mokřadech. Proti němu bude odporný kyklop.

A pokud selže, pak za to zaplatí celé Caer Mac Donald.

„V noci bude sněžit," poznamenala Sioban k Luthienovi. Ostatní obsadili zeď kolem nich. Ve městě za nimi hořelo několik ohňů. Mnohé kyklopy už zneškodnili během odpoledne, ale ostatní tam ještě byli a plížili se mezi stíny.

„Nebude čekat," ujistil ji Luthien.

Elfka pohlédla na mladíka. Způsob, jakým ta slova řekl, jeho zmínka o vůdci nepřátel, ne o avonské armádě jí napověděly, na co mladý Bedwyr může myslet.

Sioban se ohlédla přes rameno, zpátky na město a uviděla další skupinu bojovníků, kteří měli tváře zamazány sazemi. Vynořili se z jedné uličky a mířili ke zdi. Pod ní pracovali Šaglinovi trpaslíci na opravě brány, ale ta nebyla nikdy určena odolávat takovému náporu. Až do této chvíle se bitvy o město odehrávaly v malém měřítku, většinou se zatoulanými bandami kyklopů. Hlavní vchod, nehledě na to, jak byl velký, neměl padací mříž. Ačkoliv plánem bylo udržet bránu na místě, ostatní obranné manévry, třeba příprava vnější zdi na zřícení, se dělaly jako předtím.

„Ať se přesunou na zeď," radil Luthien dalšímu muži, který byl blízko něj. Měl tím na mysli skupinu, která šla z města. „A pošli zhruba tolik zpátky do města jako honce. A ať najdou děti a starce a uchrání je od ohně." Muž se zachmuřenou tváří přikývl a odešel.

„Pochodem vchod," zašeptal Luthien do poryvu větru, když se ohlédl na poli. Sioban věděla, že volá nepřítele. Byla to krutá bitva a bude ještě horší. Všichni, kteří byli jen trochu schopní, bojovali u zdi. Teď už i děti a starci, dokonce i těžce zranění bojovníci se

mermomocí chtěli bít s kyklopy nebo pomáhat při hašení ohňů. „Chceme být při tom.“

„Jsi si jistý, že jednoocí přijdou,“ konstatovala Sioban.

„Bouře bude velká,“ odpověděl Luthien. „On to ví. Pochod do města bude obtížnější ráno, i kdyby byli schopni jít v bouři. Půjdou přes kopec ve sněhové vánici.“ Luthien zavrtěl hlavou. „Ne,“ ujistil sebe i ty okolo. „Nepřítel nebude čekat. Nejvhodnější čas udeřit je pro něj teď, když je ještě slunce na obloze, za námi hoří ohně a brána je od posledního útoku poškozená.“

„Trpaslíci se činí,“ poznamenal nějaký jiný muž. Cítil potřebu říct aspoň nějakou příznivou zprávu.

Luthien se nepřel.

„Přijdou,“ souhlasila Sioban. „Ale odoláme jim?“

Luthien se na ni na chvíli zadíval, pak se rozhlédl kolem sebe na tváře, které najednou zaujal rozhovor. „Odoláme jim.“ řekl odhodlaně skrz zuby. „Odvedeme je ještě jednou od bran, zabijeme je na poli a to málo, co z nich zbyde, zmrzne za bouře. Svobodný Eriador!“

Ozval se spontánní pokřik na této části zdi. Sioban se nepřidala. Dlouho a upřeně pozorovala Luthiena, ačkoliv on si toho nevšiml, protože sledoval pole. Věděla, že měl pravdu, věděla, že jakékoliv zjevné přesvědčování bylo zaměřeno na ty okolo. Luthien nebyl blázen. Tři, čtyři, možná pět tisíc kyklopů bylo mrtvých nebo zraněných tak, že nemohli pokračovat v boji. Ale obránci, ti, kteří byli uvnitř města, honili kyklopy a hasili plameny, a ti, kteří bojovali u zdi, byli strašně vyčerpáni: Každý obránce, který padl, každý lučištník, který mohl vystřelit tucty šípů předtím, než se bestie mohly dostat ke zdi, měl cenu několika kyklopů.

Skoro přišli o zeď při předchozím útoku – a to měli větší šance a silnější opevnění.

Luthien úkosem pohlédl na elfku, když slyšel její tiché úvahy. „Pošli městem zprávu,“ radil. „Ať každý, kdo není u zdi nebo nějak zaměstnán, přijde ke zdi v kupecké čtvrti. Ať se jich co nejvíc shromáždí v Chrámu Zasvěcení.“

Sioban stiskla rty. Bylo jí zima ze ztráty krve a mrazivého větru a také z pomyšlení, že Luthien připouští její pochybnosti. To byl plán

na ústup, možnost, která vycházela z úvahy, že vnější zeď – a tedy i vnější část města – ztratí před rozbřeskem.

„A dej jim všem zbraně," dodal Luthien, když se elfka vydala na cestu. „I dětem. I starcům."

Sioban se neohlédla. Nechtěla, aby Luthien viděl v její tváři napětí. Dolehla na ni tíha možné prohry, a na Luthiena také. Pokud kyklopové zvítězí, neušetří nikoho.

Teď po jediném dni už si všichni zvykli na tento typ bitvy, takže nevznikla žádná panika, když se znovu objevila černostříbrná masa. Tvořila dva ohromné útvary, které se k nim pomalu sunuly.

Pravidelný tlukot bubnů; dunění kroků. Občas se napnula nějaká tětiva, ale z téhle vzdálenosti nebyla šance, že by šípy, byť z velkých elfích luků, prorazily štíty. Luthien chtěl všechny u zdi obejít a říct jim, aby šetřili střelami. Koneckonců kyklopové přijdou blíž, mnohem blíž.

Luthien přesto zůstal potichu. Uvědomil si, že se chce hádat a že je to proto, aby zakryl strach a frustraci. Chápal, že stejné pocity vedou obránce k tomu, aby občas vystřelili šíp. Lučištníci nemohli způsobit kyklopům opravdovou škodu, ale utužovali si tím kuráž.

Luthiena napadlo, že hloupost a kuráž k sobě nemohou mít daleko.

Mladý Bedwyr ze sebe setřásl nesmyslné myšlenky. Bylo to Caer Mac Donald, jeho město, jeho Eriador. Na umírání za svobodu, kterou za dvě desetiletí svého života nepoznal, mu nepřišlo nic hloupého.

Kyklopové přišli k hromadě kamení, která zbyla z vnější zdi, a přelezli ji, jako nepřemožitelná vlna černostříbrné smrti. Teď přišly ke slovu luky, jeden po druhém, znovu a znovu. Kameny a hořící koule dopadaly do šiku kyklopů tak rychle, jak jen rebelové stačili nabíjet praky a samostříly. Ale kolik jich mohli zabít? Sto? Pět set? I kdyby, taková ztráta kyklopy nezničí. Vzduch okolo Luthiena byl nasycen chvěním tětiv, ale řady kyklopů nezakolísaly. Tak jako se obránci u zdi přizpůsobili tomuto typu boje na poli, tak se přizpůsobila také praetoriánská garda. Obránci Caer Mac Donald neměli nic nového nebo neočekávaného, čím by kyklopy zaskočili.

Šiky se rozpadly na míhající se shluky. Vynořily se stovky lan, žebříků, kotev, tucty a tucty osekaných stromů s oholenými kmeny a vraženými kolíky, které sloužily k výstupu. Kyklopové ten den nezaháleli. Zeď Caer Mac Donald nebyla zase tak vysoká, aby oddálila bitvu; obránci neměli dost času na to, aby zmasakrovali dost bestií, přeťali dost lan nebo odrazili dost žebříků.

Luthien uvažoval, zda by neměl neprodleně velet na ústup, běžet s vojáky k vnitřní zdi u Chrámu a vzdát se vnější části města. Během pár chvil v něm uzrálo rozhodnutí. Budou bojovat.

Šaglinovi ostřílení trpaslíci tvořící tak pevnou sílu, jakou jen mohli, hlídali nádvoří. Byli připraveni na další nápor, který přijde od hlavních bran. Když se podíval ze strážnice, Luthien věděl, že trpaslíků nebude dost. Roj vojáků praetoriánské gardy dorážel na zabarikádované dveře. Za ním čekala celá kavalerie, zavalití poníci a největší a nejsilnější kyklopové. Luthien mezi nimi vyhlížel nejodpornějšího generála. Chtěl dát povel k soustředěnému útoku na šik, ale když se rozhlédl kolem, věděl, že je příliš pozdě. Jen málo z těch na zdi stále drželo luky. Většina z nich, kteří je měli předtím, se teď chopila takových zbraní jako kordy. Zaútočili na kyklopy, kteří lezli nahoru neodbytně, v nekonečných řadách.

Luthien běžel podél zdi. Přeťal jedno lano, pak druhé. Pak uslyšel řev pod sebou a řekl si, že nejlepší místo pro něj bude mezi trpaslíky. Trhliny po celé délce zdi byly samozřejmě nebezpečné, ale pokud ztratí nádvoří, ztratí velkou část města.

Když přišel mezi Šaglinovy bojovníky, Luthien viděl, že bitva už začala u brány. Jedny dveře už nátlaku povolily a v nejužším místě brány se hromadili mrtví trpaslíci a kyklopové.

Luthien přišel k Šaglinovi a stiskl mu rameno, byl to pozdrav na rozloučenou.

„Tentokrát se jim neubráníme," přiznal trpaslík. Luthien mohl jen přikývnout, neměl žádná slova, kterými by odpověděl zachmuřenému trpaslíkovi na zjevně přesný argument.

Kyklopové se začali zmocňovat prostoru před bránou a tlačili trpaslíky zpátky. Každý krok zpět rozšířil prostor bitvy a umožnil více a více kyklopům zapojit se do bitvy.

„Svobodný Eriador,“ řekl Luthien Šaglinovi. Ti dva si vyměnili úsměvy a spolu se vrhli do náruče smrti.

Zelené oči Sioban se zalily slzami, když přebíhala z místa na místo na zdi a podporovala obránce, kdykoliv se k nim dostal další kyklop. Její meč už nesl četné škrábance od sekání lan a od toho, jak se někdy trefila do kamene zdi. Ale tyhle nedokonalosti byly sotva znatelné, protože čepel byla pokryta čerstvou i uschlou krví.

Běžela k další vřavě, ale zarazila se. Uviděla stříbrnou helmu, která se objevila za zdí. Na helmu dopadl její meč, rozsekl helmu a pak kyklopovu lebku.

Sioban chvíli popadala dech a pak přehlédla zeď. Velké množství kyklopů přelezlo, brzy je zaplaví vodopád jejich těl, který se povalí dolů do města, do Caer Mac Donald a zničí všechno, co se mu postaví do cesty. Zdálo se, že zase bude vlát prapor Montfortu vedle Greensparrowovy vlajky a pod nimi budou elfové Sioban, kteří zase poznají otroctví.

Elfí dívka zavrtěla hlavou a zařvala z plných plic. Už nebude dělat děvku nějakému kupci, který byl Greensparrowovým oblíbencem. Ne, zemře tady, v tento den. A zabije tolik kyklopů z praetoriánské gardy, kolik bude moct v naději, že její úsilí nebylo marné a že ti, co přijdou po ní, budou lepší pro tohle poslání.

Pod opevněním se objevila další stříbrná helma; další kyklop padl mrtev dolů na pole.

Luthien teď bojoval vedle Šaglina, ještě se nedostali nikam do blízkosti poškozené brány. Řady trpaslíků se nemohly držet dostatečně při sobě, aby zarazily proud kyklopů. Bylo to, jako by chtěli uchopit jemný mořský písek, byl příliš jemný na to, aby neproklouzl mezi prsty. A bestie stále přicházely v nekonečných a nepřetržitých vlnách.

Luthien přemítal o tom co bude, když nepřátelská kavalerie prorazí skrz. Doufal, že dostane šanci, jednu jedinou šanci, aby se utkal s vůdcem kyklopů. Doufal, že může získat aspoň osobní vítězství, i když celá válka už je v podstatě prohraná.

Slepá zášť opsala kruh a těsně odrazila kyklopovo kopí. Luthien si uvědomil cenu za svou roztržitost. Na chvíli podlehl obavě, že fantazírování o vůdci nepřátel ho přivede do nebezpečné pozice, ze které nebude úniku.

Jednooký protivník si všiml jeho zaváhání a vyrazil proti němu ze vší vervou. Ale kyklop náhle zanaříkal a spadl. Místo něj stál Šaglin, který na svého přítele mrkl.

„Ke vchodu?“ zeptal se trpaslík přes změť modročerných vousů.

„Je tady jiné místo, kde bychom měli být?“ odpověděl Luthien zamyšleně. Spolu se otočili a hledali otevřené místo, kudy by se dostali do předních řad.

Náhle se zastavili, když z kamene nad porušeným vchodem vyšel ostrý syčivý zvuk. Kolem něj létaly zelené jiskry a šlehaly zelené plameny. Boj se na chvíli zastavil, protože trpaslíci, kyklopové i lidé se otočili, aby se podívali, co se děje.

Z místa šlehaly jasné plameny a vycházel zelenošedý dým a pak, stejně náhle jako se objevil, tak zmizel. Na místě, kde byl hladký a nenápadný kámen, byla teď padací mříž, obrovská padací mříž!

„Kde ve jménu Bruce Mac Donald…“ začal křičet Šaglin mezi užaslými výkřiky ostatních, kteří byli svědky neuvěřitelného divadýlka. Nejvíc ze všech se divili kyklopové, kteří byli přímo pod masivním výtvorem.

Mříž spadla dolů, rozmačkala jednooké, kteří byli pod ní, zabránila těm, co byli za bránou, aby se vrátili, a naopak nepustila dovnitř ty, co stáli vně.

Trpaslíci nečekali na vysvětlení a vrhli se zuřivě do bitvy. Doufali, že brzy vyčistí nádvoří, aby mohli podpořit obranu zdi.

Luthien chvíli ohromeně zíral na mříž. Věděl, že je to dílo kouzel. Jako jeden z mála byl svědkem podobného hrdinského kousku už v minulosti. Ale přemýšlel, zda to způsobil někdo, kdo se účastnil bitvy, nebo zda to bylo nějaké neznámé kouzlo Caer Mac Donald, nějaké magické slovo vyryté do kamene nad bránou, aby spustilo kouzlo, až bude třeba.

Trubka, která se ozvala na bitevním poli, a pokřik obránců na zdi mu dal odpověď. Vyprostil se z chumlu a vyskočil na ochoz. Uviděl příval spojenců.

Luthienův zrak se zaměřil na dva koně, na krásného bílého oře a na ošklivého poníka. Ačkoliv jezdci byli daleko, Luthien věděl, že přijel Oliver s Kateřinou.

Přijeli s armádou, která čítala skoro dva tisíce lidí. Armáda Port Charley se tak skoro zdvojnásobila, jak se k ní cestou přidávaly skupiny rebelů.

Na zmatené jednooké dopadla sprška šípů. Tady i u zdi nad hlavami jednookých vyšlehly plameny a z nich vyletěly kusy ostré oceli. Dopadly mezi kyklopy, píchaly je a oslepovaly.

Luthien to kouzlo poznal, a když uvažoval o spojencích, kteří právě přišli, věděl, kdo uslyšel zoufalé volání Caer Mac Donald o pomoc. „Brandir," zašeptal, hlas plný vděčnosti a náhlé naděje.

Sioban se pak objevila vedle něj, objala ho a políbila na tvář. Luthien ji pevně stiskl a udělal otočku, to z čiré radosti.

„Přijela Kateřina!" zakřičela Sioban. „A Oliver! A přivedli nějaké přátele!"

Okamžik povznesené nálady těch dvou a ostatních obránců rychle pominul. Realita pokračujícího boje ho odnesla pryč. Luthien sledoval tu scénu a snažil se najít nějaké nové plány. Přesto, že obránců bylo pořád méně než kyklopů, zabýval se myšlenkou úplného zničení armády kyklopů na poli. Pokud u jednookých přetrvá zmatek a pokud někteří prchnou…

Ale tohle byla praetoriánská garda a Luthien nepodceňoval mazanost jejich vůdce. Belzenrik se také na chvíli zastavil a uvažoval o bitvě. Pak obrátil vojsko, všechny, kteří nebyli ve městě.

„Ne," vydechl Luthien a sledoval tisíce černostříbrných brnění praetoriánské gardy, která se formovala do nové linie, protože se blížila posila, která právě dorazila. I z této vzdálenosti se snažil odhadnout počet spojenců a zdálo se mu, že jich nejsou ani dva tisíce. Byla to méně než pětina počtu nepřátel, kteří se na ně brzy sesypou.

Mladý Bedwyr svolal lučištníky, kteří měli proniknout do řad odcházejících kyklopů. Chtěl zorganizovat sílu, která by spěchala na pomoc Oliverovi a Kateřině za město. Ale v bitvě podél zdi ještě nezvítězili a Luthien se mohl jen dívat.

„Běžte,“ zašeptal a srdce mu spadlo do kalhot, když uviděl, že posila se otočila a dala na ústup.

Avonská armáda uspořádala hon, ale Olivera a jeho společníky nechytili. Čekali, že je bestie vyženou z pole, a vlastně byli rádi, že se jim to podařilo. Pádili zpátky k Mokřadům, přešli řeku a na druhém břehu zaujali obrannou pozici.

Pak shodili všechny mosty a kyklopové přišli k přirozené bariéře, která se nedala jen tak snadno přejít. Obzvlášť když stovky lučištníků pepřily jejich řady.

V Belzenrikovi to vřelo, ale nebyl to žádný blázen. Ztratil den a pravděpodobně skoro dva tisíce vojáků, ale teď byl přesvědčen, že rebelové předvedli svůj poslední kousek. I když se objevila neočekávaná posila, vůdce kyklopů se porážky nebál.

Zítra bude další den války.

A tak se armáda kyklopů přesunula na sever. Slunce se usadilo na obzoru na západě. Občas probleskly mezi houstnoucími mraky paprsky, jež zasvítily na hradby města, které se stále ještě jmenovalo Caer Mac Donald.

Aspoň ještě jeden den.

Boj ve městě neustal ani za soumraku. Zeď a nádvoří byly brzy prázdné, ale mnoho kyklopů proklouzlo mezi stíny do Caer Mac Donald; několik potyček se odehrálo v uličkách a několik budov olizovaly plameny.

Brzy po západu slunce se strhla bouře, jak to předpověděla Sioban. Začala hustým krupobitím, které bubnovalo na střechy ve městě a hasilo ohně ve dvou tábořištích, avonské armády a lidí z Port Charley. Když se snesla noc a klesla teplota, krupobití se změnilo v těžký, vlhký sníh.

Luthien to všechno sledoval ze strážnice a později ze střechy U Trelfa. Zdálo se mu, že Bůh je už také zhnusen vším tím krveprolitím a chce tak očistit tu ohavnou scénu. Pohled na hluboký sníh vymazal tu představu z Luthienovy mysli.

„Luthiene?“ zvolal někdo dole z ulice – byl to Šaglinův hrdelní hlas. Luthien se svezl po kluzké střeše a z okraje zíral na trpaslíka.

„Posel z Oliverova tábora,“ vysvětlil Šaglin a ukázal ke dveřím nálevny.

Luthien přikývl a po okapu sklouzl dolů na ulici. Očekával, že spojenci vyšlou posla; přemýšlel, zda by do města nemohli přijít všichni.

Zjevně tomu tak nebylo, protože noc už byla dlouho a na západě, za Mokřady hořely stále v tábořištích ohně. Posel mu vysvětlí záměry spojenců, takže on bude moci řídit pohyby obránců v Caer Mac Donald. Luthien zjistil, že mu divoce tluče srdce, když se ocitl na ulici, která byla pokrytá dva palce silnou vrstvou sněhu.

Možná je to Kateřina, doufal Luthien. Do této chvíle si neuvědomil, jak moc touží vidět prchlivou rudovlasou ženu z Hale.

Když přispěchal ke Trelfovi, zjistil, že posel není Kateřina ani Oliver, a dokonce ani Brandir. Byla to mladá žena, prakticky ještě dívka. Jmenovala se Johana Zelfínská a patřila k rybářům z Port Charley. Její světlé oči se rozzářily, když pohlédla na Luthiena, legendu známou jako Šarlatový stín. Luthien byl v rozpacích.

Setkání bylo krátké a vlastně muselo být, protože Johana se musela dostat do tábora ještě před úsvitem, aby unikla patrolám kyklopů. Oliver z Morous chce přivést posilu z Port Charley do města, podala zprávu dívka, ale nemohou bezpečně přejít Blatavu. Kyklopové nejsou tak daleko na severu, jsou ostražití a takový přesun nedovolí.

Luthiena to nepřekvapilo. Mnozí z obránců Caer Mac Donald byli mrtví nebo ranění tak těžce, že nemohli být u zdí. Pokud se dvatisíce vojáků posily vrátí do města, doplní chybějící stav a kyklopové zaútočí ze stejného místa jako předchozí den.

„Naše nejvřelejší díky tobě i všem ostatním," řekl Luthien Johaně a tentokrát to byla ona, kdo se začervenal. „Řekni svým vůdcům, že jejich posila nepřijde nazmar a že Caer Mac Donald nepadne. Oliverovi vyřiď osobní vzkaz, že vím, co dokázal tam, kde jsme ho potřebovali nejvíc. A řekni Kateřině, ať opatruje mého koně!" Luthien se neubránil tomu, aby se nepodíval na Sioban, když mluvil o Kateřině. Ale zdálo se, že elfí dívka si tím neláme hlavu.

Po těchto slovech Johana opustila Trelfa a vydala se na cestu přes zasněžená pole v bouři několik mil do tábořiště lidu z Port Charley.

Tu noc o něco později leželi Luthien a Sioban v posteli a diskutovali o dni, který měli za sebou, a o tom, který je čekal. Vítr zesílil a otřásal malým příbytkem v Altánku. Fičel komínem a rozdmýchával oheň v krbu, takže v malé místnůstce bylo brzy zakouřeno.

Sioban se přitulila blíž k Luthienovi, podepřela se na jednom lokti a sledovala Luthienovu soustředěnou tvář. Ležel na zádech a zíral do tmy. Ale viděl někoho jiného, to prozíravá elfí dívka věděla.

„Jsou v pořádku,“ zašeptala Sioban. „Zahřívají se ohni a ví, jak se chránit před počasím. Kromě toho mají mezi sebou čaroděje a co vím od tebe, zná jeden nebo dva triky, jak utišit bouři.“

Luthien o tom nepochyboval a uklidnilo ho to. „Můžeme je nasměrovat na jih a nechat je přijít do města přes kopce,“ navrhl mladík.

„Do východu slunce nebudeme znát velikost a polohu jejich tábora,“ odpověděla Sioban.

„Potrvá to jen pár hodin,“ pospíšil si s odpovědí Luthien. „I v bouři. Většina nízkých pěšin je chráněna a bylo na nich jen málo sněhu, takže od nich by se mohlo začít.“ Zhluboka se nadechl. „Mohli bychom je sem dostat.“

Sioban nepochybovala o tom co říkal, ale dodala poslední věc, kterou Luthienovi chtěla. „Oliver zná kraj stejně dobře jako ty,“ připomněla mu. „Kdyby lid Port Charley chtěl přijít do Caer Mac Donald, udělal by to.“

Luthien si tím nebyl jistý, ale námitka teď byla praktická. Bylo dobře po půlnoci a on nemohl dělat nic, aby zjistil polohu tábora.

„Šaglin mi říkal, že on a jeho přátelé mají nějaké nové pasti pro kyklopy,“ řekla elfka a snažila se předmět hovoru převést do pozitivní polohy. „Až naši nepřátelé přijdou znovu, poleze se jim přes zeď daleko hůř a ti, co zůstanou na otevřeném poli, zmáčkne Oliver a jeho oddíl zezadu.“

„Oliver nemá dost vojáků, aby to mohl udělat.“

Sioban zavrtěla hlavou a zachichotala se. „Naši spojenci udeří z dálky!“ namítla. „Zasáhnou šípy kyklopy zezadu a rozutečou se do polí.“

Luthien si tím nebyl tak jistý, ale zase nechtěl odporovat. Stále se upřeně díval do tmy, na mihotající se stíny, jak plameny rozfoukávané větrem tančily v krbu. Brzy cítil rytmické oddechování spící Sioban a pak také usnul.

Zdálo se mu o jeho úhlavním nepříteli, o odporném a obrovském kyklopovi. Ve snu se mu promítlo všechno taktizování toho dne, všechny přesuny, které bestie uskutečnily: první pořádná zkouška města; druhý útok, finta, kdy mnoho kyklopích žhářů proklouzlo do města, taktika, při které se objevila na poli nová armáda, náhlý a

organizovaný ústup praetoriánské gardy. Měli být poraženi na poli, rozmetáni tak, že by zůstali bezbranní. Ale jejich vůdce reagoval rychle a rozhodně, otočil se a stíhal lid Port Charley celou cestu podél Blatavy,

Luthien otevřel oči doširoka, ačkoli spal ani ne hodinu. Sioban vedle něj rozespale zamžourala a pak mu přitiskla tvář na svalnatou hruď.

„Nepřišel zpátky," řekl Luthien a jeho hlas zněl tiše v poryvech větru.

Sioban zvedla hlavu a dlouhé vlasy jí přepadly přes Luthienovo rameno.

„Kyklopové," vysvětlil Luthien. Vyklouzl z jejího objetí, lehl si na záda a zíral na rudý žár krbu. „Nepřišli zpátky!"

„Co to říkáš?" zeptala se Sioban. Zavrtěla hlavou a odhrnula si vlasy z tváře. Posadila se a odhrnula přikrývky.

„Jejich vůdce je příliš mazaný," pokračoval Luthien. Mluvil spíš k sobě než ke své společnici. „Ví, že díky naší posile by tvrdě zaplatil, kdyby přišel znovu k opevnění.

„Přišel, aby dostal zpátky město," připomněla Sioban.

Luthien zdvihl prst, jako by právě na něco přišel. „Ale při tom všem, co se stalo – a ještě ta bouře k tomu – dobře ví, co může ztratit."

Vyjádření Sioban odkrylo její pochybnosti víc než kterákoliv otázka. Kyklopové jsou houževnatá a prostoduchá rasa. Luthien i ona slyšeli mnoho zkazek o kmenech jednookých, kteří napadli ty, co byli v přesile a bojovali do posledního kyklopa.

Luthien zavrtěl hlavou na její obvyklý argument. „Tohle je praetoriánská garda," řekl. „A jejich vůdce je vychytralý. Nepůjde proti městu zítra."

„Dnes," opravila ho Sioban, protože už bylo po půlnoci. „A jak to víš?"

Luthien měl v záloze jednu odpověď, se kterou čekal. „Protože já bych nenapadl město zít… dnes," odpověděl.

Sioban se na něj dívala upřeně a dlouho, ale otevřeně se ho nezeptala na důvody jeho tvrzení. „Co od něj čekáš?" zeptala se.

Až do této chvíle Luthien netušil, jak tohle tvrzení zdůvodnit. Prostě ho to napadlo, jen tak, zčista jasna. „Půjde přes řeku," prohlásil Luthien a při tom se mu zatajil dech.

Sioban zavrtěla hlavou a pochybovala.

„Přejde řeku a napadne lidi z Port Charley na otevřeném prostoru," tlačil na ni Luthien a zmocňovala se ho zlost.

„Jeho cílem je město!" trvala na svém Sioban.

„Ne!" odpověděl Luthien ostře a autoritativněji, než zamýšlel. „Dostane je na otevřeném poli a až je zničí, přijde si sem pro nás."

„Kdyby měl dostatek vojáků na to, přijít si pro nás," dohadovala se Sioban. „A když už jsme u toho, budeme mít víc obránců." Zase zavrtěla hlavou, aby zpochybnila jeho tvrzení, ale z Luthienova tvrdého výrazu poznala, že ho nepřesvědčila.

„Čas pracuje proti nepříteli," uvažovala Sioban. „Když se to vezme kolem a kolem, jsou prakticky bez jídla a daleko od domova, zranění a otrhaní."

Luthien jí chtěl znovu připomenout, že tohle nejsou obyčejní kyklopové, ale praetoriánská garda, ale nechal ji mluvit.

„A jestli máš pravdu," řekla, „co máme dělat? Oliver a ostatní nejsou blázni. Uvidí přijít bestie a pak budou mít volnou cestu do Caer Mac Donald."

„Náš nepřítel neopustí otevřený prostor," řekl Luthien temně.

„Musíš věřit našim spojencům," řekla Sioban. „Naše odpovědnost spočívá v obraně Caer Mac Donald." Odmlčela se a všimla si, jak Luthien zhluboka dýchá. Samozřejmě mladík byl zhnusen, zmaten a rozčilen.

„Nemůžeme nic dělat," řekla Sioban, sehnula se a políbila Luthiena. Pak si sedla zpátky a ani se nesnažila zakrýt svou nahotu. „Věř v ně," řekla. Její ruka sklouzla po Luthienově tváři na krk. Cítil, jak se mu pod dotykem jejích rukou uvolňují svaly.

„Ale něco přece," řekl náhle. Posadil se a podíval se zpříma Sioban do očí. „Můžeme vyrazit před úsvitem, po těch stezkách na severu. A když je obklíčíme…"

Luthien se zarazil a sledoval výraz nelíčeného údivu na její tváři.

„Jít z města?" zeptala se ohromeně.

„Náš nepřítel je dostane na otevřeném prostoru,“ hájil se Luthien. „A pak, pokud se rozhodne, že nemá dost vojáků na obklíčení města, obrátí se a půjde do Port Charley, které je teď pro něj otevřené. Kyklopové to město dostanou a obsadí a na jaře má Greensparrow otevřený přístav. A pak vyšle druhou, větší armádu přes hory.“

„Kolik myslíš, že bychom měli poslat ven?“ zeptala se elfka, která se teď Luthienovým návrhem zabývala.

„Většinu,“ odpověděl Luthien bez zaváhání.

Sioban se zachmuřila. „Když pošleš většinu ven a náš nepřítel znovu vytáhne do boje proti Caer Mac Donald, schová se ve městě do zákopů, ještě než na něj stihnem udeřit. Porazí nás a pak, bez přehánění, rozpráší po polích Eriadoru.“

Luthien tu kritiku očekával, ovšem, a bylo v ní dokonce mnoho pravdivého. Ale nemyslel si, že jeho úhlavní nepřítel půjde k městu přímou cestou. Šestý smysl mu napovídal, že půjde přes řeku.

„Je to kvůli ní?“ zeptala se Sioban náhle, neočekávaně.

Luthienovi poklesla čelist. Zmínka o Kateřině v této souvislosti ho zasáhla. Ale spíš proto, že se obával, že to může být pravda.

Sioban viděla, že ho to zranilo. „Omlouvám se,“ řekla mile. „To, co jsem řekla, je hrozné.“ Přitulila se k Luthienovi a znovu ho políbila.

„Já vím, že tvoje srdce je oddáno Caer Mac Donald,“ zašeptala Sioban. „Vím, že tvá rozhodnutí se řídí podle toho, co považuješ za nejlepší pro všechny. Nikdy jsem o tom nepochybovala.“ Políbila ho znovu a znovu, hluboce a on ji přivinul k sobě a pevně ji objal. Cítil její teplo, potřeboval její teplo.

Ale pak, v této noci odhalení, odstrčil Sioban a přestal se ovládat.

„To není o mně, nebo ano?“ zeptal se a tím ji obvinil. Zdálo se, že Sioban nerozumí.

„Všechno to kolem,“ řekl Luthien otevřeně. „Když se milujeme. To nejsem já, Luthien Bedwyr, koho miluješ. Je to Šarlatový stín, vůdce povstání.“

„Jsou jeden a ten samý,“ odpověděla Sioban.

„Ne,“ řekl Luthien a pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. Protože povstání skončí, ať už tak nebo onak – a stejně tak můžu i já. Ale

nemusím umřít a pak, co si pak Sioban bude myslet o Luthienovi Bedwyrovi, až už nebude potřeba?“

I v matném světle viděl její ramena, celé tělo, jak se třásly. Věděl, že ji zranil, ale také si uvědomil, že se zamyslela.

„Nikdy nepochybuj o tom, že tě miluji, Luthiene Bedwyre,“ zašeptala elfí dívka.

„Ale,“ namítl Luthien.

Sioban se otočila a dívala se na uhlíky v krbu. „Nikdy jsem nepoznala otce,“ řekla. Náhlá změna tématu Luthiena překvapila. „Byl elf a moje matka člověk.“

„Zemřel?“

Sioban zavrtěla hlavou. „Odešel dřív, než jsem se narodila.“

Luthien cítil v jejím hlase bolest. Málem mu to zlomilo srdce. „Byly problémy,“ uvažoval. „Fairbonové…“

„Byli pak svobodní,“ přerušila ho Sioban. „Protože to bylo před Greensparrowem, skoro tři desetiletí před Greensparrowem.“

Luthien ztichl, ale pak si uvědomil, že podle jejího vyprávění je Sioban šedesát let! Mladíkovi došly věci, o kterých během minulých pár týdnů neuvažoval.

„Jsem půlelf,“ konstatovala Sioban. „Budu žít celá tři století, možná čtyři, dokud mě neprobodne ostří nepřítele.“ Obrátila se zpříma na Luthiena a on viděl její ušlechtilé rysy a navzdory šeru také zářivé zelené oči. „Můj otec odešel, protože nesnesl pohled na svou lásku a na své dítě, jak stárnou a umírají,“ vysvětlila. „To je důvod, proč je tak málo těch, kteří jsou napůl lidé a napůl elfové. Fairbonové mohou milovat lidi, ale ví, že když to udělají, jsou za několik století ztraceni.“

„Jsem dočasný společník,“ poznamenal Luthien a v jeho hlase nebyla žádná hořkost.

„Kdo ví, co se stane s válkou po nás?“ převzala slovo Sioban. „Miluji tě, Luthiene Bedwyre.“

„Ale revoluce je nejpřednější,“ konstatoval Luthien.

To byla pravda, kterou Sioban nemohla popřít. Přesto Luthiena milovala, milovala hrdinu přezdívaného Šarlatový stín, ale ne tak silně, jak může milovat člověk člověka. Elfové a půlelfové, kteří žijí

déle, si to nemohou dovolit. A Luthien zasluhoval víc, to si pak Sioban uvědomila.

Sklouzla z postele a začala se oblékat.

Něco v Luthienovi chtělo zakřičet, aby zůstala. Toužil po ní od chvíle, kdy ji uviděl jako pouhou otrokyni.

Ale Luthien stál tiše, věděl, co řekla, a tiše souhlasil. Miloval Sioban a ona milovala jeho, ale jejich svazek nikdy nebyl opravdový.

A byla tu také jiná žena, kterou Luthien miloval. Věděl to a věděla to také Sioban.

„Kyklopové do města nepřijdou zítra," opakoval Luthien, když si Sioban přetahovala přes ramena těžký plášť.

„Pohybuješ se na tenkém ledě," odpověděla elfí dívka.

Luthien přikývl. „Věř ve mne," bylo všechno, co řekl. když vykročila ke dveřím.

Luthien tu noc nezamhouřil oka, jen ležel v posteli, upřeně pozoroval stíny a myslel na Sioban, Kateřinu a nepřítele. Hlavně na nepřítele: na *svého* nepřítele. Na hromotluckého odporného kyklopa, chytřejšího než jakýkoliv jiný jednooký, kterého Luthien znal.

Sioban se vrátila do příbytku hodinu před svítáním a našla Luthiena úplně vzhůru, oblečeného, jak sedí v křesle před krbem a pozoruje plameny.

„Nepřijde," řekl jí Luthien klidným, jistým hlasem. „Dostane armádu přes řeku a překvapí Oliverovo vojsko."

Po chvíli ticha, když nepřicházela odpověď, se Luthien ohlédl přes rameno na elfku. Stála u dveří a držela jeho plášť.

Luthien vyskočil a šel k ní. Vzal jí oděv a vyšel ven z pokoje.

Město už se probudilo a bylo plné činnosti. Ruch se soustřeďoval nedaleko. Sioban shromáždila prakticky celou armádu, která byla připravena jít za Luthienem z Caer Mac Donald. Sníh se proměnil v mrholení a pak v déšť, ale vítr neustal. Pěkně mizerné ráno a oni byli tady; tisíce bojovníků z Caer Mac Donald, připravených pochodovat daleko na západ, připravených skolit kyklopy. Luthien věděl, kdo je dal dohromady.

Podíval se na elfí dívku, která vedle něj tiše stála, a oči mu zvlhly slzami vděčnosti. Chápal hloubku svého hazardu. Pokud se zmýlil a nepřítel znovu zaútočí na Caer Mac Donald, město padne. Sioban to věděla a stejně tak každý elf a trpaslík, každý muž a každá žena, všichni, kteří to ráno přišli. Vydali se s ním na tenký led; věřili v Luthiena.

Mladý Bedwyr cítil na svých bedrech obrovskou zodpovědnost, ale dovolil si na okamžik zapochybovat. Přehrával si tenhle manévr v duchu celou noc a byl přesvědčen, že rozumí svému největšímu nepříteli, že správně odhadl jeho přesun.

Sioban a Šaglin si ho vzali stranou.

„Nejdu s vámi," oznámil mu trpaslík.

Luthien na Šaglina udiveně zíral a nevěděl, co na to neočekávané oznámení říct.

„Trpaslíci se spíš uplatní mezi obránci, kteří zůstanou v Caer Mac Donald," vysvětlila Sioban. „Umí nejlépe zacházet s praky a kušemi a nastražili pasti, o kterých ví jen oni."

„A v hlubokém sněhu se těžko pohybujeme," dodal Šaglin se smíchem. „Zamrzají nám vousy, víš."

Luthien věděl, že když se Šaglin zdráhá jít, není to proto, že by ho sžíraly nějaké pochybnosti. V Caer Mac Donald musela zůstat nějaká obrana, byť improvizovaná. I když se Luthienův odhad ukáže správný, kyklopové mohou vyslat síly, které obklíčí obránce u zdí.

„Máš všechny koně," začal Šaglin. Přešel k věci a rozvinul mapu kraje. „Mezi námi je několik těch, co dobře znají stezky, které budete potřebovat. Pošleme s vámi několik průzkumníků, kteří půjdou před vámi. Kdyby se počasí zhoršilo, povedou vás náhradními stezkami." Když mluvil, trpaslík jel prstem po mapě přes úpatí za jižní bránou Caer Mac Donald, pak na západ, kolem tábořiště těch z Caer Mac Donald a pak zpátky na sever, kde se měli setkat s kyklopy.

Dali dohromady armádu šesti tisíc zoufalých a odhodlaných bojovníků. Všichni elfové byli mezi nimi a všichni měli koně, i když se ve městě nenašlo víc než dvě stě koní. Šli v šeru před svítáním jako duchové, bez světel, bez jediné lampy. Tiše.

Mnozí nesli luky a každý lučištník klesal pod tíhou zásoby šípů. Jedna skupina nesla balíky s obvazy a mastmi. Dva tucty trpaslíků, kteří je doprovázely, se rozdělily na skupiny po čtyřech. Každá skupina nesla na ramenech ohromnou kládu. Po kluzkých stezkách šli pomalu. Luthien a ostatní jezdci museli cestou po úpatí koně vést, ale sníh se postupně vlivem deště rozpouštěl. Už teď měli zpoždění a snažili se ho dohnat. A tak používali kordy a sekyry na to, aby se jimi mohli zachytit v ledu.

Když se za svítání nebe vyjasnilo, v polích na severu bylo vidět tábořiště Port Charley, hned za Blatavou. Luthien si stoupl na vyvýšené místo a dlouho a upřeně se díval tím směrem. Hledal nějaké stopy po kyklopech.

Pole za tábořištěm bylo prázdné.

Mladého Bedwyra se zmocnily pochybnosti. Co když se zmýlil. Co když kyklopové půjdou do Caer Mac Donald?

Luthien odehnal pochybnosti a soustředil se zvoleným směrem. Bylo to jen pár stovek yardů; jezdec by tam dojel za dvacet minut. Luthien vyslal tři, měl pro Olivera vzkaz. Radil jim, aby jeli co nejdrsnějším terénem, a až se dostanou na pole, aby se rozdělili. Co kdyby na ně čekali úkladní vrahové.

O chvíli později Luthien viděl ty tři, jak se drží houfu, který stále pochodoval. Přijel k nim, zmaten, že jsou ještě tady. Zjistil, že Sioban jeho pokyny změnila.

„Moji průzkumníci na úpatí zahlédli na poli skupiny kyklopů," vysvětlila elfka.

Luthien se podíval zpátky k severu, k tábořišti. „Naši přátelé by měli vědět, kde jsme," uvažoval.

„Těžko můžeme skrýt, kde jsme," odpověděla Sioban. „Jestli nás najdou…" Poznámka zůstala viset ve vzduchu a Luthien se nedožadoval pointy. Jestli je nepřítel objeví dřív, než se avonská armáda vydá na pochod, pak se jejich terčem stane Caer Mac Donald.

Luthiena se zase zmocnily pochybnosti. Pokud jsou mezi nimi a tábořištěm Port Charley kyklopí zvědové, co když už o nich ví?

Sioban viděla mrak, který zahalil mladíkovu tvář, a jemně ho vzala za ruku.

Celé vojsko zaujalo pozici na severovýchodě od tábořiště lidu z Port Charley. Rozprchli se do všech koutů pole tak, aby je nebylo vidět, ale aby byli připraveni na setkání s nepřítelem. Pro náš útok je to dobrá poloha, řekl si Luthien, protože kyklopové budou muset klopýtat přes kluzké a nerovné úpatí.

Kdy přijdou, ptal se sám sebe Luthien, jestli vůbec přijdou? Pořád zíral přes zasněžená pole, která nasávala déšť.

Uplynula dlouhá hodina. Úplně se rozbřesklo a déšť se změnil v chladnou spršku. Lidé z tábořiště Port Charley byli v čilém ruchu. Bořili stany a chystali si výzbroj.

Další hodina, a stále žádné znamení.

Sioban čekala s Luthienem. „Naši spojenci nejdou přes řeku," řekla a závěr byl ten, že na Caer Mac Donald ještě nezaútočili, že kyklopové se zatím nehnuli.

To Luthiena příliš neuklidnilo. Myslel, že jeho úhlavní nepřítel zaútočí hned za svítání, rychle a tvrdě. Přemýšlel, jestli kyklopové nemohli táhnout na město jinudy, na východ. Jestli kyklopové zvládnou nerovný terén, tak to bude dobře, protože avonskou armádu nedostanou na cestě mezi obránci a skupinou z Port Charley. Místo toho posila z Port Charley pojede okolo města nebo přímo do města a zapojí se do bitvy.

Luthien neměl daleko k panice. Přehlédl svoje tábořiště, jezdce, kteří hřebelcovali koně, trpaslíky, kteří své trámy napouštěli olejem, lučištníky, kteří zkoušeli pevnost tětiv. Mladý Bedwyr se najednou cítil jako blázen, najednou uvěřil, že je všechny dal dohromady proto, aby byli poraženi. Pak chtěl tábořiště rozpustit a uhánět zpátky do Caer Mac Donald. Už skoro vydal rozkazy.

Ale nemohl. Byli příliš jednotní na to, aby měnili svá rozhodnutí. Všechno co mohli dělat, bylo sedět, čekat a dívat se.

Další hodina. Rozpršelo se ještě víc a déšť se mísil s těžkými kroupami. Z Caer Mac Donald stále nepřicházela žádná zpráva, ačkoli proti šedému nebi stoupal nad městem oblak černého dýmu.

Zase jeden žhář, řekl si Luthien. To ještě není bitva, určitě ne!

Necítil se dobře.

Podíval se na Sioban a zdálo se, že si také dělá starosti. Čas pracoval proti nim a proti těm v záloze. Pokud kyklopové nezaútočili, pravděpodobně to byl signál.

„Měli bychom zkusit poslat někoho do tábořiště Port Charley," řekl jí Luthien.

„Je to riskantní," varovala ho.

„Musí to vědět," přel se Luthien. „A pokud kyklopové potáhnou proti městu, musíme to zjistit včas, abychom se jim dostali za záda, než přelezou zeď."

Sioban přemýšlela o jeho úvaze. Stejně jako Luthien věděla, že pokud se kyklopové vrhnou na město, nepomůže žádné varování, ale věděla, že mladík potřebuje něco podniknout. Také cítila stejnou potřebu.

Právě chtěla kývnout na souhlas, když se řadami bojovníků nesla zpráva od úst k ústům.

„Na sever!“ šeptali si rozezleně.

Luthien stál zpříma, jako všichni kolem, a zíral přes clonu deště. Viděl černostříbrnou masu, jak míří na jih, samozřejmě aby obklíčili tábořiště Port Charley a odřízli jim jakoukoli únikovou cestu na západ.

Luthienovi se rozbušilo srdce.

Belzenrik měl o sobě vysoké mínění. Na rozdíl od většiny ostatních, kteří patřili k rase jednookých, měl schopnost improvizovat. Jeho cílem byl Montfort – a pokud ho nedostane, bude to muset nějak vysvětlil jeho milosti Greensparrowovi.

Ale Belzenrik věděl, že Montfort nedostane, ne teď, když mají rebelové posilu. A tak mazaný generál improvizoval. Rozdělil zbývajících jedenáct tisíc z praetoriánské gardy. Tři tisíce poslal přímo na jih, východně od Blatavy, aby mohli řeku použít k obraně, až na ně udeří ti z Port Charley. Tahle skupina si dnes boje neužije, ale bude jistit tábořiště na západním břehu, kde bude Belzenrik a zbývajících osm tisíc.

Hlavní skupina kyklopů pochodovala celé ráno na sever, pak podél Blatavy a pak zpátky na jih. Přitom se na hony vyhnula nepříteli, takže i kdyby byla objevena, bude už pozdě. Západně od tábořiště je dobrý terén, to vůdce kyklopů věděl. Zmáčkne tuhle rebelantskou chátru a pak, podle vlastních ztrát a počasí, se rozhodne, jestli potáhne na Montfort, nebo se vrátí na západ a dobude Port Charley.

Teď byl nepřítel vidět; brzy pochopí, že přes řeku nepřejdou. Časem poznají léčku a budou moct reagovat, ale stejně se nedostanou do hor, ke svým. Někteří by mohli uniknout, ale Belzenrik je dostane.

Ano, to ráno si o sobě vůdce kyklopů myslel, že je chytrý. Dokonce byl, ale ne tak jako Luthien. Nepočítal s mazaností svého úhlavního nepřítele. Když se armáda kyklopů otočila na západ, jiná zamířila na jih, ačkoli za sebou na úpatí měla lepší terén.

„To není tak dobré," poznamenal Oliver ke Kateřině, když se k nim donesla zpráva o pohybu kyklopů. Stáli pod rozložitým stromem, Herka a Lehkonohý vedle nich a skláněli hlavu před sprškou deště.

„Pravděpodobně přišli k řece a dál se nedostali," uvažovala Kateřina a pohnula se tím směrem, byl to pohyb směřující na pole na východě, přes Blatavu. „Musíme jít do hor, a to rychle."

„Chytré," zašeptal Oliver, příjemně překvapen. Půlčíkovi se nelíbily jejich vyhlídky. Jestli je kyklopové zatlačí k jihu, neudrží oddíl pospolu za žádnou cenu. Mnoho z nich bude zabito a mnozí se bezmocně vydají do hor, kde zemřou hlady nebo zmrznou. Nebo je najdou kyklopí hlídky.

Ale kam jinam mohou jít? Určitě nemohou bojovat s avonskou armádou na rovném, otevřeném poli.

Ze stromu nad nimi na ně dopadl prach a popel a ucítili zápach síry. Podívali se nahoru a uviděli, jak se na větvi nad nimi zjevil Brandir. Našel si větev, po které sklouzl, a dopadl na zem.

Stařec vyskočil, oprášil si ruce a urovnal si oděv. „Tak," řekl rozesmátý čaroděj, „jste připraveni na boj?"

Kateřina a Oliver na něj nevěřícně zírali.

„Nebojte se!" uklidnil je Brandir. „Našich nepřátel není zas tolik a nejsou tak dobří. Jsou hladoví, otrhaní a daleko, daleko od domova. Takže pojďme, na koně a do předních řad."

Oliver a Kateřina nechápali mužovu bezstarostnost, protože nevěděli, že čaroděj se díval celou noc a následující ráno na dálku magickým okem. Brandir věděl o náhlém obratu kyklopů a také věděl o tajných přátelích schovaných na jihu.

Není třeba o tom Oliverovi a Kateřině říkat, řekl si Brandir. Ještě ne.

Kateřina si odhrnula neposlušný pramen z tváře a pohlédla na Olivera. Vyměnili si bezradné pohledy – zdálo se, že Brandir ví, co

dělá – osedlali koně a vyrazili za čarodějem. Tábořiště Port Charley klokotalo pohybem, chystalo se do obranné pozice a připravovalo se na setkání s kyklopy.

„Já jen doufám, že pro ně má připravený nějaký velký třesk," řekl Oliver Kateřině poté, co Brandir popojel do přední řady. Půlčík zíral na pole, na černostříbrnou masu.

„Není jich zase tolik," odpověděla Kateřina sarkasticky, protože čtyři šiky kyklopů se smrskly na jeden.

„Hodně velký třesk," poznamenal Oliver.

Docela se jim hodilo, že bouře zesílila právě ve chvíli, když se kyklopové pohnuli.

Silnému lidu Port Charley posloužilo ke cti, že se nezalekl a nerozprchl. Řadami bojovníků se nesla zpráva, že kyklopové se skryjí v zákopech na východním břehu a že teď se řvoucí masa nepřátel přes ně jednoduše převalí. Ale neprchli. Tětivy začaly zpívat známou písničku a lidé také. Mysleli, že je to jejich poslední.

Brandir stál stranou, chlupaté bílé paže vztaženy k nebi, hlavu zvrácenou a oči zavřené. Byl ve spojení s kouzlem bouře, ovládal energii těžkých mraků. Mnozí z prostých lidí kolem něj se báli. Nevěděli nic o kouzlech a vyrostli v přesvědčení, že jsou to ďáblovy síly. Přesto se nikdo neodvážil čaroděje přerušit. Starý Dozier, který pamatoval časy před Greensparrowem, stál vedle čaroděje a snažil se uklidnit vyděšené kamarády.

Brandir cítil, jako by se celé jeho tělo prodlužovalo a protahovalo směrem k nebi. Ovšemže tomu tak nebylo, ale jeho duše se pohybovala ve výšinách. Dosáhla až k mrakům, uchopila energii a dala jí patřičný tvar a vyslala ji zpátky jako blesk, který uhodil do předních řad kyklopů.

Černostříbrná těla se otřásla leknutím. Jeden nešťastný kyklop dostal přímý zásah a kovové brnění se na něm rozprsklo v modré jiskry.

„Ó, to bylo báječné!" gratuloval Oliver. Podíval se po své pravici, na Kateřinu, která seděla na Lehkonohém mnohem výš než on. Nesledovala přímo tu scénu, jen se dívala přes rameno na čaroděje. Spíš se dívala skrz Olivera na jih.

„Ne tak dobré jako tohle," odpověděla.

Oliver se otočil tam, odkud zněly trubky. Luthienova kavalerie se právě vrhla do boje. Půlčík uviděl čtyři sloupy černého dýmu. Trpaslíci zapálili své trámy, které byly tak nasáklé olejem, že odolaly bouři. Na konci každého trámu byl provaz, který drželi dva trpaslíci. Běželi poslepu plnou rychlostí ze svahu a s hořícími kládami měli naspěch.

„Luthien," zašeptala Kateřina.

„Vážně toho muže miluji," prohlásil Oliver.

„Já také," řekla si Kateřina pro sebe, ale Oliver zachytil každé slovo. Usmál se, ta slova ho zahřála (a víc než trocha žárlivosti na jeho blonďatého přítele!).

Útvar kyklopů se změnil v zuřivou masu. Bestie klopýtaly jedna přes druhou a snažily se z toho nějak vymotat; mnoho jich vrhalo kopí, nebo dokonce kordy jen tak nazdařbůh z čirého šílenství.

Ale trpaslíci se zatvrzele drželi svého směru. Šli přímo na bestie, ale předtím spustili dolů klády, které skosily mnoho jednookých.

Hned za trpaslíky následovaly hořící šípy, to jak zaútočila Sioban a její skupina a mnoho mužů a žen z Caer Mac Donald. Už nebyla žádná cesta, jak se na kluzké dráze zastavit, ale nikoho nenapadlo ani zpomalit, natož zastavit se. Řítili se někam plnou rychlostí, vzali s sebou mnoho nepřátel a posunuli bitvu o kus dál.

Belzenrik byl schovaný uprostřed řady v zadní linii a sledoval dění s čirou frustrací. Hnusnému generálovi se ani nesnilo o tom, že by se lidé odvážili jít z Montfortu.

Nad nimi se zase blýsklo. Bleskl zabil jen pár nepřátel, ale byla to další kapka k pomalému teroru pro ty, co stáli poblíž. Bitva právě začala, lid Port Charley se do ní ještě nezapojil, ale Belzenrik poznal nebezpečí. Jeho vojáci byli vyčerpaní a polomrtví hladem. Část mužstva zběhlo, to bylo v praetoriánské gardě něco neslýchaného. Potřebovali teď zvítězit a Belzenrik si myslel, že to půjde snadno. Vždyť tábořiště těch z Port Charley bylo tak malé.

To si myslel.

Z nebe se snesl na zem další blesk, těsně k vůdci kyklopů. Tak těsně, že ho pocákala krev bestie, která byla nejblíž.

Obrovský kyklop popadl svůj meč. Zaměřil se na bitvu, která se odehrávala nedaleko; Belzenrik se s typickou kyklopí divokostí rozhodl, že jako vůdce půjde příkladem. Prvního nepřítele uviděl o minutu později. Rychle projel na poníkovi, rychle kolem sebe sekl a na čepeli měl krev.

Luthienova skupina sto sedmdesáti jezdců byla první, kdo kyklopy dostihl. Jak před nimi kyklopové utíkali, jezdci nemohli doufat, že na kluzkém povrchu zpomalí, a tak to ani nezkoušeli.

Využili jednoduše síly svých koní a uháněli, aby se dostali do prvních řad jednookých.

Nebyly žádné terče, do kterých by se mohli strefit, jen masa, do které se dalo sekat. Luthien kolem sebe sekal na všechny strany, do přileb a lebek. Otáčel se s koněm na všechny strany a bodal do všeho, co se kolem něj hnulo. Slyšel přidušené výkřiky z východu, hluk boje, valící se klády a řev, kterým dávali trpaslíci najevo svůj vztek. Slyšel zvuk tětiv a řinčení čepelí. Věděl, že se všichni pustili do boje.

Na zem sjel záblesk světla a pak další. Luthien, který znal hněv čarodějů, byl rád, že Brandir je na jeho straně.

Pak přišlo z předních řad víc nářku a čepele o sebe víc zvonily. Luthien věděl, že se přidal lid Port Charley. Myslel na Olivera a Kateřinu, na Herku a na Lehkonohého. Doufal, že jeho přátelé přežijí.

Myšlenkami se rychle vrátil na pole, protože za ním se vlnilo černostříbrné moře. Podíval se dolů na stehno a na blýskavou čepel, která bodla víc koně než jeho. Luthien zvedl Slepou zášť a hledal kyklopa. Ale jednooký už byl pryč, už zmizel v davu. Pro Luthiena to nebyl problém, protože se mu okolo nabízelo mnoho dalších nepřátel v těsné blízkosti. Jeho velký meč udeřil, usekl bok přílby a sjel na krk obludy.

A tak probíhaly i další okamžiky. Nepřátelé zabili třetího jezdce, ale kolem leželo mnoho kyklopů, kteří byli mrtví, a mnoho dalších se rozuteklo.

Luthien zatnul zuby a vrhl se doprostřed masy, kde zůstal sám. Jak často jen mohl, zakřičel „Svobodný Eriador!“ a pokaždé dostal

odpověď, pokaždé mu někdo potvrdil, že nezůstal úplně sám, daleko od přátel.

Nebyla to dlouhá bitva – ne jako útok na opevnění Caer Mac Donald, nebo dokonce jako zmatek na nádvoří, když kyklopové prorazili brány. Kyklopové, kterým poklesla morálka a jejichž vidina snadného vítězství se změnila v něco strašného, se rozutekli, kdykoli na ně nepřítel udeřil. Pokusili se přitom zformovat nějakou jinou obrannou pozici. Ale pokaždé když vytvořili nový šik, nelítostní obyvatelé Eriadoru je rozprášili.

Až teď kyklopové pochopili váhu neočekávané posily od jihu. Několik set jich bylo mrtvých a přítomnost čaroděje mezi lidmi z Port Charley jim působila utrpení. Vyrostli pod vládou Greensparrowa, pod tlakem krále čarodějů a věděli své.

Věděli své.

Když se objevil Belzenrik a jeho velitelé, zavládl pořádek a větší odhodlání. Ale i ohromný jednooký generál si byl vědom úpadku ve své armádě. Udržoval si naději, že ty tři tisíce, které jsou na druhém břehu řeky, se přidají, ale předem jim k tomu nedal pokyn. Belzenrik poznal omezenost své rasy. Praetoriánská garda byli zdatní vojáci, disciplinovaní a odhodlaní, ale neuměli improvizovat. Musel je někdo vést, v tomto případě Belzenrik. Oni se pak pohybovali jako loutky, podle jeho rozkazů a přání. Těm bestiím za řekou bylo řečeno, aby vykopali zákopy a drželi se na místě. Tak tam přitrouble seděli, zatímco hlavní skupinu na poli masakroval nepřítel.

Kyklopí generál uviděl Luthiena a celou kavalerii Caer Mac Donald, která změnila směr přímo na jih od své dosavadní polohy. Jak Belzenrik poznal Luthiena a jeho šarlatový plášť, uvědomil sil, kdo za tím vším stojí. Tak jako Luthien poznal v Belzenrikovi kyklopího generála, tak generál poznal Luthienovu autoritu.

Kyklop byl příliš zaměstnán šílenou touhou vrhnout svou blýskavou helmu po svém úhlavním nepříteli. Měl chuť pohnat svého poníka na Luthiena a zašlapat ho do země! Ale Belzenrik byl chytřejší. Jeho šik, který byl na začátku klasickým bojovým útvarem, už neexistoval. A on nemohl přeorganizovat zbytky vystrašených a

otrhaných vojáků. Ne teď. Ne ve chvíli, kdy na něj tlačil nepřítel ze dvou stran a čaroděj přivolával z nebe blesky.

Přemýšlel o tom, že dá dohromady tolik, kolik jen bude moci a probojuje se na jih, k řece, aby se spojil s těmi na druhém břehu. Ale průzumníci, které vyslal, se vrátili a vrtěli hnusnými hlavami, že hlavní strašidlo Caer Mac Donald se objevilo na jihovýchodním rohu a už se spojilo s lidmi z Port Charley.

Belzenrik se znovu podíval k jihu a na okamžik zahlédl Luthiena, jeho vlající plášť a meč vysoko nad hlavou. *Už zase on,* pomyslel si kyklop. *Ten mizerný člověk to udělal, všechno tohle.*

Pak Belzenrik vydal rozkaz. „Kupředu!“

Luthien se postupně dostal z bitevní vřavy, nebo lépe řečeno, masa kolem něj se postupně zmenšila. Dalo mu víc práce najít nějaký terč, a kdykoli zahlédl kyklopa, pobídl svého koně ke klusu a bestii sejmul.

Ocitl se vedle nepřítele, který k němu byl zády. Bestie se naklonila dopředu, zařvala a chytila se v rozkroku. Objevil se starý známý půlčík, který i v této chvíli musel být vyšňořený. Široká střecha jeho klobouku se prohýbala pod tíhou sněhu.

Oliver se zastavil u bestie a ještě jednou ji probodl kordem.

Luthien byl tak zděšen a překvapen, že si sotva všiml, jak se k nim blíží druhá bestie. Půlčík stál zády.

„Olivere!“ zakřičel a stejně se bál, že už je pozdě.

Ale půlčík, který byl vždy ve střehu, se nedal nachytat. Otočil se od bestie, kterou probodl, klesl na koleno a bodl ve chvíli, kdy kyklop zašermoval mečem nad hlavou. Kord se zapíchl do rozkroku jednookého. Bestie se předklonila a chytila se mezi nohama, stejně jako její kumpán. Oliver ji pak zasáhl přímo do hrdla.

Půlčík se rozhlédl a viděl, že Luthien pobídl koně. Mladý Bedwyr dorazil bestii, kterou prvně Oliver bodl, jedním divokým seknutím Slepou záští.

„Ztratil jsem koně,“ Oliver zakřičel na přítele.

„Za tebou!“ přišla Luthienova odpověď. Další z praetoriánské gardy, obrovský kyklop, který se oháněl kyjem s ostny, zaútočil zezadu na Olivera.

Oliver se otočil a klesl k zemi; Luthien zaútočil ze strany a zamířil mečem na kyklopa. Kyklop se pokusil odrazit kyjem Slepou zášť, ale Luthien mu vyrazil zbraň z ruky. Bestie se nemohla bránit výpadu Olivera, který ji bodl do těch nejcitlivějších míst.

Luthien se otočil a dobil bezbranného kyklopa.

„Proč je bodáš právě tam?“ dožadoval se Luthien, trochu znechucený půlčíkovou taktikou.

„No,“ odfrkl si půlčík, ačkoliv se ho Luthienovo obvinění dotklo. „Kdybys byl tak veliký jako já, snažil by ses dosáhnout na oko?“ Luthien pokrčil rameny a zadíval se na půlčíka. Oliver ukázal rukou směrem k němu.

„Kromě toho,“ řekl Oliver rezervovaně, „myslel jsem, že sis údery do slabin oblíbil.“ Luthienovi se zúžily oči, když slyšel narážku na scénu s Kateřinou tehdy v noci u Trelfa. „Tenhle jednooký,“ nepřestal Oliver, „se do mě možná zamiluje.“ Půlčík se uchechtl a podíval se dolů na mrtvou bestii. Pokrčil rameny a pohlédl zpátky na Luthiena. „Možná.“

Pak se přihnala kavalerie a jeden jezdec zastavil koně nedaleko od Luthiena. „Vůdci jednookých,“ řekl muž se zatajeným dechem, „na ponících a jedou pryč!“

Luthien otočil koně, sehnul se a podal Oliverovi ruku.

„Ale můj poník,“ zaprotestoval půlčík, když si ho Luthien posadil za sebe. Oliver pronikavě zapískal a zíral všude kolem, ale hustě sněžilo, a tak nemohl žlutého poníka vidět.

Bitva se táhla po polích až k severu a kyklopové byli na útěku. Luthien a jeho kavalerie, nějakých dvacet jezdců, ignorovali pěšáky a místo toho se soustředili na chytání poníků.

Poníci jsou pohybliví, zvlášť na zabláceném poli, ale ne tak jako koně. Brzy byl v dohledu Belzenrik a tucet jezdců, kteří mu ještě zbyli.

Objevila se kavalerie, jejíž jezdci volali o svobodném Eriadoru a Caer Mac Donald. Vůdci kyklopů věděli, že jsou v pasti, věděli, že nemohou obrátit koně, a tak se postavili čelem k nastávající bitvě.

Luthien uviděl obrovského jednookého generála a Belzenrik zase viděl jeho. Zdálo se, že jsou někde mimo pole, pryč od ostatních,

protože mladý Bedwyr popohnal koně a vůdce kyklopů také. Nikdo z ostatních se ani nepohnul, aby je zastavil nebo udělal něco jiného.

Luthien popošel; Belzenrik také. Stáli a sledovali jeden druhého a jeden druhého nenáviděli.

„Jdi pryč," řekl Luthien Oliverovi.

Půlčík uvažoval o obrovském kyklopovi, který od něj nebyl dál než tucet yardů. Oliver viděl tu nenávist a rivalitu, která mezi nimi panovala. Vůdce proti vůdci. „Je čas jít," souhlasil, skočil přes zadek Luthienova koně a udělal přemet. Dopadl na nohy – tedy skoro, protože na mokrém povrchu uklouzl a bez dlouhých cavyků se natáhl jak široký tak dlouhý. Zahanbený půlčík se rozhlédl okolo, ale nikdo neřekl ani slovo.

„Caer Mac Donald!" zavolal Luthien na vůdce kyklopů.

Belzenrik se nachýlil dopředu, když zachytil ta slova a pochopil je. „Montfort."

Luthien zařval a vyrazil kupředu. Belzenrik měřil každý jeho pohyb. Jejich obrovské meče se zařinčely o sebe, ale bez větší škody, ačkoli Luthienova paže se prohýbala pod tíhou kyklopovy zbraně.

Oliver si pak uvědomil problém. Stál sám uprostřed pole a náhle byl obrovský kyklop blíž než Luthien! Půlčík zaskučel a ohlížel se po svém kordu. Zdál se mu tak titěrný proti tomuto monstru na koni. Ale k jeho nezměrné úlevě si ho bestie nevšimla. Jen honila poníka dokola a pak začala druhý střet.

Jejich meče zase rozřízly vzduch a setkaly se vysoko nad jejich hlavami. Ale tentokrát Luthien změnil úchop a Slepá zášť se stočila dolů v okamžiku, kdy se Belzenrik otáčel. Luthien se sklonil dolů a málem přišel o hlavu, když se po něm kyklop ohnal.

Hbitý Bedwyr nechal meč sklouznout až ke své ruce a pak ho rychle zachytil. Odrazil ho a mířil na Belzenrikovo stehno. Ale nebyl dost rychlý a Slepá zášť se místo toho zabodla do poníkova boku.

Silný poník uskočil dozadu. Luthien musel pustit otěže svého koně a uchopit meč oběma rukama, aby zbraň neztratil. Svíral rukojeť ale meč vyklouzl ven a Luthien spadl z koně. Dopadl do bahna a ještě včas zahlédl Belzenrika, jak sesedává ze zraněného poníka.

„Teď zemřeš!“ sliboval kyklop a rozzuřeně pochodoval vpřed bez sebemenšího zaváhání. Meč ohavného generála zasvištěl vzduchem, pak přešel do úderu zezadu a Luthien měl co dělat, aby mu stihl nastavit čepel svého meče.

Belzenrik ještě zesílil útok úderem shora a pak přímo; Luthien se zaštítil a v poslední chvíli uskočil stranou.

Kyklop se k němu odhodlaně přiblížil, ale Luthien byl v koncích, nechal Belzenrika běsnit. Jeho útoky odrazil nebo se jim vyhnul. Každou chvíli cítil mladý Bedwyr nepatrný průlom a Slepá zášť skoro pronikla Belzenrikovým brněním, ale mladý Bedwyr musel být rychlý a stáhnout neprodleně čepel a být připraven na další zběsilý výpad.

Ačkoli Luthien viděl na svém úhlavním nepříteli tenké pramínky krve, věděl, že mu způsobil jen velmi málo škody. Cítil se jako bzučící vosa, která píchá obra. Nerovný boj. Luthien ze sebe setřásl paniku a řekl si, že vosa může vyhrát.

Ale jen když je bezchybná.

Pokračovalo to už hodnou chvíli. Luthien uskakoval a bodal a tak pořád dokola, ale zdálo se, že Belzenrik nic necítí. A jeho útoky se ani nezpomalily vyčerpáním. Tenhle je dobrý, uvědomil si Luthien, mnohem lepší než všichni kyklopové, které doposud potkal. A silný! Luthien věděl, že stačí, aby se jednou zpozdil. Jestli se ho bestie jedinkrát dotkne, přesekne ho vejpůl.

A pak se to stalo; Luthien, právě když se otáčel, stoupl na vyčnívající led a uklouzl na koleno. Belzenrik byl hned nad ním a obrovský meč mířil dolů.

Slepá zášť zamířila proti němu, horizontálně nad Luthienovou hlavou. Belzenrikův meč ji zachytil blízko čepele, ale Luthienova paže klesla pod tíhou obrovské tíhy čepele a on upustil rukojeť. Nebyl vážně zraněn, ale bolest byla silná.

Uchopil Slepou zášť do levé ruky a sekl za sebe. Snažil se tak udržet si jednooké monstrum od těla. Zasáhl Belzenrika do břicha, ale ne tak, aby bestii zastavil.

Luthien se pohnul a chtěl zvednout čepel nahoru, ale někdo nebo něco mu skočilo na záda.

Oliver se vyšplhal Luthienovi na ramena. Belzenrik zůstal údivem stát a doširoka otevřel oko. Byl to skvělý terč, ale Oliver jej minul, protože Luthien na kluzké zemi neudržel rovnováhu. Místo toho zabodl svůj kord do Belzenrikovy tváře.

Kyklop se zamotal a mlátil kolem sebe obrovskými tlapami. Snažil se přitom vycouvat z boje. Napřímil se, když se Oliver a Luthien rozdělili a stanuli jeden vedle druhého.

„Jsi jednooké, hnusné zvíře," zakřičel Oliver. „Poznáš, co dokážou přátelé!"

Jako by chtěl zdůraznit půlčíkova slova (a Oliver to tak měl načasováno), bílý oř, jehož pokrývka se leskla kapkami vody, vyhodil zadní nohy. Kyklop mu přeletěl přes hlavu a spadl obličejem do bláta.

Belzenrik se postavil na nohy a okolo něj stáli Luthien, Oliver a teď i Kateřina O'Haleová. Seděla zpříma na Lehkonohém, vlasy měla ztěžklé vodou a na ramenou sníh. Zeširoka se usmívala, zelené oči jí zářily víc než krystalky ledu, které se jí utvořily na konečcích hustých vlasů. Když hodnotila situaci, myslela na vítězství, které dnes vybojují.

Belzenrik hledal podporu. Viděl svého posledního velitele, jak padá z poníka, na kterého nasedá někdo z nepřátel a mává zkrvaveným mečem. Z Luthienovy jízdy zbyl víc než tucet, který s několika dalšími Kateřina přivedla. Mezi nimi byla i drobná žena, která jela na žlutém vypelichaném poníku.

Oliver se zazubil na svou milovanou herku, ale hned zase zvážněl, když viděl vůdce kyklopů.

„Myslím, že by ses měl vzdát," poznamenal.

Belzenrik se kolem sebe dlouho rozhlížel. Luthien prakticky četl obludě myšlenky – bylo to lapené zvíře, které myslí na únik. Nebylo nic, co by ho mohlo zachránit. Luthien si nebyl jistý tím, co Belzenrik udělá, kterým směrem se bestie obrátí. Pak, zcela neočekávaně jednooký zabodl meč do země.

Všichni ve skupině, jeden jako druhý, si oddychli. Luthien se vydal směrem k vůdci kyklopů. Paže ho ještě pořád bolela, ale ne tak, aby nemohl držet Slepou zášť. Ohýbal svaly a tvář měl zkřivenou bolestí.

Zablýskl se nůž. Troufalý a zdivočelý Belzenrik zaútočil.

„Luthiene!“ vykřikli společně Kateřina s Oliverem. Ještě než slova opustila jejich ústa, Luthien volnou levou rukou chytil kyklopa za zápěstí. Luthien jen stěží mohl pohnout mohutnou Belzenrikovou paží, ale použil ji jako podpory k tomu, aby se dostal do úhlu, který svírala paže jeho a ta kyklopova s dýkou. A jak se pohnul, jeho vlastní meč se posunul, škrábl Belzenrika do brnění na prsou, sjel dolů a prořízl se až do plic bestie.

Chvíli stáli v morbidní pozici a pak Belzenrik zařval. Snažil se šermovat rukou s nožem proti mladému Bedwyrovi.

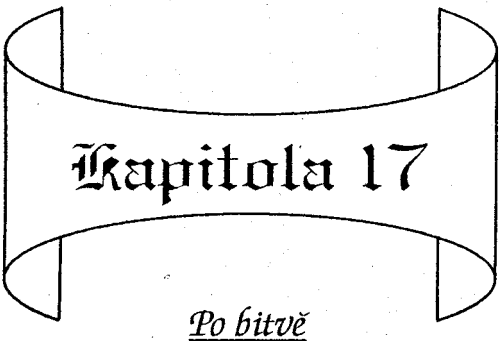
Luthien škubl čepelí a Belzenrik náhle strnul. Chvíli zase stáli v té strašné strnulé póze, tváře jen několik palců od sebe.

„Je konec!“ zařval Luthien. Umírající Belzenrik neměl žádnou odpověď.

Luthien znovu trhl čepelí a pak cítil, jak meč klesá dolů. Belzenrikovi pomalu podklesávaly nohy, až spadl na kolena.

Luthien cítil, jak Belzenrikovu paži opouští síla; nůž dopadl na zem.

Luthien vytrhl Slepou zášť. Belzenrik už se bez podpory neudržel. Mrtvý vůdce kyklopů se skácel na pole. Už se na něj začal snášet sníh.

Bitva – jeden velký zmatek – velmi rychle skončila. Víc než polovina Belzenrikovy armády byla mrtvá a druhá polovina se bezhlavě rozprchla do otevřených polí. Ztráty obyvatel Eriadoru nebyly tak velké; lid Port Charley mohl své mrtvé spočítat na prstech šesti rukou. Zato Luthienova skupina, která se vrhla do houfu kyklopů, prořídla víc.

Obě armády Eriadoru se přesunuly zpátky na pole, které bylo nedaleko tábořiště Port Charley. Ošetřili raněné, dobili těžce zraněné kyklopy a shromáždili kyklopí vězně. Naštěstí jich nebylo moc, všeho všudy méně než sto. A nebyly s nimi žádné potíže, protože viděli, jak to s jejich slavnou praetoriánskou gardou dopadlo.

Bouře zesílila. Setmělo se, ačkoli bylo skoro poledne. Brandir vedl pochod v čele s lučištníky. Když přecházeli Blatavu, vyvolali malou šarvátku, vyslali několik šípů. Kyklopové odpověděli těžkými kopími s typickou kyklopí přesností. Nezasáhli jediného Eriadořana.

Ve vojácích avonské armády, kteří byli v zákopech, nezbylo mnoho bojechtivosti. Začali utíkat dřív, než lidé z Eriadoru došli k řece. Po zbytek dne byl největší problém pro armádu Eriadoru dostat se zpátky do bezpečí Caer Mac Donald, protože se na ně vytrvale snášel těžký vlhký sníh.

Luthien seděl zase na Lehkonohém. Když dorazil k městskému opevnění, uslyšel provolávání slávy. Zprávy dorazily do města dřív než armáda. Mladý Bedwyr toho dne ztratil několik přátel, byla to žena a dva muži, kteří byli často U Trelfa. Jeho smutek zmírňovala víra, že přátelé nezemřeli zbytečně. Ten den zvítězili; ten den zvítězil

Eriador! Vítězná armáda spolu se spojenci z Port Charley proudila do města. Rozešla se do ulic, rozdělila se na menší skupiny, které probíraly události vítězného dne.

Luthien, Kateřina a Oliver šli zpátky do bytu v Altánku, aby probrali události posledních několika týdnů. Mladý Bedwyr byl dojat, že zase vidí drahé přátele, hlavně Kateřinu. Ani si předtím neuvědomil, jak moc mu chybí. Ovšem, že myslel na Sioban a na jejich setkání předchozí noci, ale ještě si plně neuvědomil, co to všechno vlastně znamená.

Všechno, co teď Luthien věděl, bylo, že má radost, ohromnou radost, že zase jednou vidí Kateřinu O'Haleovou.

O něco později přišli také Brandir, Sioban a Šaglin, kteří měli také docela perný den.

„Zabili jsme každého kyklopa, který pobíhal v ulicích Caer Mac Donald," ujistil je trpaslík. „A nikde žádný oheň."

Brandir, který seděl v malém pokoji v jednom ze tří nejpohodlnějších křesel, pozvedl číši vína na počest dobrých zpráv. Sioban a Oliver se usadili podobně a usrkávali vína. Tři další popíjeli zlatavou medovinu.

Luthien seděl na kamenném krbu. Přes otevřené ohniště pohlédl na Kateřinu a zahřálo je něco víc než jen teplo plamenů, které mezi nimi byly.

„Vlastně," opravil se Šaglin a posunul se blíž ke krbu, „nikde žádný nežádoucí oheň!"

Všichni se pousmáli.

„Stále máme několik tisíc kyklopů, kteří se potulují po kraji," poznamenal Oliver. „Ve sněhu," odfrkla si Kateřina.

„Ty, kteří bouři přežijí, chytíme," řekla zachmuřeně Kateřina.

Luthien přikývl; na cestě zpátky do Caer Mac Donald ustanovil stíhací skupiny, které zneškodní prchající kyklopy.

„Široko daleko nejsou žádné osady, jen Mokřady," pokračovala Sioban. „Bestie nenajdou žádný úkryt, protože domy byly srovnány se zemí. Spíš se vydají do Port Charley."

Luthien moc neposlouchal, spíš si všiml vážného tónu elfí dívky. Měli za sebou rušný den a bitvu vyhráli, ale Sioban se nedokázala uvolnit. Ano, pro Sioban bylo povstání nadřazeno nade vše. Udělala

by cokoli, co by vrátilo Eriadoru svobodu a osvobodilo lid od Greensparrowa.

Cokoliv, třeba spát s Šarlatovým stínem? Luthien tu myšlenku zahnal sotva se vynořila a pokáral se za to, že má o Sioban tak nízké mínění: Mezi ním a elfkou bylo něco opravdového, něco úžasného a vřelého. Ačkoli oba věděli, že už to nebude takové jako doposud, Luthien se zařekl, že se nebude ohlížet zpět a dívat se na vztah k Sioban s pochybami nebo výčitkami. Byl lepší, protože ji znal. Jeho život byl šťastnější, protože byla jeho součástí. A když se na ni teď díval, doufal z celého srdce, že ona smýšlí stejně.

Stočil pohled ze Sioban, jež pokračovala v řeči o úkolech, které je čekají, na Kateřinu. Uvědomil si, že ho sledovala, protože se začervenala (něco neobvyklého na osmahlé dívčině tváři) a odvrátila oči.

Luthien se slabě usmál, aby zamaskoval bolest, a zavřel oči. Když zaklonil hlavu, vybavil si duchu ženu z Hale. Pak usnul, i když hovor kolem něj neutichal.

„Náš neohrožený vůdce," poznamenal Oliver suše, když si všiml Luthienovy polohy a pravidelného oddechování.

Všech pět se bavilo na Luthienův účet. Kateřina přešla k němu a zatřásla s ním.

„Nech ho spát," poklepala jí Sioban na rameno. Vzduch mezi dvěma ženami zajiskřil napětím, když se Kateřina otočila a upřela pohled na elfku.

„Měl těžký den a noc," pokračovala Sioban a ignorovala výraz ženy v obličeji. Byl to výraz rivality mezi jimi dvěma.

Kateřina se napřímila a odtáhla ruku.

„Ovšem, kyklopové, kteří dnes unikli, nadělají jen málo škody," přerušil je Brandir pomalu a rozvážně. Zraky všech se obrátily na něj. „Mnoho z nich umře v bouři a ti, co přežijí, budou ve špatném stavu na to, aby znovu bojovali, když na ně narazíme. Půjdou na západ, samozřejmě, ke své flotile, která už není jejich!"

„Ubrání se jim Port Charley?" zeptal se Oliver se vší vážností, protože silné osobnosti města byly teď v Caer Mac Donald.

„Dostane se tam jen hrstka kyklopů," slibovala Sioban.

„A než tam bestie přijdou, dáme dohromady obranu," pospíšil si Brandir s odpovědí. „Budeme je sledovat na každém kroku a známe cesty, kudy je to rychlejší. Ne, s nimi nebudou potíže. Avonskou armádu, která přišla k našim břehům, jsme porazili."

„Ale co tohle znamená?" položil Šaglin otázku, která napadla každého.

Nastalo mrtvé ticho. Když uvažovali o následcích dnešního vítězného dne pro dalekou budoucnost, řekli si, že to může být jen maličkost, paprsek světla v temnotě zvané Greensparrow.

„To znamená, že jsme vyhráli bitvu," řekl po chvíli Brandir. „A teď máme flotilu na to, abychom zabránili jakékoli další invazi přes Port Charley."

„Ale Greensparrow nás teď vzal vážně," varoval čaroděj. „Sníh je hluboký, což nám poskytuje jistou výhodu a trochu času. Ale už to dlouho nepotrvá, dny jsou stále teplejší. Můžeme očekávat, že brzy po tání sem připochoduje vojsko od Malpuisantské zdi. A další půjde pravděpodobně přes Železný Kříž. A obě budou větší než armáda, kterou jsme rozdrtili na poli."

Slavnostní nálada rychle opadla, když trpaslík vyslovil ožehavou otázku a čaroděj zhodnotil situaci. Obvykle se nemýlil.

Brandir zkoumal tváře svých společníků. Věděl, že těch pět jsou představitelé Eriadoru. Byla to Kateřina, hrdá Kateřina, prahnoucí po návratu svobody Eriadoru, slávy Eriadoru. Většina ostrovních obyvatel byla jako ona – na Bedwydrinu, Marvisu a Carythu. Stejně jako lid z Port Charley a rody na severu Eradochu, v oblasti Bae Coitwynu.

Byla to Sioban, hněvivá Sioban, zasažená bezprávím a prahnoucí po pomstě. Shromažďovala chytré hlavy Montfortu – ne, Caer Mac Donald; teď už se tak může jmenovat – myslel čaroděj. Byla strůjcem všeho, za čím byla mazanost. Byla hrdá, ale ne příliš hrdá, aby si nepřipustila pokyny čaroděje, když cítila, že to může prospět jejím lidem.

Byl to Šaglin, jehož lid trpěl ze všech nejvíc. Brandir věděl, že on jediný potlačil hněv a odevzdal se osudu. Trpaslíci, kteří zemřeli v sebevražedné záloze pod padající zdí, nebyli nikdy nazlobení ani sklíčení. Udělali to, protože věřili, že musí. Jednoduše z přesvědčení,

že Eriador a jeho lid nezapomene na jejich oběť. Tady je, trpaslík s modrým vousem, voják s nejčistším srdcem. Brandir věřil, že kdyby měl deset tisíc takových jako Šaglin, mohl by Greensparrowa a celý Avon sprovodit ze světa.

Byl to Oliver, ztělesnění tuláka, jakých bylo v Eriadoru mnoho. Toulky byly oblíbeným cílem těch, které všude pálilo bydlo, ať už to byl Avon nebo Gaskonie. Oliverova cena na válečném poli byla nepopiratelná, stejně jako cena Luthienova společníka. Ale jeho opravdový přínos pro povstání tkvěl ve znalosti těchto míst a ostatních lidí. Kdyby povstání nedosáhlo takové úrovně, že Gaskonie uznala za vhodné se připojit, Oliverova znalost kraje by ovšem byla bezcenná. Oliver jako diplomat? Brandir o tom občas uvažoval.

A poslední z nich, Luthien. Stále ještě se zády opíral o krb. On je za všechny, uvědomil si Brandir. Hrdý jako ostrovan, prudký jako všichni z Caer Mac Donald a voják s čistým, obětavým srdcem. A vůdčí osobnost, jakou Eriador zatraceně potřebuje. Po svých hrdinských činech v bitvě se Luthien stal pilířem, na kterém Eriador bude stát, nebo spadne. Už se široko daleko rozšířila pověst o tom, jak Luthien vstoupil na tenký led. Mísila se s historkami o Šarlatovém stínu, který byl tajemným nepřítelem všech, kteří měli cokoli společného s Greensparrowem. Kdo by řekl, že tak mladý muž dosáhne takové proslulosti?

„Já!“ odpověděl si Brandir nahlas. Čaroděj byl náhle zahanben. Dlouho pokašlával a rozhlížel se kolem.

„Co to bylo?“ zeptal se Luthien. Protáhl se a zívl.

„Nic, nic,“ omluvil se čaroděj, „jen si procvičuji čelist, víš.“

Ostatní pokrčili rameny a nechali to být. Kromě bystrého Olivera, který nespustil z čaroděje oči, jako by četl každou jeho myšlenku.

„Víte,“ začal půlčík a upoutal pozornost všech, „byl jsem jednou v divokém kraji Angaroty.“ Když viděl, že tohle prohlášení na nikoho nezapůsobilo, půlčík rychle podal vysvětlení. „Horký a prašný kraj jižně od Gaskonie.“

„Válka o Angar?“ zeptal se Brandir světaznale, navzdory tomu, že strávil několik století v jeskyni spánkem.

„Válka o agar?“ uchechtl se Luthien.

„Angar,“ opravil ho Oliver. Zdálo se, že je dotčen. „Mimochodem,“ odpověděl čarodějovi, „bojoval jsem osobně s deBoisem, ve Čtvrtém regimentu Kabalézy.“

Čaroděj zvedl obočí a přikývl. Zdálo se, že je zaujat, ačkoli zmínka ostatním v místnosti vůbec nic neříkala. Oliver se dmul pýchou a rozhlédl se okolo, ale rychle splaskl, když si všiml nezájmu posluchačů.

„Čtvrtý regiment Kabalézy,“ řekl důležitě. „Byli jsme v nejhlubší Angarotě, za Červenými kopiníky. To byla největší a nestrašnější armáda toho kraje.“

Brandir se setkal s udivenými pohledy všech ostatních a přikývl, aby dodal Oliverovu vyprávění věrohodnost. Čaroděj totiž vysoce pochyboval, že by Oliver někdy byl byť jen poblíž Angaroty. Jen málo Gaskonijců, kteří se do tak divokého kraje vydali, se vrátilo. Ale Brandir neznal pověst o deBoisovi a Čtvrtém. To bylo jedno z nejslavnějších vítězství v historii válečnictví.

„Nemohli jsme vyhrát,“ pokračoval Oliver. „Bylo nás dvě stě proti několika tisícům. Nikdo z nás nevěřil, že vyjde živý.“

„A co jste udělali?“ zeptal se Luthien po dlouhé a dramatické pauze, která půlčíkovi přinesla kýženou připomínku.

Oliver zašermoval pěstmi ve vzduchu a nafoukl se. „Zaútočili jsme, samozřejmě.“

„Mluví pravdu,“ přerušil ho Brandir dřív, než se na tvářích ostatních čtyř vynořily pochybnosti. „deBois postavil šik podél listoví, které vyznačovalo hranice tábora. Každý muž měl buben. Paličkami tloukli o stromy a napodobovali křik obrovských slonů a jiných tažných zvířat, co se používají ve válce.

To všechno proto, aby nepřítel uvěřil, že je jich hodně, celá armáda.“

„Červení kopiníci byli v bitvě ubozí,“ dodal Oliver. „A bojovali na mizerném terénu. A tak ustoupili do hor.“

„DeBois je sledoval a na každém krokuje zasypával výhrůžkami,“ dokončil Brandir. „Než velitelé Červených kopiníků poznali fintu, Čtvrtý dostal posilu, kterou potřeboval. Kopiníci se stáhli do hor. Mysleli, že s malým vojskem si hravě poradí, a zatím si

malé vojsko hravě poradilo s nimi. To bylo jediné gaskonijské vítězství v dějinách.“

Oliver vrhl na starce kyselý pohled, ale hned jej vzal zpátky. Půlčík byl tolik dychtivý oznámit, jaká byla jeho strategická pozice ve skupině. „Chtěli to nazvat Oliverova finta,“ prohlásil.

Brandir potlačil smích.

„Hezká historka,“ řekl Šaglin, nepříliš nadšen.

„Ale má nějakou pointu?“ chtěla vědět Kateřina.

Oliver si odfrkl a zavrtěl hlavou nad tak směšnou otázkou. „Nejsme snad jako Čtvrtý regiment Kabalézy?“

„Řekni to jednoduše a bez ozdob,“ dožadoval se Šaglin.

„Zaútočíme, samozřejmě,“ odpověděl Oliver bezostyšně. Ostatním se rozšířily oči. Oliver nedbal na jejich nevěřícné pohledy a podíval se na čaroděje. Tam, kde očekával podporu.

Brandir přikývl a usmál se. Celou dobu doufal, že s tímto návrhem přijde někdo jiný a ušetří ho nepříjemností. Čaroděj si uvědomil, že bude užitečnější, když bude souhlasit s plány, než kdyby přesvědčoval ostatní o správnosti plánů svých.

Kateřina seskočila z krbu a opřela si ruce o zaprášené kameny. „Zaútočíme kde?“ naléhala. Jako obvykle považovala celou zmínku za nesmyslnou.

„Na zeď,“ odpověděl Brandir. „Na Malpuisantskou zeď, předtím, než Greensparrow pošle svou armádu z Princetownu na sever.“

Najednou se Luthienovi nápad nezdál tak nesmyslný. „Zmocníme se Dun Caryth a přepůlíme zemi,“ vložil se do hovoru. „S horami a zdí a flotilou, která bude střežit naše přístavy, přinutíme Greensparrowa, aby s námi bojoval tam, kde my budeme chtít.“

„A naše odvaha ho přiměje k tomu, že si bude myslet, že jsme silnější, než jsme,“ dodal Oliver mazaně.

V očích Sioban se mihl záblesk naděje. „A silnější, než budeme,“ oznámila. „Až se severní země dozví o našem vítězství tady, až si Eriador uvědomí pravdu o povstání.“ Rozhlédla se okolo na ostatní, kteří skoro bzučeli nedočkavostí. „Až celý Eriador uvěří.“

„Oliverova finta?“ podsunul Brandir.

Nikdo nebyl proti a půlčík se blaženě usmíval – jen chvíli. Náhle se Oliverovi, který samozřejmě nikdy nebyl s deBoisem v Angarotě,

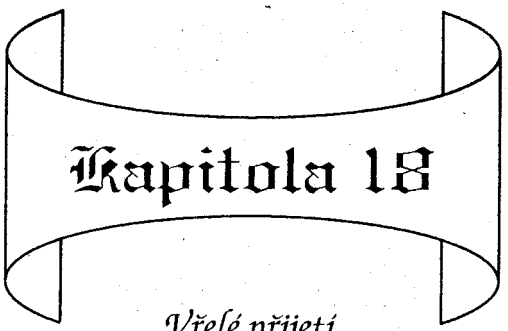
zdálo, že všechny navedl odvážným a nebezpečným směrem. Zakašlal a jeho výraz prozrazoval úzkost. „Přece jen mám strach," připustil a cítil tíhu Luthienova pohledu a pohledu Sioban, Šaglina a také Kateřiny. „Mají mezi čaroději těžké kalibry," pokračoval půlčík a snažil se ospravedlnit náhlý obrat ve svém chování. Cítil, že musí dát najevo jisté pochyby, aby se tak vyhnul vině za případný neúspěch. Ale jestli to půjde a jestli všechno dobře dopadne, bude půlčík trvat na tom, aby se to celé jmenovalo Oliverova finta. „Nejsem zase tak zblázněný do myšlenky troufnout si na skupinu čarodějů těžkého kalibru."

Brandir nad tím mávl rukou. „Kouzla už nejsou to, co bývala, milý Olivere," ujistil půlčíka a všechny okolo. „Druhý Morkney by Luthiena spálil na popel na vršku Chrámu Zasvěcení a tebe by přimrazil k věži jako chrliče vody! A já bych toho na poli dokázal mnohem víc, to mi věřte." Čarodějova slova zněla přesvědčivě. Od té doby, co opustil jeskyni, která mu sloužila tak dlouho jako domov, Brandir poznal, že se v čarování leccos změnilo. Stále to bylo tady, zvonění ve vzduchu, i když ne tak silné, jako předtím. Čaroděj znal důvod. Greensparrowovo obcování s démony zkazilo umění a udělalo z něj něco temného a ďábelského. A pak se porušila struktura vesmírného goblénu, který byl zdrojem kouzelné energie. Brandir té ztráty trpce litoval. Byla to nostalgie starých dnů, kdy sršel energií, kdy nejslabší z čarodějů vzal celé vojsko a rozházel je jak figurky. Ale Brandir dobře věděl, že v téhle válce proti Greensparrowovi a čarodějným vévodům, v níž on byl jediný čaroděj na západ od hor, byla ztráta čarodějných schopností jedinou nadějí pro Eriador.

„Tak tedy na zeď," řekl.

Luthien se podíval na Kateřinu, pak na Šaglina a nakonec na Sioban. Ale od svých přátel nepotřeboval už žádné potvrzení. Caer Mac Donald je svobodné, ale dlouho nezůstane, pokud budou čekat na to, až se Greensparrow hne z místa. Válka je jako šachová hra a oni táhnou bílými.

Je čas hnout se z místa.

Vřelé přijetí

Další den sněžilo a na polích jižního Eriadoru byla dvacetipalcová přikrývka. Sněžilo tak hustě, že by tudy projel muž na koni, aniž aby po něm zůstala stopa.

Caer MacDonald opustilo ohromné vojsko, většinou to byli lidé z Port Charley. Pronásledovali sedm tisíc vojáků z praetoriánské gardy, kteří z bitvy prchli. Lidé z Eriadoru se na zimní počasí dobře vybavili. Oblékli se do ovčích kůží a vlněných plášťů, na nohy si navlékli několik vrstev ponožek a obuli si boty z vydělané srnčí kůže. Zato kyklopové na útěku byli unavení a hladoví, mnozí z nich zranění a zesláblí ze ztráty krve. Tato první mrazivá a sněžná noc si vybrala krutou daň. Lidé z Eriadoru se nedostali ani dvě míle před Caer MacDonald a narazili na řadu zmrzlých těl a roztřesených kyklopů s promodralými rty. Ruce měli tak prokřehlé a naběhlé, že v nich sotva mohli držet zbraň.

A tak to začalo, stezka vězňů, která se táhla několik mil zpátky k branám Caer MacDonald. V pozdním odpoledni jich vešel asi tisíc. Poslové, kteří se vrátili, spočítali, že dvakrát až třikrát tolik jich zmrzlo na zasněžených polích. Ještě stále zbývalo velké vojsko, které mířilo přímo na Port Charley.

Brandir použil své kouzelné oko, aby zjistil jejich polohu. Pak nasměroval pronásledovatele, kteří mnoho kyklopů chytili a zabili.

Velitel Dlouhorukávník se stále vzpamatovával ze zranění, která utržil, když se pod nimi zřítil most a když ho elfí šíp zasáhl hluboko do ramene. Vedl houf nějakých tří tisíc kyklopů z praetoriánské gardy. Byli pronásledováni na každém kroku a neměli dost síly na to,

aby útoky odráželi. Ale vytrvali a plahočili se dál. Pojídali své mrtvé a krčili se před štiplavým sněhem.

Brzy jich byly jen dva tisíce. Bylo jich mnohem víc než pronásledovatelů, ale počasí se náhle zlepšilo a během hodiny přestal padat sníh. Z Dlouhorukávníka spadl strach a neohroženě je vedl vpřed, až byly v dohledu avonské lodě v přístavu Port Charley.

Mezi kyklopy zavládla radost. Avšak každý si uvědomil, že pronásledovatelé za nimi půjdou až do města.

Avonští vojáci nevěděli, že zatímco si prohlíží flotilu, špehové z Port Charley je sledují a podávají zprávy posádkám lodí. Ty se připravily k prakům, které mezitím dopravily na paluby.

Jedna po druhé vystřelily hořící střely a ostré kameny. Dlouhorukávník chtěl vydat příkaz k obklíčení města, ale jako by to bylo předurčeno osudem, zasáhla ho hořící koule. Zapálila jeho krásné vlasy, krásnou košili i licousy.

Jednoocí, kteří zůstali bez velitele, byli zmateni a zděšeni. Rozprchli se do všech koutů, někteří do Port Charley, jiní se otočili zpátky na východ, kde narazili na starého Doziera a jeho lidi. Za hodinu bylo po všem. Rebely to stálo jednu z lodí, do které naložili zbylé kyklopy a odvezli je na sever. Tam jim Démantová brána poslouží jako vězení.

V Caer Mac Donald byly přípravy na pochod k Malpuisantské zdi v plném proudu. Rozhodli se, že se rozdělí. Šaglin a jeho lidé půjdou do Železného Kříže a budou hlídat stezky. Hlavní vojsko, které povede sám Brandir, se rozdělí po obvodu pohoří.

Jak plynuly dny příprav, čím dál víc vyvstávala smělost tohoto plánu. Vojsko nebude zase tak veliké, lid Port Charley je zpátky ve svém městě. A je mnoho mrtvých a raněných. Praetoriánská garda je příliš nebezpečná na to, aby ji mohli nechat ve městě. A tak, stejně jako jejich druhy, které chytili na poli blízko Port Charley, ji odvlečou na západ a odtud dopraví lodí na sever k Démantové bráně, odkud není úniku.

Luthien a Brandir měli tedy jen několik tisíc vojáků. Bylo zřejmé, že úspěch Oliverovy finty bude záviset na tom, kolik obyvatel Eriadoru získají jako posily. Věděli, že do měst na severu a

po celém kraji se rozšířily zprávy o osvobození Caer Mac Donald. Ale žádali mnoho, když očekávali, že přijdou farmáři a přidají se k nim. Brzy tu bude pěstitelská sezóna. A pro ty, kteří žili u moře, začala rybářská sezóna. Navzdory ohromujícím vítězstvím, kdy rebelové dobyli město a rozprášili avonskou armádu na polích, obyvatelé Eriadoru těžko chápali, že ke svobodě mají ještě daleko. Žili příliš dlouho pod nadvládou Greensparrowa, než aby si to uvědomili.

„Oliver a já půjdeme," oznámil Luthien Brandirovi jednoho rána, když se ti dva procházeli po opevnění. Dohlíželi na přípravy, na vozíky a hromady zásob.

Čaroděj se obrátil na Luthiena s udiveným pohledem. „Půjdeme?" zeptal se.

„Před armádou," vysvětlil mladík. „Na severnější oblouk."

„Pro podporu," uvažoval čaroděj. Pak zmlkl a přemýšlel. „Nebudu se tajit s tím, kdo jsem," řekl Luthien. „Půjdu jako Šarlatový stín, jako nepřítel trůnu."

„Mezi těmi vesničkami se potuluje tolik kyklopů," upozornil Brandir. „A mnoho kupců a rytířů oddaných Greensparrowovi."

„Jen proto, že se mají dobře, zatímco ostatní lidé Eriadoru strádají!" řekl Luthien pochmurně.

„Také důvod," odpověděl Brandir.

„Znám lid Eriadoru," prohlásil Luthien. „Myslím pravý lid Eriadoru. Pokud nezabíjí kupce nebo kyklopy, je to jen proto, že nemají žádnou naději. Věří, že bez ohledu na to, kolik jich zabijí, přijde jich mnohem víc a budou mučit je i jejich rodiny."

„Jejich strach není tak neoprávněný," řekl Brandir. Čaroděj teď sice hrál roli odpůrce, ale už došel k závěru, že Luthienovo rozhodnutí hledat posily je správné. Budou přece potřebovat pomoc. Malpuisantskou zeď před několika staletími postavili Gaskonijci, aby je chránila před povstáním. Tehdy se jižní království po vítězství nad Avonem rozhodlo, že divoký Eriador nemůže zkrotit. A tak byla postavena zeď jako obrana proti severským klanům. A nebyl to snadný terč!

„Ale teď ví, že mohou doufat," přemýšlel Luthien. „To je stupínek k úspěchu pro Šarlatový stín, nic víc. Co jsem dělal předtím,

než jsem si oblékl plášť, není důležité. Všechno, o co teď běží, je, že si obléknu plášť a nechám je myslet si, že jsem nějaký dávný hrdina, který se vrátil, aby jim vybojoval svobodu.“

Brandir si Luthiena dlouho a pronikavě prohlížel a mladík se pod tím drobnohledem necítil právě dobře. Nakonec se čarodějova tvář rozjasnila. Luthienovi připadal jako jeho otec a Luthien doufal, že v něm našel otce.

Ve vzruchu několika posledních týdnů si Luthien uvědomil, že od té doby, co Kateřina přijela se Slepou záští a se zprávou o povstání na ostrově Bedwydrinu, nemyslel na Gahrise Bedwyra. Jak se teď Gahrisovi dařilo? Luthien si musel dělat starosti. Zachvátil ho stesk po domově, ale vzápětí se vytratil. Luthien si vzpomněl na to, jak Gahris poslal jeho bratra Ethana na smrt, a pro Gartha Rogara, nad kterým Luthien zvítězil v aréně, požadoval také smrt. Luthien opustil ostrov Bedwydrin, opustil Gahrise, protože k tomu měl dobrý důvod. A teď mu hektické události dávaly málo času na to, aby si dělal starosti o muže, který už není jeho otec.

Podíval se na Brandira v jiném světle. Najednou mladý Bedwyr potřeboval uznání tohoto moudrého muže. Potřeboval vidět, jak se usmívá, stejně jako se usmíval Gahris, když Luthien zvítězil v aréně.

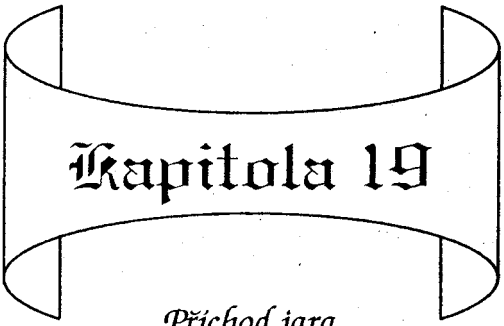
A Brandir to prostě udělal a položil Luthienovi ruku na rameno. „Jeď už dnes,“ vyzval mladíka.

„Pojedu na Brungan a na Eradošská pole,“ slíbil Luthien. „A když se vrátím k vám, na východní okraj Bílé rokle, přivedu armádu větší než tu, která brzy opustí Caer Mac Donald.“

Brandir přikývl a plácl mladého Bedwyra do zad. Luthien se vydal hledat Olivera a koně, které by si mohli vzít na cestu.

Starý čaroděj stál na zdi a nějakou chvíli ještě sledoval Luthiena. Pak se jen tak díval do prázdna. Už je to dlouho, co nasměroval Luthiena na tuhle cestu. Bylo to v den, kdy mu v dračí jeskyni dal šarlatový plášť. Byl alespoň zčásti odpovědný za návrat Šarlatového stínu. Když teď uvažoval o Luthienovi, Brandirova stará, dýchavičná hruď se dmula pýchou.

Byl pyšný, jak jen může být pyšný otec na syna.

„Dělá dobře,“ poznamenala Sioban, když přišla na opevnění ke Kateřině. Kateřina se ani neotočila, ačkoli byla překvapená, že si Sioban vybrala právě tuhle část zdi, že se postavila tak blízko ní.

Pod nimi Oliver s Luthienem opouštěli bránu. Oliver jel na svém žlutém poníku a Luthien seděl hrdě a vzpřímeně na bílém, zářivém oři zvaném Lehkonohý. Už se rozloučili a udělali všechno, co bylo ještě potřeba, a proto se neohlíželi zpátky. Jeli k zbořené vnější zdi a cestu jim lemovaly mrtvoly kyklopů, černostříbrná masa v tajícím sněhu, kterou nebylo možné odstranit.

„Mají před sebou dlouhou cestu,“ poznamenala Sioban. „Kdo?“ zeptala se Kateřina.

Sioban se na ni skepticky podívala a usoudila, že její pohled byl upřený daleko na východ, na obzor, který byl ještě zrůžovělý od rozbřesku. Hrdá žena se tedy nedívala na Luthiena.

„Naši přátelé,“ odpověděla Sioban. Hrála bláznivou hru pro dospělé.

Teď se Kateřina konečně podívala na Luthiena a Olivera a byl to jen letmý pohled. „Luthien je stále na cestě,“ odpověděla. „Tady nebo jinde, kamkoli ho zanese kůň.“

Sioban stále pozorovala dívku a snažila se ji pochopit.

„To je jeho způsob,“ řekla pevně Kateřina a otočila se na elfí dívku. „Jde si kam chce a kdy chce a nenechá žádnou ženu, aby byla takový blázen a myslela si, že zůstane pro ni nebo u ní.“ Kateřina se rychle odvrátila a prozradila tak víc, než zamýšlela. „Nenechá

žádnou ženu, aby byla takový blázen a myslela si, že změní způsoby Luthiena Bedwyra.“

Řekla ta slova tiše a vyrovnaně, ale Sioban snadno poznala hořkost, která z nich čišela. Kateřina byla zraněná a její chladná přezíravost byla maska. Ale ta slova vypustila jako naostřený šíp, který mířil do srdce elfky. Sioban ji chápala a věděla, že Kateřina se musí ze své bolesti vymluvit. Popravdě řečeno, elfí dívku Luthienův odjezd nijak nezasáhl. Podle ní se mladý Bedwyr a ona dobrali k mezníku jejich vztahu.

Sioban dlouho tiše stála a uvažovala o svých sympatiích ke Kateřině a o slovech, která jí žena adresovala. Slovní výpad nebyl nic jiného než sebeobrana, to Sioban věděla. Ale stále byla překvapena, že ji Kateřina takhle napadla a že se snažila zhoršit pocity Sioban kolem Luthienova odjezdu.

„Mají před sebou dlouhou cestu,“ řekla Sioban znovu. „Ale neboj,“ dodala s dostatečně dlouhou dramatickou pomlkou, aby upoutala pozornost Kateřiny. „Já přece vím, že Luthien se dává na dlouhé cesty.“

Kateřině poklesla čelist nad tím, jak to elfka vyslovila hrubě, ba až zlomyslně. To pro ni nebylo typické.

Sioban se otočila a sklouzla po žebříku dolů. Nechala tam Kateřinu a vidinu Olivera a Luthiena, kteří odjížděli pryč na sever a na východ.

Kateřina pohlédla zpátky na jezdce, kteří už byli daleko. Na Luthiena, který byl jejím společníkem celé ty roky na Bedwydrinu, kde oba společně ztratili nevinnost, ve jménu světa a lásky. Chtěla Sioban ublížit, alespoň slovně, když ne fyzicky. Uznávala elfí ženu, respektovala ji a mnohdy pro ni byla přítelkyní. Ale nemohla jen tak přejít pocity smutku.

Slovní klání skončilo. Věděla to, když stála na zdi opevnění Caer Mac Donald v mrazu časného rána a dívala se za Luthienem. Tvář se jí zkřivila, jak se snažila zadržet slzy, které vystoupily ze zářivých zelených očí.

„Umíš perfektně vyklouznout z problémů,“ poznamenal Oliver k Luthienovi, když ti dva byli daleko od zdí Caer Mac Donald.

Luthien se udiveně podíval na svého maličkého přítele, protože narážce nerozuměl. „Spíš se do potíží hrneme," odpověděl. „Neutíkáme před nimi."

„Boj s kyklopy nikdy není potíž," vysvětlil Oliver. „Aspoň ne potíž takového druhu, jaké se bojíš."

Luthien ho podezíravě sledoval a hádal, kam míří.

„Ale udělal jsi to dobře, když jsi vyloučil další druh potíží. Těch, které jsou choulostivější a bolestnější," vysvětlil Oliver. „Nejdřív pošleš Kateřinu do Port Charley…"

„Jela dobrovolně," zaprotestoval Luthien. „Dožadovala se toho!"

„Teď to uděláš tak, abys byl pryč možná několik týdnů," pokračoval bezostyšně půlčík a nevšímal si Luthienových protestů.

Protesty ustaly, protože Luthien si uvědomil, že je vinen a trestán.

„Ach ano," plísnil ho Oliver. „Hrdina s mečem, ale v lásce… běda."

Luthien se začal ptát, co to půlčík mele a odrážel Oliverovy výpady, ale byl natolik moudrý, aby věděl, že je na to příliš pozdě. „Jak se opovažuješ?" zeptal se mladý Bedwyr ostře a Oliver poznal, že ťal do živého. „Co o tom víš?" naléhal Luthien. „Co ty víš o tom všem?"

„Jsem přece zkušený a znalý ve věcech lásky," odpověděl půlčík chladně.

Luthien zíral na svého přítele, který měl sotva tři stopy. Výraz mladého Bedwyra odrážel jeho pochybnosti.

Oliver si rozhorleně odfrkl. „Bláznivý hochu," řekl a zalomil rukama. „V Gaskonii se říká, že kupec je tak dobrý jako jeho měšec, bojovník je tak dobrý jako jeho zbraň a milenec je tak dobrý jako jeho…"

„Olivere!" přerušil ho Luthien a celý zrudl.

„Jako jeho srdce," dokončil půlčík a pohlédl udiveně na šokovaného společníka. „Ó, dostal jsi takovou cudnou barvu," vykřikl Oliver.

„Jen jsem myslel…" zajíkl se Luthien, ale pak se zarazil a bezmocně rozhodil rukama. Zavrtěl hlavou a pobídl Lehkonohého k rychlejšímu cvalu. Kůň poskočil a předjel Herku.

Oliver se nedal strhnout a jel na poníku rychlostí morganského horala. „Nevyznáš se ve svém srdci, milý příteli," řekl, když dojel k Luthienovi. „A tak jedeš, třebaže nemůžeš!"

„Oliver básníkem," řekl Luthien suše.

„Už na mne volali hůř."

Luthien to nechal být a Oliver také. Ačkoli jejich rozhovor skončil, Luthien nemohl odehnat myšlenky na to, o čem byla řeč. Ačkoli byl rozpolcený, plný vášně a pocitů viny, miloval Kateřinu i Sioban, ale každou jinak. Nelitoval románku s elfí dívkou – jak by se na ty krásné chvíle mohl dívat smutně. Ale ublížit Kateřině nechtěl. Žádným způsobem, nikdy. Ve chvíli, kdy se vydal na cestu, ho uchvátila myšlenka na rostoucí povstání. Bedwydrin a Kateřina se mu zdály miliony let a miliony mil daleko.

Ale pak se k němu vrátila, úžasná přítelkyně z dávných časů, jeho první láska a – začal si uvědomovat – jeho jediná láska.

Jak to jen mohl Kateřině říct teď, po tom, co udělal? Vyslyšela by ho vůbec? Mohl by vůbec naslouchat on jí, kdyby se situace obrátila?

Luthien nenašel na ty rušivé otázky žádnou odpověď. Udržoval svižný krok směrem k nejsevernějšímu vršku Železného Kříže a snažil se nechat Caer MacDonald daleko za sebou.

Sníh, který tak vadil kyklopům a kvůli němuž zůstalo tolik jednookých na poli, když se snažili prchnout, se stal dávnou vzpomínkou. Poslední zbytky roztály s příchodem jara. Od bitvy uplynuly jen dva týdny a sníh rychle slezl. Zůstal jen v horách, kde se zima držela dlouho. Stromy se osypaly pupeny a zazelenaly listím.

Luthien a Oliver byli pryč z Caer Mac Donald pět dní. Brandir se vydal na pochod s několika sty vojáků, kteří přišli ze západu, byl to hlavně lid Port Charley. Pochodovali v dlouhých řadách, mnozí z nich jeli na koni, všichni pod vlajkou dávného Eriadoru, jíž bylo pohoří na zeleném poli.

V ten samý čas opustilo jižní bránu Caer Mac Donald na dvě stě trpaslíků v čele se Šaglinem. S námahou šli do hor a prohýbali se pod tíhou zavazadel.

„Luthien prošel přes Brungan,“ řekl čaroděj Kateřině, která jela vedle něj.

Mladá žena přikývla. Věděla, že je to fakt a ne dohad, a vůbec ji nepřekvapilo, že stařec ví takové věci.

„Kolik dal dohromady vojáků?“ zeptala se.

„Asi stovku,“ odpověděl čaroděj. „Ale to jsou jenom ti, kteří se k němu přidají, až půjde přes město zpátky s mnoha dalšími dobrovolníky.“

Kateřina zavřela oči. Chápala, co se tady děje, byla to nejnevyzpytatelnější a nejnebezpečnější část povstání. Zvítězili v Caer Mac Donald a vyvěsili starodávné vlajky, které měli dát lidu nějakou naději. Ale farmáři a prostý lid, který žil svůj poklidný život, se nestarali o Greensparrowa a jeho politiku. Přidají se k nim, jen když budou věřit nejen v samotnou věc, ale i v snadné vítězství.

„Ovšem, měli by vědět, kolik jich je,“ řekl Brandir, ačkoliv taková zpráva sotva někoho překvapila nebo poděsila. „Očekáváme je všechny. Nenávidím Greensparrowa ze všech nejvíc,“ řekl čaroděj a zasmál se. „A mám víc sil než kdy jindy, i když koneckonců nebudu bojovat ani v jednom vojsku!“

Kateřina vyloudila chabý úsměv, ale stále tu byl problém, který se nedal jen tak obejít. Ani jediné město severně od Caer Mac Donald, ani jiné v celém Eriadoru, možná kromě Port Charley, nemůže dát dohromady vlastní větší vojsko. Aspoň že města byla nezávislá jedno na druhém a nepodléhala jednomu vladaři. Každé bylo takové malé království. Nespojily se teď, a dokonce ani ve „slavných“ časech Bruce Mac Donalda. Eriador byl drsný kraj individualit a Greensparrow z toho těžil, když poprvé zabral kraj, a bude z toho těžit zase. Mladá žena pohodila lesklými rudými vlasy a ohlédla se na dav, který se za ní pohyboval v naprostém souladu. Tady bylo silné vojsko – silné natolik, že by uneslo třeba zeď. Ale jestli na ně Greensparrow znovu udeří, budou potřebovat mnohem víc vojáků. Přesto, že budou kryti zdí, že budou chráněni horami a že mají flotilu, kterou mohou zahnat královské vojsko.

Budou jich potřebovat mnohem víc.

„Kam se Luthien vydal teď?“ zeptala se Kateřina.

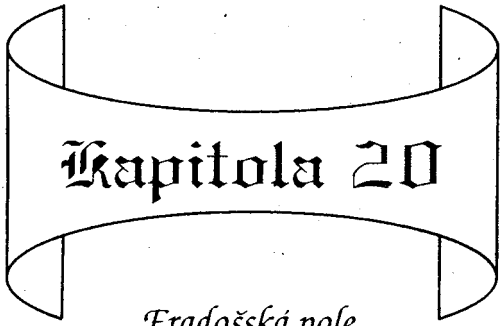
„K Eradošským polím,“ odpověděl Brandir bez váhání.

„A co bude v tak divokém kraji pohledávat?“ odvážila se Kateřina zeptat. „Co ti ukázalo oko o horalech?“

Brandir zavrtěl hlavou. Zpustlé vlasy a vousy mu vlály stranou. „Mohou vyslat své oko do různých míst,“ odpověděl, „ale jen když mám nějaké zprávy. Mohu ho poslat k Luthienovi, protože vím, kde jsou jeho myšlenky, a také používám jeho oči jako vodítko. Můžu najít Greensparrowa a několik dalších ze dvora, protože je znám. Ale – jako například, když jsem se snažil rozeznat flotilu, která se plavila severně od Avonu – k věcem, o kterých nemám žádné zprávy, jsem takříkajíc magicky slepý.“

„Co ti oko ukázalo o horalech?“ naléhala Kateřina. Věděla, že slyšela polopravdu.

Brandir se provinile zachechtal. „Luthien nezklame,“ to bylo všechno, co řekl.

Náhodnému pozorovateli by se zdálo, že severozápadní kout Eriadoru se na pohled tolik neliší od zbytku kraje. Ohraničená pole husté zelené trávy – Eriadořané jí říkali koberec – se rozprostírala na obzoru, kam jen se člověk podíval. Byl jasný den a na západě byly vidět hory, a dokonce vrcholky Železného Kříže, bílí a šedí mrňousové, kteří vystrkovali hlavy nad zelený horizont daleko na jihozápadě.

Přesto se na severozápadě nacházelo něco docela odlišného. Eradošská pole, což byla vysočina. Zima tu byla trochu chladnější a téměř neustále tady pršelo. Skot, který se tu pásl, měl huňatou, hustou srst. Dokonce koně, morganští horalé jako Luthienův Lehkonohý, se rodili s delší srstí, která je chránila před nepříznivými podmínkami.

Horalé neviděli tuto zimu tolik sněhu jako obvykle. I když ho tady bylo stále víc než na jihu Eriadoru, v době, kdy Luthien s Oliverem sešli Mac Donaldův svah a projížděli krajem, sníh pokrýval jen část země a nebyl hluboký. Všechno bylo šedé a hnědé a mezitím bylo pár zelených flíčků tak daleko, kam jen mohli dohlédnout. Znovuzrození jara provázely melancholie a bezútěšnost jako poslední záchvěvy umírající zimy.

Ti dva se tu noc utábořili asi dvanáct mil východně od Brunganu, na samém okraji Eradošských polí. Když se ráno probudili, příjemně je překvapilo nezvyklé teplo a hustá mlha, jak se vypařovaly poslední zbytky sněhu.

„Dnes to půjde pomalu," poznamenal Oliver.

„Ale nepůjde,“ odpověděl Luthien bez sebemenšího zaváhání. „Tady bude málo překážek,“ vysvětlil.

„Jak daleko chceš jít?“ zeptal se ho půlčík. „Teď někdy opustili Caer Mac Donald, víš.“

Oliver má pravdu, uvědomil si Luthien. Brandir a Kateřina, Sioban a celá armáda už pravděpodobně opustila brány Caer Mac Donald a mířila na západ a na sever, stejnou cestou jako Oliver s Luthienem. Až přijdou k Mac Donaldovu svahu, zahnou a půjdou na jih do Bílé rokle, zatímco Luthien a Oliver zamíří přímo na sever podél svahu k Brunganu a pak za něj a do Eradochu.

„Jak daleko?“ zeptal se znovu Oliver.

„Přímou cestou na Bae Colthwyn, když musíme,“ odpověděl Luthien klidně.

Oliver věděl, jak zbytečná je jeho otázka. Od chladných a temných vod Bae Colthwynu je dělily tři dny svižné jízdy. Než tam dorazí, Brandir už bude u zdi a bude po bitvě. Ale půlčík chápal Luthiena a sympatizoval s jeho emocemi, které ho vedly k takové odpovědi. V Brunganu je vřele přivítali, plácali je po zádech a přinesli jim pivo. Přísliby spojenectví od lidí z Brunganu a blízkých osad, které vyslaly k Luthienovi posly, byly ovšem přinejmenším váhavé. Jediná cesta, kterou byli ochotni jít za Šarlatovým stínem, vedla přes otevřenou výzvu proti Greensparrowovi, kdy by se do boje zapojil celý Eriador. Luthien se bude muset vrátit do Brunganu při cestě na jih nebo tam aspoň vyšle posla, a pokud on a Oliver už neshromáždí žádné posily, pak pojedou sami celou cestu do Bílé rokle.

A tak byli na vysočině, aby podrobili Eriador možná nejkritičtější zkoušce jednoty. Horalé Eradochu byli nezávislá skupina, tvrdí a silní. Mnozí o nich tvrdili, že se nezcivilizovali. Žili v kmenech, což byly rodinné klany, a často mezi sebou válčili. Byli lovci, ne farmáři a zacházeli lépe s mečem než s pluhem. Na Eradošských polích platila síla.

Na to mladý Bedwyr nezapomněl. Všichni horalé, dokonce i děti, jezdili na koni a na svých silných, chundelatých ořích jezdili dobře. Kdyby se Luthienovi podařilo odvést několik tisíc těch, kteří se potulovali po polích, měl by kavalerii, kterou by mohl postavit proti

těm nejlepším z praetoriánské gardy. Jenže horalé jsou pověrčiví a nevyzpytatelní. Nejspíš slyšeli o Luthienovi jako o Šarlatovém stínu, a tak Oliver s Luthienem nejedou do Eradochu jako neznámí. O jejich přijetí, ať už dobrém nebo špatném, bylo už rozhodnuto.

Ti dva jeli po většinu dne. Luthien se snažil držet směrem na severozápad, směrem ke Skružinám, což byla jedna osada tady v kraji. Bylo to město obchodu a místo, kde se horalé shromažďovali. Mnoho z horalských klanů sem brzy půjde, s koňmi a hromadami kožešin, které vymění za sůl i koření a třpytivé drahokamy, které přinesou kupci z jiných krajů.

Mlha se celý den nevytrácela. Ačkoliv se ti dva snažili nepropadat malomyslnosti, díky vlhkému vzduchu a nezřetelnému terénu se jim den zdál dlouhý a namáhavý.

„Měli bychom se brzy utábořit," poznamenal Luthien. Byla to první slova, která za celé hodiny promluvil.

„To bude hrůza, když se tuto noc budeme snažit rozdělat oheň," lamentoval Oliver a Luthien nenašel slova, kterými by mu mohl odporovat. Bude to koneckonců chladná a nepohodlná noc, protože těžko rozdělají oheň pomocí slabých a navlhlých větviček, které tu našli.

„Zítra dorazíme do Skružin," slíbil Luthien. „Tam se vždycky najde přístřeší pro toho, kdo přichází v míru."

„Ale to je potíž," řekl půlčík dramaticky. „Protože – přicházíme snad v míru?"

Luthienovi se jízda zase zdála o něco delší, neboť svému nezvykle skleslému příteli neuměl odpovědět.

Cestovali, až se slunce usadilo za nimi na obzoru jako vybledlý šedý kotouč. Luthien velmi brzy pocítil něco jako zvonění v uších, byl to instinkt válečníka. Něco v podvědomí mu říkalo, aby byl opatrný, a jeho žilami začal proudit adrenalin.

Podíval se na Olivera a viděl, že i jeho společník je v nějakém napětí a je připraven prchat nebo tasit kord.

Lehkonohý několikrát zastříhal ušima a Herka pofrkávala.

Zjevili se v mlze jako duchové. Neslyšně se pohybovali po jemné trávě, těla měli zahalená do chlupatých kožešin a na hlavě přilby s rohem nebo křidélky. Vypadali stěží jako lidé, zdálo se, že

patří k chundelatým koním, na kterých jeli. Vypadali jako děsivé přízraky.

Oba společníci se zarazili a ani nesáhli po zbraních. Podívaná na ty zjevy je přimrazila. Horalé, obrovští muži, vedle nichž vypadal i Luthien jako trpaslík, přicházeli z každého koutu a pomalu uzavírali kolem těch dvou kruh.

„Řekni, že se mi to zdá.“ zašeptal Oliver.

Luthien zavrtěl hlavou.

„Někdy bys měl dělat přesně to, co se ti řekne,“ spílal mu Oliver. „I kdyby to měla být lež!“

Horalé se zastavili dost daleko, aby byli k nepoznání. Vypadali jako monstra, ne jako muži. Oliver tiše zatleskal jejich taktice – znali terén, vyznali se v mlze a určitě věděli, jak se zjevit.

„Chtějí, abychom se pohnuli jako první,“ zašeptal Luthien nenápadně.

„Můžu spadnout na zem a třepat se,“ navrhl Oliver sarkasticky.

„Skot zabíjejí,“ řekl Luthien.

Oliver uvažoval o upřímných emocích, které mu vytanuly na mysli v tak zlověstnou chvíli. „Pak jsem odsouzen,“ namítl.

Luthien se navzdory tomu prohlášení zachechtal. „Věděli jsme, do čeho jdeme,“ řekl, aby podpořil vlastní odvahu.

„Zdraví vás Caer Mac Donald,“ zavolal hlasem tak silným, jak jen mohl. „Město, které bylo neprávem přejmenováno na Montfort mužem, který si dělá nárok na Avonské království a na celý Eriador.“

Dlouho nepřišla žádná odpověď. Pak se jeden z jezdců pohnul a šel k ním blíž, aby je jasně viděl.

Tvář mladého Bedwyra zračila údiv, protože ze zdálo, že tohle není horal. Byl velký, ale neměl na sobě kožešiny. Byl celý oděn do černého brnění, jaké Luthien nikdy předtím neviděl. Bylo prohýbané, složené z plátů a s plechovými rukavicemi, které byly k němu upevněny. Dokonce i na nohách měl brnění! Helma byla nahoře rovná a připomínala cylindr. Luthien si všiml, že v ní byly dva otvory pro oči, ne jeden, nebyl to tedy kyklop. Nesl obrovský štít, černý jako jeho brnění, s erbem, který Luthien neznal. Kostra s rukama doširoka roztaženýma, v jedné meč vztyčený vzhůru, ve druhé meč mířící dolů. Z vrcholku kopí, které držel, visel přívěšek s

podobným znakem. Dokonce i jeho kůň byl v brnění, měl krytou hlavu, hruď, krk a boky.

„Montfort," oznámil muž hlubokým hlasem. „Právem pojmenovaný právoplatným králem."

„Aáách," zaúpěl Oliver.

„Ty nejsi horal," zauvažoval Luthien.

Muž v brnění se zavrtěl a zvíře nervózně poskočilo. Luthien pochopil, že ta slova muže nějak rozrušila, to bylo zřejmé. Muž nebyl z Eradochu, a to znamenalo, že všechno, co Luthien věděl o horalech, mu nebude k ničemu. Muž přišel, aby změřil sílu a obratnost a pravděpodobně porazil několik největších bojovníků Eradochu. Každý, kdo ho dobře zná, pravděpodobně zaujme jeho pozici, a tak z něj Luthien nespouštěl oči.

Ale při mužově velikosti a všem tom brnění si Luthien nedělal velké iluze.

„Kdo tedy jsi, ty, který se ohlašuješ cinkáním v hustém jarním dešti?" zeptal se Oliver.

„V hustém jarním dešti?" zašeptal nevěřícně Luthien Oliverovi.

„Tlachy, tlachy," zašeptal mu Oliver odpověď. Muž v brnění rozložil ramena a vypjal se v celé své výšce. „Jsem rytíř Temné noci!" oznámil. Společníci v tu chvíli mysleli na to samé.

„Budeš muset být," uvažoval Oliver.

„Vy jste o mně slyšeli?"

„Ne."

Temný rytíř byl zmaten.

„Budeš muset být," zdůraznil Oliver. „Není to snad proto, že se to nazývá noc?"

„Co?" zeptal se podrážděně muž.

„Když není měsíc," poradil mu Luthien.

Oliver se zaculil, příjemně překvapen. „Dobře ses do toho dostal," řekl svému příteli.

„Cože?" naléhal rytíř.

Oliver se na něj podíval a zavrtěl hlavou. „Hloupý zvoníku," řekl. „Kdybys nebyl temný, byl bys den."

Pod kovovou přilbou neviděli mužovu tvář, ale oba si představili, jak mu poklesla čelist. „He?" zamručel.

Oba přátelé se na sebe podívali a bezmocně pokrčili rameny.

„Balík," řekli jednohlasně.

„Jsem rytíř Temné noci!" oznámil muž v brnění.

„Zaútočit přímo?" navrhl Luthien.

„Ovšem," odpověděl Oliver. Oba zavýskli, Luthien vytasil Slepou zášť a pobídl Lehkonohého. Herka se ani nepohnula, Oliver na ní nečinně seděl.

Luthien věděl, že je v bryndě, hned jak mužovo kopí namířilo jeho směrem. Jakmile si uvědomil, že dlouhá zbraň unikne jeho pozornosti. Pravděpodobně mu probodne hruď ještě před tím, než se stačí přiblížit na takovou vzdálenost, aby dosáhl protivníkovu koni na špičku nosu. Svěsil meč a oběma rukama uchopil otěže Lehkonohého. Teď ho může zachránit jenom jezdecké umění, nikoliv bojové.

Luthien čekal do poslední vteřiny a pak Lehkonohého strhl doleva, aby se rytíři vyhnul. Silný a hbitý oř poslechl a rychle uhnul, od kopyt mu létaly kusy trávníku. Rytíř zjevně očekával pohyb, protože on sám se také posunul. Obrátil kopí tak, že Luthiena bodl do ramene. Mladý Bedwyr se zašklebil a zašermoval rukama druhým směrem a celou vahou se přitiskl na Lehkonohého.

A znovu skvělý kůň zareagoval a zabořil kopyta hluboko do drnů. Luthien se chystal vytasit Slepou zášť, ale ucítil chvění v pravém rameni. Rychle vše rozvážil a rychlým pohybem uchopil meč do levé ruky, vyřítil se kupředu a tvrdě udeřil doprostřed kopí. Pak se obrátil a sekl divoce zezadu. Okraj čepele přitom narazil na kovový plát brnění.

Meč odskočil zpátky, aniž by ho jakkoli poškodil.

Dva jezdci neustále doráželi jeden na druhého, rytíř odhodil přelomené kopí a Luthien se napřímil v sedle. Znovu vzal meč do pravé ruky a zkoušel sevření. Když se mihl krátce kolem horalů, všiml si jejich uznalých pohledů. Jde to dobře, uvědomil si mladý Bedwyr, protože obdivovali jeho odvahu a možná jeho koně. Lehkonohý byl mnohem kratší než rytířův oř, ale byl zavalitější a silnější. A Lehkonohý byl morganský horal, nejlepší kůň, jaký se kdy narodil na Eradošských polích. Gahris Bedwyr zaplatil za oslnivého

bílého koně nemálo, a když pozoroval obdivná kývnutí směrovaná k němu, Luthien si uvědomil, že jeho kůň je pro něj cennější než zlato.

Protivníci se zase postavili do vyzývavého postoje. Rytíř Temné noci sáhl po meči a už ho měl napůl vytažený z pochvy, ale pak se na jeho tváři objevil kyselý výraz. Chvíli sledoval meč a pak ho zarazil zpátky. Místo něj vzal cep. Zvedl ho nad hlavu a bez větší námahy s ním pohupoval. Ostnatá železná koule se líně otáčela na černém železném řetězu. Lepší než kopí, pomyslel si Luthien, protože konečně bude dostatečně blízko, aby udeřil, než protivník zasáhne jeho. Luthien zpozorněl a přemýšlel, co by měl udělat. Poprvé svého protivníka zasáhl tak, že by ho býval zabil. Ale rytíř ani nezamručel, a pokud cítil nějakou bolest, nedal to na sobě znát.

Muž přijel blíž. Luthien zavrtěl hlavou a zaryl kolena Lehkonohému do slabin. Tentokrát se těsně minuli, tak těsně, že Luthien ucítil závan páry, která vycházela z nozder vzpínajícího se rytířova koně.

Luthien udeřil ze strany a zasáhl rytíře pod paži, když zvedal cep, aby ho roztočil. Pak se Slepá zášť rychle zvedla a odrazila kouli dřív, než Luthienovi rozdrtila lebku.

Tentokrát Luthien nepřipustil prodlení. Věděl, že má ve svém koni výhodu, a tak stočil Lehkonohého a obešel rytířova koně zezadu. Ve chvíli ještě jednou přikročil k protivníkovi a třikrát na něj zaútočil tak, že muž v brnění mu to nestačil oplatit. Běželi vedle sebe, bok po boku a bili jeden druhého. Luthien byl zasažen většinou čistě, zatímco Slepá zášť musela pokaždé odolat cepu. Těžká koule mladého Bedwyra stále ohrožovala a zdálo se, že Luthienův meč má jen malý vliv, protože se od těžkého brnění odrážel.

Nakonec, když už oba ztěžka dýchali, protivníci ustoupili stranou a Luthien rychle strhl Lehkonohého stranou. Věděl, že takhle nemůže vyhrát. Bitva na koních byla natolik zběsilá, že nemohl najít skulinu v rytířově brnění. Rytíř Temné noci to zřejmě věděl, protože obrátil koně a zamířil k Luthienovi.

„Zmiz!“ dožadoval se a znovu přišel ten hromský útok.

Luthien se přikrčil a zašeptal Lehkonohému do ucha. „Teď tě potřebuji,“ řekl koni. „Buď statečný a promiň.“ Znovu zápasili, rozryli drny okolo a otáčeli se, aby se k sobě přiblížili těsněji.

Luthien přitiskl ramena na silný krk Lehkonohého a otočil koně vpravo přímo na útočícího protivníka. Rytíř zůstal překvapen a jeho kůň poskočil dopředu.

Přesně za to se Luthien modlil.

Mladý Bedwyr nezaváhal. Lehkonohý střemhlav narazil do rytířova koně a srazil ho tak, že si prakticky sedl na zem dřív, než mohl nabýt jakékoli zdání rovnováhy. Rytíř v brnění se na něm usilovně držel a přijal zásah, když Luthien zašermoval Slepou záští kolem krku koně.

Luthienovi se ze zápasu silných koní zatočila hlava a i on se úporně držel na svém.

Zaměřil se na svůj terč. Věděl, co musí udělat předtím, než zaútočí. Jeho úder nebyl zaměřen na rytířovo brnění – jaký by to mělo smysl? – nebo dokonce na oční otvory v mužově helmě, na které nemohl dosáhnout, když rytíř ležel na zádech. Luthien muži zkroutil prsty, takže upustil otěže. Když se Lehkonohý zapotácel a odbelhal se stranou, Luthien omotal otěže kolem svého meče a vší silou trhl, až se kůň prudce naklonil dopředu.

Luthien ztratil rovnováhu a málem přepadl přes druhou stranu koně. Ale tvrdošíjně se držel a ohlédl se zpátky právě včas. Zahlédl, jak rytíř Temné noci neslavnostně sklouzl ze zadku svého koně a plácl sebou na zem.

Luthien sesedl z Lehkonohého a málem upadl, jak se s ním zatočil svět. Zavrávoral a klopýtal ke svému protivníkovi, který ležel na zádech a v těžkém brnění se marně snažil vstát. Vzduchem zasvištěl cep a mladý Bedwyr ztratil rovnováhu.

Luthienovi se rozšířily oči překvapením. Vrhl se vzad a uklouzl tak, že se neslavnostně skácel do bláta.

Rytíř se přivalil a konečně vstal, protože se Luthien napřímil. Ti dva pak stáli proti sobě.

„Tvůj útok byl nemorální,“ oznámil rytíř Temné noci. „Napadl jsi mého koně!“

„Můj kůň napadl tvého koně,“ opravil ho Luthien rozhořčeně.

„Existují pravidla zápasu!“

„Existují zákony přežití!“ vykřikl Luthien. „Jak můžu bojovat s takovým obrněncem, jako jsi ty? Co riskuješ?“

„To je výhoda rajónu," zahulákal rytíř. „Pojď sem, *sans equine*."

Oliver seděl nedaleko a udiveně kroutil hlavou nad způsoby toho muže. Poslední slova byla gaskonijská fráze, vyhrazená většinou pro urozené. Znamenala soutěž, ne vždy zápas, bez koní. Kdo je tenhle rytíř? Oliver si lámal hlavu.

Luthien k němu přišel. Mohl několikrát zasáhnout muže, ale jeden jediný úder cepem by mu udělal díru do hlavy nebo by mu přelámal žebra. A jeho pravá paže bezvládně visela, stále cítil bodnutí kopím. Ti dva kroužili kolem sebe a častovali se uměřenými výpady. Pak Rytíř temné noci zařval a přitvrdil a zamával cepem.

Muž v obtížném brnění se nemohl tak dobře pohybovat. Luthien kolem něj tancoval a udeřil rytíře zezadu do ramenou. Rytíř se otočil a zkusil ho následovat, ale hbitý Luthien byl stále krok za ním a popichoval ho Slepou záští, spíš aby muže rozdráždil, než aby mu způsobil nějaké poškození. Mladý Bedwyr už slyšel, jak muž v těžkém oděvu těžce oddychuje.

„Čestný muž zůstane a bojuje!" prohlásil rytíř Temné noci.

„Hloupý muž zůstane a zemře!" vykřikl Luthien. „Mluvíš o cti, a přitom se schováváš za zeď z kovu! Ty mou tvář vidíš, ale všechno, co vidím já, jsou tmavé kruhy v otvorech v přílbě!"

To muže zarazilo, protože náhle přestal a spustil cep. „Správně řečeno," řekl a k Luthienovu úžasu si začal odepínat helmu. Sundal si ji a Luthien užasl ještě víc, protože muž byl mnohem starší, než čekal. Byl pravděpodobně třikrát starší než mladý Bedwyr! Měl ostře řezanou, širokou tvář a vysušenou kůži zbrázděnou hlubokými rýhami. Šedivé vlasy měl krátce střižené, ale udržoval si ohromné licousy, které byly rovněž šedé. Tmavě hnědé oči byly velké a posazené daleko od sebe a mezi nimi byl široký nos. Jen bradu měl úzkou, vystrčenou hrdě vpřed.

Rytíř Temné noci odhodil helmu na zem. „Teď," řekl, „se mnou můžeš bojovat tváří v tvář, mladý povýšenče."

Zase zaútočil a Luthien kolem sebe sekal Slepou záští. Vždycky se natočil tak, aby odrazil kouli na řetězu. Koule se zaryla do Luthienova meče. Prudce trhl a doufal, že se mu podaří vzít muži zbraň. Ale rytíř byl neuvěřitelně silný, a ačkoliv Luthien měl výhodu pozice, stařec odolával.

Luthien ucítil chvění v rameni, ale zapomněl na něj, protože rytířova obrněná levá ruka dopadla na Luthienovu tvář. Z nosu se mu spustila teplá krev, která stékala na ret. Chutnala slanosladce.

Mladý Bedwyr ustoupil o krok a pak se moudře vrhl dopředu, než mu muž stačil zasadit další ránu pěstí. Rytíř ho chňapl za koleno, ale Luthien byl natolik moudrý, aby otočil jednu nohu a chránil si krk. Dostal zásah do stehna.

Luthien odpověděl tím, že vrazil rytíři otevřenou dlaň pod bradu. Mladý Bedwyr uskočil vzad, upadl a škrábal se zuřivě zpátky a chňapal po uzlu, který se z řetězu vytvořil.

Rytíř ho zase píchl, tentokrát do hrudi, a pak znovu, přímo do zraněného ramene. Luthien reagoval trochu polekaně a zašklebil se, když se mu roztřásla ruka poté, co udeřil do rytířova neproniknutelného brnění.

Levá ruka protivníka se Luthienovi zaryla pod žebra. Uhnul stranou a jejich zbraně se zmítaly v divokém propletenci. Snažil se měnit úhel postoje nebo odtáhnout rukojeť, na které se houpal řetěz s koulí.

Nakonec se Slepá zášť z té změti vyprostila. Tak rychle, že Luthien smýkl protivníkem stranou a srazil ho na koleno. Rytíř Temné noci se obrátil a roztočil cep nad hlavou. Jeho myšlenkou bylo chopit se šance a neprodleně zaútočit. Ale Slepá zášť měla lepší a silnější čepel, než rytíř čekal, a cep byl starý, tak starý jako jeho vládce. Železný řetěz, poznamenaný stářím a nejlepší čepelí v celém Eriadoru, se v jednom článku roztrhl a ostnatá koule letěla vzduchem.

Herka uskočila na Oliverův pokyn a půlčík obratně zvedl ruce, aby ho jemné zelené rukavice ochránily před zásahem.

Rytíř Temné noci zjevně nedbal na to, že přišel o zbraň, a hnal se kupředu s rukojetí a visícím řetězem. Zastavil se, až když zaznamenal Luthienův náhle pobavený výraz.

„Promiňte, vážený pane rytíři," ozval se zezadu půlčík. Rytíř Temné noci se pomalu otočil a viděl, jak Oliver pohupuje koulí na konci řetězu. Rytíř sklouzl pohledem z půlčíka na zbraň a nevěřícně na ni zíral. Pak uviděl náhle obzor a šedivé nebe, protože mu Luthien podrazil nohy.

Mladý Bedwyr stál nad ním rozkročen a špičku Slepé zášti držel na mužově krku.

„Naléhavě tě žádám," začal rytíř Temné noci a Luthien se připravil na žalostné kňourání. „Prosím tě, dobrý pane, dovol mi pomodlit se předtím, než mě zabiješ," vysvětlil rytíř. „Čestně jsi zvítězil, proti tomu nemám sebemenších námitek, ale žádám tě, abych mohl poprosit Boha o klidný odpočinek."

Luthien nevěděl, jak reagovat. Byl tolik překvapený, že slyší něco takového od jednoho z následníků Greensparrowa. „Kdo jsi?" zeptal se.

„Ovšem, ovšem, moje jméno," řekl rytíř Temné noci. „A ovšem musím také znát tvé, předtím, než…" Muž si povzdechl a nechal myšlenku být.

„Jsem Estabruk z Newcastle," oznámil. „Lord Chrabrý, První z Šesti kavalírů."

Luthien se podíval na Olivera a tiše opakoval: „*První z Šesti*?" Mladý Bedwyr už o téhle skupině slyšel. Byla to skupina rytířů, určených jako osobní strážci krále Avonu a vládců šesti hlavních měst v jižním království. Luthien si myslel, že s příchodem Greensparrowa se skupina rozpadla, protože kyklopové teď sloužili jako praetoriánská garda. Zjevně se mýlil.

Luthien se zarazil. Věděl, že by měl tu věc velmi pečlivě zvážit. Sundal Slepou zášť z mužova krku a setřel si z tváře krev. Přitom nespouštěl oči z udiveného muže, který pod ním ležel naznak.

„Do Newcastlu je to ještě daleko," řekl Luthien.

Muž se napřímil a zdálo se, že znovu nabyl důstojnost navzdory nepříjemné situaci. „Jsem na misi," prohlásil. „První pro kavalíra od…" Svraštil čelo, jak se pokoušel vzpomenout si. Už to muselo být hodně dlouho.

„Na tom nezáleží," řekl Estabruk po chvíli. „Pomodlil jsem se. Teď mi můžeš říct své jméno a zabít mě." Zhluboka se nadechl a upřel hluboké hnědé oči na Luthienovy skořicové panenky. „Tak do toho," řekl suše.

Luthien se rozhlédl okolo. Ovšemže muže nezabije. Ale chtěl přijít na to, jak se budou na jeho konání nebo nekonání dívat drsní horalé okolo.

„Nikdy jsem neslyšel, že by někdo někoho žádal o smrt,“ řekl Luthien. Ustoupil stranou a natáhl ruku. Rytíř Temné noci se na něj chvíli smutně díval, pak se chytil a Luthien mu pomohl na nohy.

„Podívám se po našich koních,“ navrhl Estabruk, když přišel Oliver.

Luthien také uviděl půlčíka, a protože mu stále tekla krev z nosu, nebyl příliš potěšen. „Řekl jsi, že zaútočíš,“ nadával Luthien.

„Nikdy jsem to neřekl,“ opravil ho Oliver.

„Naznačil jsi to!“ zařval Luthien.

Oliver se zhluboka nadechl a pokrčil rameny. „Změnil jsem názor.“

Rozhovor náhle ukončili, když se kolem nich začal uzavírat kruh horalů. Ohromní muži na koních drželi zbraně, oboustranná kopí a sekyry s čepelemi velkými jako hruď velkého muže. Stahovali se beznadějně kolem těch dvou.

Luthien polkl naprázdno. „Vážený pane Estabruku,“ začal. „Můžeš promluvit se svými… přáteli?“

Mezi vojáky Eriadoru se šířilo vzrušené šeptání, když se utábořili v širokém údolí Bílé rokle severovýchodně od Železného Kříže. Skoro přešli přes rokli; Dun Caryth, záchytný bod Malpuisantské zdi, ještě nebyl v dohledu, ale hora, ke které zeď přiléhala, už byla vidět. Do bitvy zbývaly ani ne dva dny, možná se bude bojovat už další odpoledne.

Lidé z Eriadoru byli přesvědčeni, že se mohou zmocnit Dun Carythu a celé zdi jen s armádou, která přišla z Caer Mac Donald. Těch, kteří se usadili v Bílé rokli, bylo pět tisíc. Jejich naděje vzrostla, když se začalo šeptat o více spojencích. Říkalo se, že Luthien je na cestě zpátky a vede s sebou kolem tisíce jezdců z Eradochu a zhruba tolik farmářů z menších osad středního Eriadoru. Celá země povstala proti Greensparrowovi, aspoň tak to viděli vojáci, kteří se tu noc utábořili:

Kateřině vířily v hlavě všelijaké myšlenky a nemohla usnout. Eriador povstal a bude bojovat za svobodu nebo za smrt. Bylo to něco, o čem hrdá dívka z Hale snila už odmalička. A teď, když měla možnost vidět ten sen na vlastní oči, Kateřina cítila, jako by její radost byla poskvrněna.

Ztratila Luthiena. Slyšela šepot přátel za jejími zády. V jejich tichých slovech nebyla potměšilost, jen sympatie, které Kateřinu tím víc zraňovaly. Věděla, že Luthien a Sioban jsou milenci, už o tom věděla nějakou dobu. Ale až teď, kdy se povstání chýlilo ke konci a vyvstaly otázky kolem života po válce, si Kateřina uvědomila plnou váhu téhle pravdy.

Tiše se sama procházela, minula stráže a skupiny přikrčené u ohňů. Mnohé byly zabrány do nějaké hry nebo tiše zpívaly dávné písně Eriadoru. Někdo si všiml, že kolem prošla, zamával na ni a zeširoka se usmál. Ale z jejího výrazu pochopili, že tuto noc chce být sama. A tak jí dopřáli kýženou samotu. Kateřina vyšla severním obloukem tábořiště do temných polí, kde se zdálo, že hvězdy jsou najednou docela blízko. Stála tu sama se svými myšlenkami.

Válka trvala skoro šest měsíců a potrvá možná dalších šest. Ale co pak zbyde Kateřině O'Haleové? Ať to bude vítězství nebo porážka, Kateřině se zdálo, že život bez Luthiena nebude úplný. Cestovala skoro dvě stě mil, aby byla s ním, a ušla skoro dalších dvě stě na různých misích, včetně tohohle pochodu, to všechno pro jeho armádu a pro dobro věci. A teď se mladé ženě zdálo, že všechno její úsilí bude zmařeno.

Vzlykot bylo to jediné, co ze sebe dostala, a ten odvál vítr.

Byla překvapena, i když hluboko v srdci vlastně ani ne, když se vedle ní objevila štíhlá postava, mnohem menší než ona.

Kateřina nevěděla, co říct. Přišla sem, aby přemýšlela o smyslu svého života, a byla tady Sioban, která ji zjevně sledovala cestou z tábořiště.

Sioban!

Kateřina se na ni nepodívala, nemohla se na ni podívat. Znovu zavzlykala a odkašlala si. Pak se rázně otočila směrem k tábořišti.

„Jak jsi zatvrzelá a hloupá, když necháš odejít muže, který tě miluje a kterého miluješ ty," řekla náhle Sioban a přimrazila Kateřinu na místě.

Rudovlasá žena se otočila a smutně sledovala svou sokyni. *Jak hloupá budeš ty, abys mi ho nechala?* zapřemýšlela, ale neřekla to nahlas. Byla příliš zmatena tím, na co Sioban naráží.

Sioban si přehodila dlouhé a zářivé vlasy barvy zralého obilí přes ramena, podívala se na hvězdy a pak znovu na Kateřinu. „Není to první muž, kterého jsem milovala," řekla.

Kateřina nemohla skrýt na tváři bolest, když slyšela potvrzení jejich vášně. Věděla, že je to pravda, ale v srdci si schovávala poslední zrnko naděje.

„A nebude poslední,“ pokračovala Sioban. Obrátila pohled zpátky na hvězdy a Kateřina ji v tu chvíli ani nemohla nenávidět. Poznala upřímnou bolest, která se jí zračila ve tváři s ušlechtilými rysy. „Nikdy na Luthiena Bedwyra nezapomenu,“ řekla elfí dívka a skoro šeptala. „Ani na tebe, Kateřino O’Haleová. Až budete oba pohřbeni hluboko v zemi, já budu ještě podle měřítek naší rasy mladá. Pak zkusím navštívit vaše hroby, nebo se aspoň zastavím a vzpomenu si na vás.“

Obrátila se zpátky na Kateřinu, která zůstala stát s ústy dokořán. Ze zelených očí Sioban se řinuly slzy; Kateřina viděla lesknoucí se potůčky stékající elfce po tvářích.

„Ano,“ pokračovala Sioban. Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Cítila teplý vánek a jemnou vůni přicházejícího jara. „Na tuhle noc nezapomenu,“ vysvětlila. „Všechny ty vůně a celá scenérie, teplo ve vzduchu a probouzení se světa. A až během stovek let ucítím takovou noc jako tahle, vzpomenu si na Luthiena a Kateřinu, na dva milence, kteří se stali legendou.“

Kateřina na ni zírala a nevěděla si s neočekávanou řečí a netypickou otevřeností rady.

Sioban zachytila její pohled a sevřela čelist. „Musí tě bolet, že jsme se Luthien a já milovali,“ řekla elfka necitlivě. Kateřina se přestala ovládat, emoce znovu vypluly na povrch. „Ještě,“ pokračovala nestoudně Sioban, „mám zásluhu, velkou zásluhu na tom, jaká osobnost se z mladého Bedwyra stala. Tahle osobnost teď rozumí lásce a může se dívat na Kateřinu O’Haleovou očima muže, ne rozzářenými panenkami dychtivého hocha.“

Kateřina se podívala jinam a skousla si ret.

„Pochybuj o tom, jestli chceš,“ řekla Sioban a pohnula se tak, že se na ni mladá žena musela podívat. „Ať ta tvá hloupá pýcha uvězní tvé srdce v chladu, pokud je to právě to, co musíš udělat. Ale věz, že Luthien Bedwyr tě miluje, jen tebe. A věz, že nejsem žádná hrozba.“

Pak se Sioban vřele usmála, bylo to nutné zakončení, a šla pryč. Zanechala Kateřinu samotnou s jejími myšlenkami, samotnou s nocí.

Luthien a Oliver se tu noc utábořili na polích jižně od Brunganu, s vojskem takřka tak velkým jako polovina armády v Bílé rokli. Po

vítězství nad rytířem Temné noci Estabruk promluvil s „přáteli“, jak ho Luthien žádal. Dal tak Oliverovi a Luthienovi čas vydechnout.

Estabruk byl noblesní až do morku kostí. Postoupil Luthienovi velení nad tisícem jezdců, kteří se shromáždili. Luthien s obavami sledoval muže, když tak činil. Věděl, že takový přechod nebude snadný.

Karen Kultwanová, hřmotná a divoká žena, nejlepší jezdec v celém Eradochu a jediná, kdo při zápase před několika dny porazil Estabruka, se neprodleně dožadovala tohoto postu. Podle dávných pravidel nemohl být titul předán jedním nováčkem druhému.

Luthien, syn guvernéra a tedy zběhlý ve věcech etikety, chápal základní tradice Eradochu. Estabruk postoupil na místo velitele jezdců, když porazil jejich předchozího velitele, ale tenhle post nebude nikdy víc než dočasný.

Velmi dočasný. Estabruk byl nováček a co nejdřív budou moci horalé vyhlásit zápas, rytíř Temné noci půjde do bitvy a zvítězí nad každým z jezdců jeden po druhém. A když kdokoliv z nich porazí Estabruka na poli, nebude mít slitování.

„Je Karen Kultwanová právoplatný vůdce?“ zeptal se Luthien těch okolo.

„Podle práva ano,“ řekl jeden muž a ostatní kývli na souhlas.

„Nepřišel jsem do Eradochu, abych vám velel,“ ujistil je všechny Luthien, „ale abych vás požádal o spojenectví. Zeptat se, zda se spojíte se mnou a s mým lidem z Caer Mac Donald proti Greensparrowovi, který není naším králem.“

Muži a ženy z Eradochu nebyli složitý národ. Jejich životy byly přímočaré a čestné. Řídili se úzkým okruhem životních zásad. To byla základní pravidla, která jim zajišťovala přežití a čest. Luthien řekl všechno, co chtěl. Když zamířil zpátky na Brungan, jezdci z Eradochu nebyli za ním, byli vedle něj. Oliverovi a Luthienovi se zdálo, že naprosto nezávislý lid Eradochu se chce toho všeho zúčastnit, ale na druhé straně je vázán na rytíře Temné noci.

Teď se dva přátelé, rytíř a jezdci utábořili jižně od Brunganu, spolu se stovkami farmářů, kteří se zapálili pro věc, když se dověděli, že Eradoch vstoupil do aliance.

Luthien seděl s Oliverem dlouho do noci. Půlčík se zabalil do přikrývek a zuřivě čistil své úžasné šaty a leštil opasek a kord. Oliver položil krátké jezdecké kalhoty k ohni, aby vyschly. Luthien se s tichým potěšením díval, jak frajerské kalhoty začaly doutnat.

Půlčík zaječel, když si toho všiml. Odhodil kalhoty a vrhl na spokojeného přítele zlobný pohled.

„Chtěl jsem ti o tom říct," řekl Luthien nevinně.

„Ale neudělal jsi to!" prohlásil Oliver.

Luthien pokrčil rameny, stejně jako když Oliver pokrčil rameny poté, co dobojoval bolestný zápas s rytířem Temné noci. „Změnil jsem názor," řekl mladý Bedwyr a napodobil gaskonijský přízvuk svého maličkého přítele.

Oliver popadl klacík a zvedl ho nad něj, ale Luthien včas zvedl ruku a odrazil ho, i když ho každý pohyb zraněným ramenem bolel. Sténal a smál se zároveň.

Zdálo se, že Estabruk není ani z poloviny tak velký, když na sobě nemá těžké brnění. Šel směrem k ohni a nesl malou misku. „Mast," vysvětlil, když se přiblížil k Luthienovi. „Uleví ti od bolesti a vyčistí rány. Uvidíš, že se ti náležitě zahojí."

Starší muž se naklonil nad Luthiena jako starostlivá matka a rukou nabral šedou páchnoucí mast.

Luthien sklonil hlavu a husté vlasy mu sklouzly z ramen, takže muž mohl nanést mast. Celou dobu Oliver i Luthien muže pečlivé sledovali. Stále úplně nerozuměli tomu, proč je Estabruk, První z Šesti kavalírů, právě teď v Eriadoru. Až do této chvíle na to Luthien nenarazil, protože přes den tvrdě pochodovali. Mladík už nemohl déle čekat. „Proč jsi tady?" zeptal se stroze.

Estabruk vypadal nevěřícně. Sešpulil ústa tak, že se jeho licousy málem dotkly špičky nosu. „Jsem Lord Chrabrý," odpověděl, jako by to mělo vysvětlit vše.

„Ale král Greensparrow je v Gaskonii," namítl Oliver. „Proč by tě posílal tak daleko na sever?"

„Greensparrow?" ozval se Estabrok. „Ale ne, ten ne! Byl to vévoda Paragor, vévoda Princetownu a toho všeho."

„Kdy?" přerušil ho Luthien.

„Navštívil jsem – je to pěkné město, tenhle Princetown. Nejlepší zoologické zahrady a ty parky!“

Oliver chtěl slyšet o zoologických zahradách, ale Luthien se držel věci. „Vévoda?“ připomněl mu mladý Bedwyr.

Estabruk se na něj udiveně podíval a na chvíli se zdálo, že nerozumí. „Ano, ovšem, Paragor, ten vyzáblý chlapík,“ řekl rytíř nakonec a odvedl řeč od původního tématu.

„Před dvěma týdny,“ dodal rychle, než Luthien stačil zařvat. „Pozval mě na velkou slavnost a pak mě požádal, abych šel na sever, do Era… Eradoje. Povídám, jakže jste nazvali tohle místo?“

„Eradoch,“ odpověděl Luthien.

„Ano, do Eradochu,“ pokračoval Estabruk. ‘Jdi do Eradochu,’ řekl mi Paragor ‘Sežeň rváče’. Bylo nutné mu vyhovět, protože jsem První z Šesti a Paragor je vyslanec právoplatného krále Avonu.“

To Luthienovi a Oliverovi dávalo smysl. Vévoda Paragor vidí potíže, které v Eriadoru narůstají, a je natolik blízko severu, aby si uvědomil cenu jezdců. Vévoda nebude tlačit na divoké horaly a už vůbec ne na své oddíly, čaroděje a kyklopy. Ale do Princetownu přijede Estabruk, rytíř ze staré školy, muž vládnoucí mečem a noblesou a posel je na světě.

„Ale proč jsi změnil směr?“ musel se zeptat Oliver.

„Nezměnil!“ namítl Estabrok hned, jak poznal, kam půlčík míří. „Tvůj přítel mě čestně porazil v souboji, a tak jsem mu na sto dní zavázán.“ Podíval se na Luthiena. „Ovšemže chápeš, že mě nemůžeš použít jako zbraň proti mému králi. Můj meč mlčí.“

Luthien přikývl a usmál se. „Za tu dobu, vážený rytíři,“ slíbil, „poznáš pravdu o svém králi Greensparrowovi a pravdu o tom, co jsme v Eriadoru začali.“

Teď bylo na elfí dívce, aby oplakávala ztrátu Luthiena, ačkoli od té větrné a deštivé noci Sioban věděla, že jejich láska je u konce. Teď to bylo oficiální, konečné, jak to muselo být.

Stále to bolelo, a tak se Sioban rozhodla, že ani nepůjde spát. Chvíli bloudila tábořištěm a zastavovala se, aby se přidala k těm, co zpívali nebo hráli nějakou hru. Pak zamířila na jihovýchodní konec a

přišla na dohled Brandirova velkého stanu. Uvnitř hořela lampa a stíny prozradily, že čaroděj je vzhůru.

Zatleskal a usmál se od ucha k uchu, když Sioban vešla. Všimla si, že přehodil kus látky přes něco kulatého na malém stolečku. Jeho křišťálová koule, uvědomila si.

„Viděl jsi Luthiena," uvažovala. „A teď víš, že řeči o jeho armádě jsou pravdivé."

Brandir se na ni udiveně podíval. „Ale ne, ne," odpověděl. „Je tam příliš mlhavo. Příliš hustá mlha. Myslím, že jsem viděl hocha dřív, ale mohl to být horal, nebo dokonce sob. Příliš mlhavo."

„Pak nemůžeme potvrdit…" začala Sioban.

„Šeptanda bývá do jisté míry pravdivá," přerušil ji čaroděj.

Sioban zmlkla a vzdychla. „Budeme potřebovat dva druhy taktiky," rozhodla. „Dva plány bitvy. Jeden, který nebude počítat s Luthienovou pomocí, a druhý pro případ, že přivede ty tisíce."

„Není třeba," řekl Brandir záhadně.

Sioban se na něj podívala bez mrknutí oka. Neměla náladu na čarodějovo pohrávání si.

Brandir to poznal a chvíli si lámal hlavu, co může elfí dívku tak trápit. „Zpráva o vítězství v Caer Mac Donald nás předešla," vysvětlil a snažil se na tváři Sioban vyloudit malý úsměv. „Vlajka, která vlaje nad Dun Carythem, má ve znaku horský hřeben na zeleném poli!"

Sioban to zasáhlo tak neočekávaně, že svraštila čelo, jak se snažila rozluštit, o čem může Brandir mluvit. Konečně se jí rozbřesklo v hlavě. Brandir jen mínil, že pevnost u Malpuisantské zdi byla pod starodávnou vlajkou Eriadoru! „Zmocnili se zdi?" vyhrkla elfka.

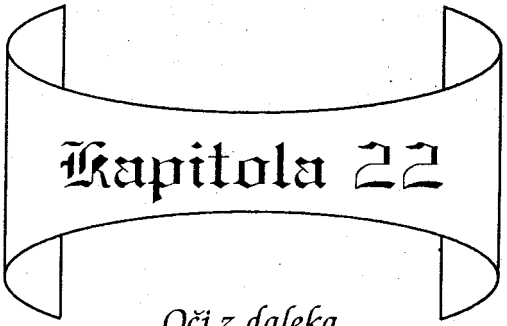
„Zeď je naše!" potvrdil čaroděj a zvýšil hlas.

Sioban nemohla ani promluvit. Jak se jim mohlo podařit takové vítězství?

„Hlavní část těch, kteří žijí u Dun Carythu a v různých věžích podél zdi, nejsou kyklopové, a dokonce ani obyvatelé Avonu, ale Eriadořané," vysvětlil stařec. „Pomáhali vojákům, většinou řemeslnící a kupci s dobytkem, ale proto, že tak jednoduše přistupují k těm, kdo mají erb."

„Ale slyšeli o Šarlatovém stínu,“ namítla Sioban.

Brandir si založil ruce za hlavu a pohodlně se opřel o prostřední tyčku stanu. „Zdá se, že ano.“

Oči z daleka

Byl tak vyhublý, že vypadal nemocně. Přes kosti mu visela kůže a kolem očí měl hluboké tmavé kruhy. Jeho kdysi husté hnědé vlasy značně prořídly a zešedivěly a vytvořily na vršku hlavy lysinu. Zbytek si česal na stranu, směrem ven, takže to vypadalo, že má za ušima křidélka.

V případě tohoto muže byl křehký vzhled matoucí. Vévoda Paragor z Princetownu byl Greensparrowův druhý a nejsilnější ze sedmi zbývajících vévodů. Jen Kresis, vůdce kyklopů a jediný vévoda, který nebyl čaroděj, byl o stupínek výš k trůnu: bylo to čistě politické rozhodnutí a byl to to on, koho Paragor pověřil, aby odvrátil cokoliv zlého od krále.

Nicméně dnes Paragor neuvažoval o tom, jak by se vyšplhal na trůn. Události v Eriadoru se vyvíjely přinejmenším znepokojivě. Princetown byl nejblíž a ze všech avonských měst nejtěsněji spojen s tímhle nevlídným krajem, a tak Paragor měl nejvyšší zájem na výsledku rostoucího povstání v Eriadoru. Proto se tento čaroděj, zběhlý v umění věštit, na všechno díval se zájmem. Věděl o porážce Belzenrika na polích u Montfortu; věděl, že avonské flotily se zmocnili rebelové a zakotvili na severu. A věděl o chybě, kterou udělal, o Estabrukovi, jehož vyslal na sever s úmyslem získat jezdce z Eradochu, aby si z nich Šarlatový stín neudělal své ovečky.

To ráno se nevrlý vévoda Paragor díval na tisíc jezdců, kteří jeli za Šarlatovým stínem do rozrůstajícího se tábořiště v Bílé rokli.

„A to všechno právě teď, když si Greensparrow užívá v Gaskonii!“ zavrčel vévoda na Thowita. Byl to malý svalnatý kyklop

se zahnutýma nohama a zahnutými pažemi. Měl jen jednu ruku, o tu druhou přišel, když svým vlastním dítětem krmil lva v proslulé princetownské zoo. Jednooká bestie nosívala kovovou násadu s bodcem, která přiléhala k paži, ale pahýl byl citlivý, a tak jej musela odložit. I přes tuto ztrátu byl Thowit z kyklopů v Princetownu nejtvrdší, byl neobvykle chytrý a neobvykle krutý, i k vlastní rase.

„Jsou to jenom Eriadořané," odpověděl Thowit a jméno schválně vyslovil pohrdavě.

Paragor zavrtěl hlavou a prohrábl si oběma rukama vlasy, aby je mohl znovu uhladit. „Neudělejme stejnou chybu jako náš král," varoval vévoda. „Podcenil našeho nepřítele na severu a šíři celého povstání."

„My jsme ti silnější," namítl Thowit.

Proti tomu Paragor nic neměl. I když se celý Eriador spojil proti Greensparrowovi, avonské armády budou mít jasnou převahu. A i když přišli o flotilu, avonská námořní síla je větší a má posádky, které jsou nadšeny pro boj z velkých lodí. Ale teď by je válka něco stála, protože mnoho avonských vojáků bojuje v jižní Gaskonii, s Gaskonijci ve válce proti Durskému království. A přechod hor nebo Malpuisantské zdi a boj s Eriadořany na jejich domácí půdě by bylo výhodou pro nepřítele.

„Jdi a přines mi umyvadlo," vydal pokyn Paragor.

„To z červeného železa?" zeptal se Thowit.

„Ovšem," vyštěkl Paragor a posměšně se zašklebil, když Thowit znejistěl. Kyklop odešel a za chvíli se vrátil s žádaným předmětem.

„Příliš ho používáš," opovážil se Thowit varovat.

Paragorovi se rozšířily oči. Představte si kyklopa, který mu spílá za používání kouzel!

„Sám jsi mi řekl, že věštění je nebezpečná a choulostivá záležitost," zaprotestoval kyklop.

Paragorův upřený pohled nezměkl, kyklop pokrčil rameny a zmlkl. Paragor ho za jeho opovážlivost neztrestal, a dokonce v těch slovech slyšel kus pravdy. Věštění, kdy se posílají oči a uši na míle daleko, je choulostivá záležitost. Přitom je možno mnohé vidět a odhalit, ale často to jsou jen poloviční pravdy. Paragor mohl najít určité místo nebo známou osobu – v posledním případě to byl

Estabruk – ale tyhle kouzelnické výzvědy měly svá omezení. Opravdový zvěd nebo průzkumník získal většinu informací ještě předtím, než došel k cíli, a mohl použít cokoli, co se dozvěděl od cílové osoby, ve správných souvislostech. Oko čaroděje obvykle šlo přímo do srdce a nevidělo všechny okolnosti, mnohdy velice významné, které cílovou osobu nebo místo obklopovaly.

Věštění mělo svá omezení, svoji cenu a svá úskalí. Při něčem takovém se vydávalo značné množství magické energie a celý akt, podobně jako droga, se mohl stát návykový. Obvykle se přitom položilo víc otázek, než kolik jich mohlo být zodpovězeno. A tak se čaroděj vracel ke své křišťálové kouli nebo k umyvadlu a posílal pryč uši a oči, znovu a znovu. Paragor věděl o čarodějích, které našli mrtvé, vysáté z jejich životní síly, zhroucené v křeslech.

Ale vévoda se musel vrátit do Eriadoru. Viděl porážku u Port Charley, masakr na Montfortských polích a jízdu Eradochu, která nevyhnutelně mířila k Malpuisantské zdi, což byla jeho doména.

Thowit položil umyvadlo na malý kulatý stolek ve vévodově soukromé pracovně, spoře zařízené místnosti, ve které byl jen stůl, velká plochá tabule a křeslo, malý kabinet a police s několika sty přihrádkami. Kyklop šel ke kabinetu a vzal předem připravený džbánek s vodou. Začal nalévat vodu, ale trochu rozlil. Rozčilený Paragor mu vytrhl džbánek z rukou a odstrčil ho stranou.

Thowit jen skepticky zavrtěl odpornou hlavou, ještě neviděl vévodu tak nervózního.

Paragor naplnil umyvadlo a pak vytáhl z ohromných záhybů hnědožlutého oděvu tenký nůž. Začal něco tiše odříkávat a jednou rukou pohyboval nad umyvadlem. Pak se řízl do dlaně a nechal svou krev kapat do vody.

Zaříkávání pokračovalo po mnoho minut. Paragor se pomalu skláněl, až měl tvář asi palec od hladiny a soustředěně zíral do vířící červené vody.

Zíral soustředěně a díval se na obraz, který se tvořil…

„Snadné vítězství,“ řekl mladý muž. Šarlatový stín! uvědomil si Paragor podle pláště, který měl muž na sobě. Byl ve velkém stanu, obklopen nějakou bandou: nějaký parádivý půlčík, stařec, kterého Paragor neznal, a tři ženy velmi odlišného vzhledu. Jedna byla

vysoká a urostlá, s vlasy v barvě zapadajícího slunce. Druhá byla menší a útlejší pravděpodobně s krví Fairbonů – s ušlechtilými rysy a dlouhými vlasy barvy zralého obilí. Třetí byla drsná žena, oděná do kožešin jako horalé. Tuhle Paragor znal, byla to Karen Kultwanová, žena, kterou Estabruk pověřil dohledem nad lidem Eradochu.

„Ale tahle armáda byla pro boj," odpověděl nafintěný půlčík s gaskonijským přízvukem. „A teď pro ně žádný boj nemáme!"

Paragor tomu tak docela nerozuměl, ale teď si s tím nechtěl lámat hlavu. Pohlédl k okrajům umyvadla a hledal předmět svého zájmu. Byl to Estabruk, který seděl nečinně na sedátku a odpočíval. Co se stalo, že je velitel tak zamlklý? lámal si hlavu vévoda – čaroděj. Rezignace, která se zračila v Estabrukově tváři, ho znepokojila ze všeho nejvíc!

Paragor si postupně uvědomil, že odbočil od původního směru. Už pocítil tíhu kouzel; zbývalo mu málo času. Uprostřed stanu, tedy uprostřed umyvadla, zase řečnil Šarlatový stín.

„Jako prsty na ruce je teď lid Eriadoru," řekl květnatě a zvedl svou vlastní ruku do vzduchu. „Sevřou se v pěst."

„V pěst, která udeří Greensparrowa přímo do nosu," řekl starý muž. „Pevnou ranou, ale zraní ho doopravdy?"

„Eriador je náš." prohlásila rudovlasá žena.

„Na jak dlouho?" zeptal se cynicky stařec.

To všechny srazilo na kolena. „Greensparrow je v Gaskonii, to dobře víme," pokračoval starý muž. „Ale Greensparrow se vrátí."

„Byl to tvůj plán, to bych ti rád připomněl," protestoval půlčík.

„Nejde to podle plánu."

„Dostali jsme cíl mnohem snadněji," řekl půlčík. „Ale ne se stejným účinkem, jaký měla Oliverova finta," řekl stařec. „Není všem dnům konec, obávám se. Ještě ne."

„Co zbývá?" zeptal se půlčík.

„Pětačtyřicet mil není pro pochod na jaře tak daleko," řekl stařec tajemně.

Obrazy ve věštícím umyvadle vybledly. Paragorovo soustředění narušil náhlý úlek. Vyzáblý čarodějný vévoda odskočil od mísy, celý bledý. Princetown, ti povýšení blázni mluvili o pochodu na Princetown!

Paragor vytušil velké nebezpečí. Nebylo to žádné malé vojsko a Greensparrow nejednal dostatečně rychle. Armády Avonu nebyly na pochod vybavené a nebyly nikde blízko Princetownu. A co další bitva, o které skupina mluvila jako o vyhrané?

Malpuisantská zeď?

Vyzáblý vévoda si zase prohrábl vlasy. Musí přemýšlet. Musí si sednout ve tmě a soustředit se. Něco věděl, ale ne dost a byl unavený.

To byla omezení a cena za věštění.

„Princetown," uvažovala Sioban v duchu Brandirovy logiky. „Klenot Avonu."

„Okolnosti právě dozrály pro Oliverovu fintu," potvrdil Brandir.

„Greensparrow to nebude očekávat a nebude tomu věřit," řekl Oliver. Pak dodal daleko tišeji, takže ho jasně slyšel jen Luthien: „Protože stojím právě tady, a přece tomu nevěřím."

„Princetown je izolován," vysvětlil Brandir. „V okruhu dvou set mil není nikde další domobrana."

Sioban nasadila zmatený výraz, napůl pochybovačný a napůl zvědavý. „Mohou vyslat jinou flotilu," zakončila to, „podél zdi, aby nás odřízli od rodné země."

„Mohli by," souhlasil Brandir. „Ale nepodceňuj poslušnost Eriadořanů, kteří se s námi nespojili. Lidé z Kalmer, které je dobře umístěno, nejsou slepí k událostem v horách a u zdi. Kromě toho," dodal tajemně stařec a sepjal vrásčité prsty, „zaútočíme rychle, během jednoho týdne."

Oliver pochopil, že to může být jeho šance, jak se podílet na historii. Jeho jméno bude spojeno s odvážným útokem. Věděl také, že existuje možnost, že jeho a zbytek ostatních rozsekají na poli jižně od Eriadoru. Docela riskantní, když uvážíme původní cíl povstání (které vlastně začalo náhodou!), který byl zjevně dosažen. „Princetown?" zeptala se Sioban nahlas a vzbudila pozornost. „Proč?"

„Abychom uzavřeli příměří," odpověděl Brandir bez váhání. Starci neunikl mrak, který přelétl přes Luthienovu tvář.

„Chceš se snad zmocnit všeho za každou cenu?“ ušklíbl se Brandir na mladého Bedwyra. „Zamýšlíš snad jít přímo do Avonu a dobýt Carlis? Celý Eriador by musel jít na jih, a i pak by jich byla trojnásobná přesila!“

Luthien nevěděl, co odpovědět, nevěděl, co si myslí a jak se cítí. Splnění cíle přišlo snadno – zeď byla jejich a pro všechny praktické účely byl Eriador pryč z Greensparrowova stínu. Ale na jak dlouho? ptal se Brandir. Pak se Luthienovi zdálo, že je to hodně dávno, co je po bitvě, že Greensparrow po nich přijde zpátky, a zase a zase. Mohou vůbec doopravdy vyhrát? Možná by se měli vydat přímou cestou na Carlisu, myslel Luthien, a skoncovat navždy s temným stínem, jakým je Greensparrow.

„Prostý lid Avonu se s námi spojí,“ uvažoval a v jeho zvučném hlase se ozvala zuřivost. „Tak jako to udělal prostý lid Eriadoru.“

Brandir začal argumentovat, ale Oliver ho přerušil zvednutím ruky. „Jsem v těchhle věcech zběhlý,“ vysvětlil půlčík a zažádal čaroděje o prominutí.

„Budou v nás vidět vetřelce,“ řekl Oliver Luthienovi. „A budou proti nám bránit svůj domov.“

„Tak proč je Princetown jiný?“ zeptal se Luthien ostře, nepříliš potěšen, že slyší obvyklou pravdu.

„Protože je to jenom Oliverova finta,“ řekl půlčík a pak přišel očekávaný chňap prsty. „A chci vidět zoo.“

„A pak nabídneme králi Avonu příměří,“ vysvětlil Brandir. „S Princetownem v rukou budeme mít o co smlouvat.“ Luthienův výraz byl plný pochyb a Brandir to chápal. Mladík vyrostl na osamoceném ostrově, daleko od intrik těch, kteří řídí svět. Luthien uvažoval tak, že kdyby byl Greensparrow tak silný, mohl by vpochodovat do Carlisu a zmocnit se Princetownu, ale co Luthien nechápal, byly překážky. Jediná šance, jak vymanit Eriador z Avonu, byla stát se takovým ostnem v Greensparrowových záležitostech, takovou potíží, co se týká jižních království a částečně Gaskonie, že by s Eriadorem už nikdy nechtěl mít nic společného. Dobytý Princetown měl splnit účel. A pak si zase musel čaroděj přiznat, že nemůže.

„Tak tady to máme,“ řekl náhle Brandir, pěkně nahlas. „Dobudeme Princetown a pak ho nabídneme zpátky.“

„Poté, co pustíme zvířata,“ dodal Oliver a vyvolal na tvářích všech, co byli ve stanu, pobavené úsměvy.

Jednoduché a logické, tak to vypadalo navenek. Ale ani jeden z těch, co plánovali, Luthien, Oliver, Kateřina, Sioban a Karen Kultwanová, a dokonce ani Brandir, nevěřil, že to bude tak jednoduché.

Armáda přišla k Malpuisantské zdi, která patřila mezi nejimpozantnější stavby v Avonu, příští den. Tyčila se padesát stop do výšky a byla široká dvacet stop. Táhla se skoro třicet mil ze západního koutu Železného Kříže až k Ploutvovému moři. Každých pět set yardů stály pevnosti, z nichž nejpůsobivější byla Dun Caryth. Sahala od posledního masivu drsných hor a přírodní kámen plynule přecházel v opracovanou stěnu. Půl pevnosti bylo nad zemí, kde se tyčily věže a hladce opracované plošiny, na kterých byly praky, a polovina byla pod zemí, kde byly tunely plné zásob a zbraní.

Když si Luthien to místo prohlížel, ocenil, jak snadné vítězství to bylo. Kdyby jeho armáda šla proti praetoriánské gardě Dun Carythu, utrpěli by strašné ztráty a žádné obležení by nevydrželo natolik dlouho, aby bestie vytáhlo z pevnosti. Povstání přišlo z opevněných zdí, a přesto byl Dun Caryth a celá Malpuisantská zeď jejich.

Jejich přivítání bylo vřelé a plné oslav. Všichni Eriadořané se cítili jako nenapadnutelní, jako by Greensparrowovo jméno nebylo nic víc než kletba vrhaná na nepřátele.

Brandir věděl víc. Čaroděj si nemohl pomoci, ale když se spojily dvě vítězné armády, zmocnilo se ho jakési napětí. Bylo to pro ně dobré, uvědomil si čaroděj v roli generála: oslavy zpečetily jejich spojenectví a zajistily, že méně předvídatelný lid než jezdci z Eradochu, už měli jako své ovečky.

A tak si ten den užili, vyprávěli si historky o těžce vydobytém vítězství a o přátelích, kteří položili život. Armáda z Caer Mac Donald a ze severních polí se tu noc utábořila na pláni severně od Dun Caryth. Cítila se nenapadnutelná.

V paláci v Princetownu vévoda Paragor přešel po koberci k lenošce. Byl unavený a vydal ze sebe magickou sílu, ale chtěl zavolat Greensparrowa.

Paragor zavrtěl hlavou a uvědomil si dálku, která je v komunikaci dělila. Greensparrow celou tu záležitost pustí z hlavy a bude tvrdit, že ti, co se teď šplhají v Eriadoru nahoru, jsou jen lůza a nic víc.

Paragor uvažoval o svých možnostech. Nejbližší lidští čarodějové jsou daleko na jih v Evenshornu a ve Warchesteru, u jižního výběžku Železného Kříže, na březích nehybného Spotenfergu. Trvalo by týdny, jen než by dali dohromady vojska a týdny než by se armáda přeplahočila přes bláto a tající sníh do Princetownu. Čarodějní vévodové se přikloní na Paragorovu stranu, ovšem, a použijí svá kouzla na pomoc praetoriánské gardě. Ale budou dělat rozdíly, když se setkají s vojskem, o kterém si budou myslet, že přichází z Eriadoru? A co jeho vlastní potíže, jestliže je svolá a bude je naléhavě žádat o účast a pak ti nevyzpytatelní Eriadořané nepřijdou?

„Ale mám další spojence!“ zavrčel náhle Paragor a vyděsil Thowita, který seděl na houni v rohu místnosti.

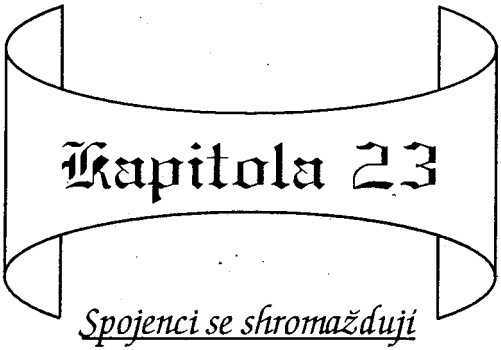
Thowit pečlivě studoval svého pána a poznal jeho ďábelský výraz. Paragor zamýšlí přivolat démona, uvědomil si kyklop, a možná dokonce nejednoho.

„Uvidíme, jestli přibrzdíme jejich dychtivost po válce,“ pokračoval ohavný vévoda. „Možná, až Šarlatový stín bude mrtvý…“

„To jen podpoří všechny ty legendy,“ varoval obezřelý kyklop. „Uděláš z něho mučedníka a on bude mít ještě větší moc!“

Paragor se už chtěl hádat, ale zjistil, že nemůže. Nezvykle bystrý jednooký měl zase pravdu. Paragor improvizoval – jsou přece cesty, jak zabít jeho duši bez toho, aby zabil muže. „Předpokládejme, že zlomím vůli Šarlatového stínu,“ řekl Paragor tak, že ho sotva bylo slyšet.

Možná, že tomu muži zlomí srdce.

Byla to prázdná místnost bez nábytku, pouze na robustní trojnožce blízko jihovýchodního rohu byla pánev na dřevěné uhlí. Na každé ze stěn hořela jediná louč, ale jinak byly hladké a šedivé, stejně jako strop. Zato podlaha byla pozoruhodná. Spletité dlaždičky vytvářely ve středu místnosti kruhovou mozaiku, která měla tvar pentagramu, vnější obvod kruhu tvořila dvojitá čára a za ní byly magické znaky síly a ochrany.

Paragor teď stál uvnitř kruhu a Thowit u pánve. Kyklop držel bedýnku s mnoha zásuvkami, kterou měl řemeny upevněnou na hnusném krku. Sám vévoda položil před léty dlaždice, sebemenší kousek – byla to nejpuntičkářštější věc. Většinou Paragor dokončil jednu část, pak ji prohlédl a zjistil, že není dokonalá. Pak všechny dlaždice vytrhal a začal znovu. Kruh kouzel, který čaroděje chránil před jakýmkoliv ďábelským démonem, jehož přivolal, musel být dokonalý. Obrazec podstoupil zkoušku několika let a obstál proti mnoha démonům.

Paragor stál naprosto tiše. Odříkával dlouhé a obtížné zaklínadlo. Bylo to volání do pekla, aby se tam mohl vetřít, a volal přitom tisíce formulek, které ho měly ochránit. Jak často to jen šlo, natáhl ruku k Thowitovi a řekl číslo. Kyklop sáhl do příslušné zásuvky, vzal požadovanou bylinu nebo prášek a hodil je do pánve s dřevěným uhlím.

Někdy se vytvořil páchnoucí dým, jindy vyšlehl plamen, který utvořil malou ohnivou kouli. Nakonec, po několika hodinách čarování, začaly z pánve šlehat plameny. Nejprve jen tak olizovaly

pánev a pak se uprostřed rozhořel oheň s velikými plameny. Zahalil kyklopa, který už páchl, nasládlou vůní.

Zdálo se, že Paragor si ničeho z toho všeho nevšímá. Ale po pravdě řečeno, on a jeho kouzla byli zdrojem života v pánvi.

Byly dva typy čarování: půjčka a opravdové vyvolávání. První, tedy půjčka, byla snažší – čaroděj dovolil démonovi, aby vstoupil do jeho těla. Opravdové vyvolávání, které teď Paragor prováděl, bylo mnohem těžší a nebezpečnější. Paragor chtěl přivolat démona do místnosti, v celé jeho ďábelské vznešenosti, a pak ho sprovodit ze světa poté, co mu vydá pokyny a příkazy.

Démoni nenáviděli poslušnost a ještě víc toho, kdo se je snažil ovládnout. Ale Paragor se v jejich kouzlech vyznal. Přivolá Kosnekala, ďáblíka, se kterým už při různých příležitostech s úspěchem pracoval.

Oranžové plameny v pánvi se zbarvily do žluta a pak vybledly do běla. Jak Paragor tančil okolo, jejich síla a intenzita se zvyšovala. Čaroděj se otáčel okolo kruhu, ale nikdy nepřekročil dvojitou čáru. Procítěně volal a dal do toho prozpěvování celé své srdce, svůj tenor. Jeho hlas otvíral pekelné brány.

Náhle přestal a vztáhl ruku k Thowitovi. Třikrát zvolal „šest“ a kyklop, který nebyl žádný nováček v těchhle strašných praktikách, sáhl do do šesté zásuvky v šesté řadě. Vytáhl hnědou lepkavou látku.

Putovala do ohně a plameny se teď rozhořely ještě víc. Šlo z nich takové horko, že kyklop musel ustoupit o několik kroků. Paragor v kruhu padl na kolena, natáhl levou ruku a na zsinalé tváři se mísily slzy s potem.

„Kosnekal!“ zvolal a bílé plameny obklopily černé jiskry, jak plameny dosáhly nové úrovně života.

Thowit uskočil do severozápadního rohu. Ustrašeně se přikrčil na podlaze a zakryl si oko.

Z plamenů vyšlehl rozeklaný jazyk a za ním se objevil tmavý přízrak. Na obrovské hlavě měl veliké zakroucené rohy. Z plamenů se vynořila monstrózní, svalnatá paže a za ní kožnaté křídlo – obrovské kožnaté křídlo!

Paragorova tvář přešla z bolestného výrazu do extáze a pak se na ní objevil údiv. Kosnekal byl malý démon velikosti muže s malými

růžky, ale tenhle ďábel byl mnohem větší a, jak už čaroděj cítil, mnohem silnější.

Prsty podobné pařátům zahrabaly naprázdno ve vzduchu a objevila se druhá ruka. Pak plameny vyvrhly celou svou silou gigantického zloducha, vysokého dvanáct stop, s černým dýmajícím tělem pokrytým šupinami. Měl křivolakou tvář, dlouhé odporné tesáky mu visely přes dolní ret. Z tlamy mu kapaly sliny, které když dopadly na kamennou podlahu, působily jako kyselina. Trojitě rozeklaná noha netrpělivě zaškrábala na podlaze a zanechala v kameni hluboké rýhy.

„Kosnekal?“ zeptal se Paragor tak, že ho nebylo skoro slyšet.

„Ne.“

„Volal jsem Kosne…“ začal čaroděj.

„Přišel jsem místo Kosnekala!“ zaburácel démon hrozným, vřeštivým hlasem, který se odrážel od holých stěn.

Paragor se snažil zachovat si důvtip. Bude muset vydat pokyny tady, jinak démon půjde z místnosti a při svém běsu zničí všechno, co mu přijde do cesty. „Žádám jen takovou službičku,“ začal vévoda. „Službičku, která by mohla být…“

„Vím, co žádáš, Paragore,“ zahřímal démon. „Vím.“

Paragor se napřímil. „Kdo jsi?“ dožadoval se, protože musel vědět jméno démona ještě předtím, než po něm bude žádat nějakou službu. Tohle byla složitá a riskantní chvíle. Zkušený kouzelník to dobře věděl, ale k jeho překvapení a úlevě démon ochotně odpověděl.

„Jsem Skřehot,“ řeklo hrdě zvíře. „Ten, který byl s Morkneyem, když Morkney zemřel.“

Paragor přikývl – slyšel podobnou zvěst od Kosnekala. Kosnekal byl víc než šťastný, když mu mohl vylíčit všechny detaily, a Paragor cítil, že mezi těmi dvěma zloduchy panuje veliká rivalita.

„Byla mi odepřena radost,“ pokračoval ďábel Skřehot a málem se vypařil, jak v něm vřela zlost. „Podruhé už si ji upřít nedám.“

„Nenávidíš Šarlatový stín,“ uvažoval Paragor.

„Sním srdce Šarlatového stínu,“ odpověděl Skřehot. Paragor se zlomyslně zasmál. Věděl, jak otevřít ďáblovo srdce.

Paragorova pozornost se úzce zaměřila na události severně od Princetownu, v Bílé rokli a dál na sever, v Brunganu a na Eradošských polích. Ale jeho magické oko nedohlédlo na severozápad, do hor Železného Kříže.

Zde stál na stráži Šaglin a díval se k východu, na zeď a na město Princetown. On a zbytek jeho trpaslíků, méně než tři stovky vousatých lidiček, vyšli z Caer Mac Donald, když se hlavní armáda dala na pochod. Dorazili na jih k samému srdci hor, kde stále ležel sníh, kde zima ještě nepustila zemi ze svých ledových spárů. Šaglin šel, aby hlídal horské stezky, ačkoliv Brandir, který ho poslal, věděl, že stezky budou neprůchodné ještě aspoň měsíc a možná déle.

Brandir byl jediný z těch, kteří nebyli trpaslíci, kdo znal pravé poslání Šaglinovy nebezpečné výpravy. Tenhle nápad dostal konkrétní podobu ani ne týden po tom, co byli z Caer Mac Donald, v hluboké, hodně hluboké jeskyni vysoko nad městem. Uvěznění trpaslíci z Montfortu, nyní Caer Mac Donald, slyšeli po mnoho let zvěsti o svých bližních, kteří žijí svobodně mezi vrcholky Železného Kříže. Většina trpaslíků byla dost stará na to, aby pamatovala horské trpaslíky, kteří přicházeli do města za obchodem ještě ve dnech před Greensparrowem. Jeden z nich, stařec, který byl zavlečen jako otrok do dolů hned v prvních dnech Greesparowova vpádu, pocházel z toho kmene. Byl přímým potomkem Burso Paličáka. Tenhle stařec přežil dvacet let nucených prací v dolech a pak kruté bitvy o Montfort. Byl to on, ne Šaglin, kdo vedl skupinu po zasněžených stezkách tajnými chodbami do hluboké jeskyně, kterou vykopal Bursův lid.

To, co Šaglin a další trpaslíci z města v jeskyni shledali, je chytlo u srdce. Najednou věděli, možná poprvé, co to znamená být trpaslík. Hluboko pod zasněženou zemí, v prašných chodbách, kde bylo víc tmy než světla, se trpaslíci setkali se svými příbuznými. Místu se říkalo Šedina nebo Zlatý hřbet. Byla to spleť na míle dlouhých chodeb a velikých podzemních jeskyní. Žilo a pracovalo tu pět tisíc trpaslíků, v dokonalém souladu s kamenem, který pro ně byl vším. Šaglin pohlédl na poklady okolo. Bylo tam všechno, co si jen dokázal představit: hromady zlatých a stříbrných předmětů, blyštivé zbraně, drátěné košile a brnění, které mohly soupeřit s těmi

největšími a nejdražšími, které měli rytíři z celých Avonských ostrovů.

Ačkoli byli městští trpaslíci, král dolů, Bellick Burso, je vřele přivítal. Stovky podzemního národku se každý večer shromáždily ve velkých halách a naslouchali pověstem o bitvě, o Šarlatovém stínu a o vítězství v Montfortu.

Šaglin, který byl teď zahalen do tlustých kožešin, stál na vyvýšeném chodníku a čekal na krále Bellicka. Král trpaslíků, který byl mladší než Šaglin, s bujným oranžovým vousem a obočím, které mu spadalo až do očí, byl dochvilný. Nedočkavost, s jakou k výstupku kráčel, dodávala Šaglinovi naději.

Trpaslík z města věděl, že po králi a jeho klanu bude žádat mnoho. Šaglin byl rád, že král je mladý, plný ohně a nenávisti ke Greensparrowovi.

Bellick stanul vedle modrovousého trpaslíka a kývl na pozdrav. „Od té doby, co se čarodějný král chopil trůnu, neodvážili jsme se obchodovat s Montfortem," řekl Bellick. Bylo to něco, co Šaglin během dvou dnů v Šedině slyšel aspoň stokrát.

Bellick zasupěl. „Mnozí neviděli kraj pod horami celé roky," pokračoval král trpaslíků. „Ale my milujeme tenhle život v horách, takže jsme docela spokojení."

Šaglin na něj pohlédl, a tak docela nevěřil tomu, co slyšel.

„Spokojení," zopakoval Bellick a jeho hlas nijak nezpochybňoval význam slova. „Ale nejsme šťastní. Většina z nás nemá v úmyslu jít do podhorských krajů, ale i ti, kteří jsou spokojení, nejsou potěšení tím, že se nemohou bezpečně pohybovat mimo hory."

„Věznì ve vlastním domově," poznamenal Šaglin.

Bellick přikývl. „A nelíbí se nám zacházení s našimi příbuznými." Když mluvil, položil Šaglinovi ruku na rameno.

„Tak pojď se mnou," nabídl mu modrovousý trpaslík. „Na východ."

Bellick zase přikývl. „Žene se další bouře," řekl. „Zima ještě neskončila. Ale máme jiné cesty, známe podzemní chodby, které nás dovedou k východnímu koutu Šediny."

Šaglin se usmál, ale snažil se své city skrýt. Takže možná ještě není úplně vyřazen z boje, uvažoval. Vrátí se k Luthienovi a Sioban s pěti tisíci ozbrojenými trpaslíky v brnění, kteří budou dychtit po boji.

Luthien seděl sám na větvi stromu a to odpoledne nechal do své nálady prosáknout melancholii. Věděl, že Oliver měl pravdu. Luthien se posledních pár týdnů zprostil svých citů. Poprvé, když poslal Kateřinu do Port Charley, pak když se s Oliverem potulovali okolo Bílé rokle. Svou zbabělost ve věcech lásky mohl ospravedlnit chrabrostí ve válce.

Ale neudělal to. Teď ne. V tábořišti Eriadořanů vládlo velké vzrušení a nesly se zvěsti, že brzy přejdou přes Malpuisantskou zeď a půjdou na jih. Ale Luthienovi se bitva najednou zdála být podružnou záležitostí. Věřil, že zvítězí, že se zmocní Princetownu a donutí Greensparrowa, aby jim zajistil nezávislost, ale co potom? Stane se králem Eriadoru?

A pokud ano, bude Kateřina jeho královnou?

Všechno se mu nevyhnutelně vrátilo zpátky. Seděl na větvi a pozoroval nedobytnou pevnost Dun Caryth, která byla proti šedivému nebi tmavá. Nebe ještě ztmavlo, když si slunce sedlo nízko. Luthien shledal, že balancuje mezi odpovědností ke království a k sobě samému. Chtěl být Šarlatový stín, vůdce povstání, ale chtěl být také Luthien Bedwyr, syn guvernéra ostrova daleko na severu. Chtěl bojovat bez prolévání krve v aréně a dovádět v lese s Kateřinou O'Haleovou.

Musel jít tak daleko, tak rychle, ale cesta by za to nestála, kdyby měl ztratit svou lásku.

„Zbabělče," nadával sám sobě. Seskočil dolů a protáhl se. Rozhlédl se okolo, pak se podíval na tábořiště a vydal se na cestu. Věděl, kde je Kateřina, v malém stanu přes cestu, na severním rohu rozlehlého tábořiště. Také věděl, že ji musí vidět hned teď a zbavit ji strachu.

Za chvíli přišel k jejímu stanu, slunce už zapadlo. Ve stanu hořela jediná lampa a Luthien viděl siluetu Kateřiny, jak si sundává koženou vestu. Sledoval její křivky dlouho, plný obdivu a vášně. Sioban měla pravdu, to Luthien věděl. Měl o elfí dívku hluboký

zájem, ale tahle žena, Kateřina, byla jeho pravá láska. Až skončí všechen ruch okolo povstání, pak i když zvítězí, bude to pro Luthiena plané vítězství, jestli s ním Kateřina nezůstane.

Věděl, že by měl jít za ní do stanu a povědět jí to, ale nemohl. Procházel se ve tmě a proklínal sám sebe. Používal každý logický argument k tomu, aby přemohl strach.

Trvalo mu to dvě hodiny, než se vzchopil a našel odvahu vrátit se. Teď nesl svou vlastní lampu. Šaty měl zvlhlé od mlhy a kosti ztuhlé od větru.

„Tak do toho," zašeptal odhodlaně a vykročil rychle a rozhodně. „Kateřino," zašeptal jemně, když přišel k závěsu stanu. Odhrnul jej a strčil hlavu dovnitř. Pak si posvítil lampou.

Poté ztuhl hrůzou.

Kateřina ležela napříč svého lůžka, ramena jí visela přes okraj, hlava a jedna ruka byly skoro na zemi. Luthienovi to trvalo několik sekund, než celý pohled strávil a mohl odvrátit zrak.

A uviděl gigantického démona, který se krčil u nohou Kateřininy postele. Zabíral celý roh stanu.

„Pamatuješ si, bláznivý muži?" zaskřehotal Skřehot a poskočil dopředu.

Luthien udělal jedinou otočku, během níž. položil lampu na zem a tasil Slepou zášť. Zakřičel a udělal divoký výpad vpřed. Ten démona překvapil, protože očekával mužův úlek a útěk.

Luthien sekl Slepou záští přes jednu z Skřehotových vztažených paží a udělal mu dlouhou ránu. Začala z ní vytékat šedozelená krev, která když dopadla na zem, zadýmala.

Luthien kolem sebe divoce mával mečem, jeho šílenství ani na chvíli nepolevilo. Nepřemýšlel o té kreatuře, se kterou bojoval, nebál se své vlastní smrti. Všechno co vnímal, bylo to, že Kateřina, drahá Kateřina, leží a možná je mrtvá. Že ji možná zabilo tohle ďábelské zvíře.

Ještě dlouhou chvíli panovalo rozčilení. Luthien ještě mnohokrát udeřil, než Skřehot vyslal kouli jiskřivého světla, která ho odmrštila na stanovou podpěru. Okamžitě byl zase na nohou, vlasy mu tancovaly okolo hlavy a skořicové oči se mu rozšířily, když přemáhal škubání ve svalech a snažil se uchopit meč.

„Strhám z tvých kostí kůži,“ zaskřípal Skřehot drásavým a pronikavým hlasem. „Přelámu…“ Luthien zařval z plných plic a vrhl se vpřed. Démon se ohnal křídlem, aby nepřítele odehnal. Čepel se sice dotkla jeho mohutné hrudi, ale rozdával rány a odmrštil Luthiena natolik, že zbraň nepronikla dovnitř.

Luthien se zapotácel, pak získal kontrolu nad rovnováhou, udělal otočku a divoce sekl, protože věděl, že démon ho bude následovat.

Skřehot, který byl mimo dosah, se na něj ušklíbl. Pak ale začal znovu, přestal se krčit a rozložil mohutná ramena, která zabrala většinu stanu.

Luthien uviděl záblesk lampy, čepel kordu, která se prodrala zadní částí stanu dovnitř, právě za Kateřininou postelí. Zamířila přesně na honěný Skřehotův konec.

„Aha!“ ozval se triumfální výkřik zvenčí.

Skřehot zamával rukou s pařáty. V těch místech sprška ohně spálila stan a odhalila velmi překvapeného Olivera z Morous.

„Mohl jsem se splést,“ připustil Oliver, když se démon otočil. Kolem Oliverova ramene proletěl šíp a zabodl se do démonovy odporné hadí tváře.

Skřehot zařval, byl to úděsný a strašidelný zvuk. Luthienovi se zježily vlasy na zátylku. Mladý Bedwyr pokračoval, jeho utrpení přemohla myšlenka na Kateřinu.

Zasadil Slepou záští jednu obyčejnou ránu a protivník ho plácl tak, že zavrávoral a točil se s ním celý svět. Ležel jak široký tak dlouhý v rohu. Pak zavrtěl hlavou a s námahou vyskočil na kolena. Viděl, jak se k němu démon neodvratně blíží a z otevřené tlamy mu kapou jedovaté sliny.

Další šíp a pak další zasvištěl vzduchem a zabodl se do zloducha, ale zdálo se, že Skřehot si toho ani nevšiml. Oliver udělal prudký pohyb vpřed a zase vzad, ale Skřehot se o to nestaral.

Paragor mu zakázal Luthiena zabít, ale mocný Skřehot nepřijímal povely od lidských červů.

Luthien, který věřil, že je odsouzen k záhubě, pobíhat okolo a snažil se najít meč. Vyskočil na nohy, zaťal pěsti a byl odhodlán zuřivě bojovat. Pak ho oslepil záblesk světla. Luthien uskočil dozadu. Myslel, že démon zase udeřil nějakým kouzlem.

Mýlil se.

Záblesk světla do stanu následoval Brandir. Skřehot, který byl zle zasažen silným proudem světla a šípy přicházejícími z opačného směru věděl, že hra je u konce. Zvíře vyskočilo a popadlo bezvládnou Kateřinu do jedné ruky.

„Dobře si rozmyslete následky pochodu na Princetown!“ zařval ďábel.

Brandir zastavil svoje další kousky, protože ve hře byla Kateřina. Sioban znovu zasáhla ďáblova záda, ale Skřehot se napřímil, zvedl vysoko nad hlavu volnou ruku a mrštil s chatrným stanem stranou. Pak démon zuřivě zamával obrovskými kožnatými křídly a vyletěl proti noční obloze.

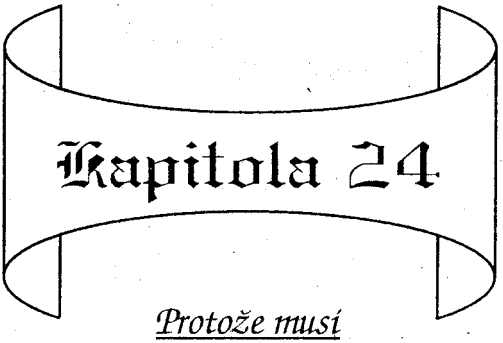
„Kateřino!“ zakřičel Luthien. Snažil se najít meč, snažil se strhnout ďábla dolů. Vyběhl bez zbraně a vyskočil vysoko. Chytil Skřehota za jednu nohu s pařáty.

Druhá noha ho odkopla, on spadl a pozbyl vědomí.

V Brandirově ruce se objevil hořící oštěp a letěl za démonem. S třeskotem výbuchu ho zasáhl; dva další šípy vystřelené z velkého luku Sioban se bolestivě zabodly do démonových nohou.

Ale Skřehot byl příliš silný, aby ho střely zničily. Když ďábel odletěl, v tábořišti se ozvaly beznadějné výkřiky a protesty společníků a mnoha ostatních, kteří se přišli podívat, co se to tam děje.

Výkřiky protestu a agónie. Rajská hudba pro démonovy uši.

„On ji vzal s sebou!“ řval Luthien. Během rozhovoru s Brandirem o chvíli později, stále víc zoufalý, dokonce snad šílený. Čaroděj, Oliver, Sioban a Karen diskutovali o následcích démonova přepadení. Teď se zaměřili na to, zda mají jít na Princetown, nebo zda je únos Kateřiny signálem pro příměří.

Estabruk byl také ve stanu. Rytíř seděl na stoličce stranou, úplně skleslý.

„Je důležité uvědomit si, že démon ji nezabije,“ odpověděl Brandir Luthienovi, kterého se snažil uklidnit. „Je vězeň a bude cennější pro…“

„Pro koho?“ chtěl vědět Oliver.

Brandir vlastně nevěděl. Možná se Greensparrow dozvěděl o jejich postupu a teď za nimi jede z Gaskonie. Ačkoliv, řekl si čaroděj, ďábelský posel přišel spíš zblízka, pravděpodobně od Paragora, vévody z Princetownu.

„Nemůžeme zůstat jen tak na poli,“ vložila se do hovoru Sioban a Karen ji podpořila tím, že přešla stan a stoupla si vedle ní.

„To není žádná placená armáda, ale muži a ženy, kteří mají farmy, o než pečují. Jestli tady budeme sedět a čekat, ztratíme mnoho spojenců.“

„Unesl ji vévoda Paragor z Princetownu,“ rozhodl Brandir. „Ví, že přijdeme, a ví, že by se nám neubránil.“

„Budeme muset změnit některé z našich plánů,“ odpověděla Sioban. „Možná bychom tam měli poslat koření, nebo alespoň vévodovi nabídnout příměří, až budeme přímo u hradeb.“

Během tohohle kalkulování začala v Luthienovi vřít krev. Paragor uchvátil Kateřinu, ale přátelé mluví o velkých plánech a velkých věcech. Pro Luthiena Bedwyra nebylo na světě nic důležitějšího než bezpečný návrat Kateřiny. Dokonce ani svoboda Eriadoru ne. Brandir a Sioban sice plánují, jak zajistit bezpečnost uvězněné ženy, ale jejich prvotní starost je povstání, ne Kateřina.

Tak by to vlastně mělo být, uvědomil si Luthien logicky, ale on tímhle směrem jít nemohl. Teď ne. Mávl rukou v zamítavém gestu, pohlédl na schlíplého Estabruka a vyletěl ze stanu jako šipka. Zanechal ostatní ve chvíli prázdnoty a rozpačitého ticha.

„To je přesně to, v co Paragor doufal," poznamenal Brandir. Čaroděj ho nesoudil, prostě jen konstatoval, co si myslí. „Ty víš, kam šel?" zeptala se Sioban.

„Už je na cestě," odpověděl Oliver, protože mladíka velmi dobře chápal. Nikdo kolem o tom nepochyboval.

Brandir stále nevěděl, jak odpovědět. Měl se pokusit Luthiena zadržet? Nebo mu měl nabídnout pomoc, protože bezpečnost Kateřiny je teď hlavní věc? Brandir byl opravdu rozervaný. Věděl, že nemělo smysl hnát se ven a pokoušet se zadržet démona v zájmu Kateřiny nebo kohokoli jiného. Jeho odpovědnost se týká ne jedné osoby, ale celého Eriadoru.

„Dobře, že jede," řekla neočekávaně Sioban a upoutala pozornost všech okolo. Když mluvila, vyhlédla ven ze stanu a sledovala Luthiena, jak pádí na koni pryč. „Tak je to dobře."

Když se podívala zpátky na ostatní, ze všeho nejvíc si všimla podezřívavého pohledu půlčíka.

„Podpoří to legendu o Šarlatovém stínu," trvala na svém Sioban.

„Nebo žena opovrhuje mužem natolik, že by ho ráda viděla mrtvého?" zeptal se Oliver stroze.

Brandir sebou trhl – to poslední, co potřebovali, bylo, aby začali bojovat mezi sebou!

„Správná otázka," odpověděla Sioban klidně a napětí mezi nimi se rozplynulo. „Ale já nejsem žena, nejsem člověk," připomněla půlčíkovi. „Kateřina je v zajetí, a proto Luthien musel jet za ní. Kdyby to neudělal, strávil by zbytek života výčitkami, jaký je zbabělec."

„Byly by koneckonců pravdivé,“ řekl Brandir.

„Nepovede nás zbabělec,“ řekla chladně Karen z Eradochu. Oliver, který byl stejně sklíčen jako předtím Luthien, si jednoho po druhém prohlédl. Věděl, že mluví pravdu; důvody byly logické, ale to půlčíka uklidnilo jen pramálo. Byl s Luthienem od samého začátku, ještě před tím, než mu Brandir dal šarlatový plášť, ještě před tím, než se pověsti o Šarlatovém stínu dostaly do zapadlých uliček Montfortu. Teď Luthien udělal něco, co musel. Šel za ženou, kterou miloval, a tak i Oliver musel následovat své srdce a jít za přítelem.

Stroze se ostatním uklonil a vyšel ze stanu.

Estabruk, vznešený muž, rytíř, jehož život se řídil přísnými zásadami, tiše pozdravil půlčíka a neohroženého muže, který vyšel před ním.

Luthien vedl Lehkonohého podél okraje stínu, který vrhala Malpuisantská zeď. Slunce bylo nízko a usadilo se na obzoru na východě. Vrhalo šikmý a úzký stín na Eriador. Ale ne tak temný, jako byl stín v srdci mladého Bedwyra. Luthienovi se zdálo, že se celý svět zastavil tu noc předtím – jako by všechno, povstání, invaze, ustalo a mělo pokračovat až poté, co Luthien osvobodí Kateřinu ze spárů démona a jeho ďábelského mistra.

Chtěl pospíchat a pobídnout Lehkonohého k rychlejšímu běhu, ale nechtěl přitahovat moc pozornosti. Jednak přátel, kteří by se ho snažili zadržet, jednak bdělých nepřátel, kteří by vévodu z Princetownu varovali.

On a jeho kůň byl pro hlídky na strážných věžích poblíž Dun Caryth běžný pohled, a tak ho nechali projet přes zeď do Avonu bez potíží.

K jeho překvapení byl na druhé straně hradby fintivý půlčík na svém žlutém poníku. Seděl tiše a čekal na něj.

„Aspoň že jsi počkal do rána,“ vybafl Oliver a potáhl nosem. Vypadal obzvlášť špatně, měl červený nos. Kýchl a bylo to hrozitánské kýchnutí na tak malého tvora. Pak vytáhl žlutočervený kapesník, hlučně se vysmrkal a utřel si nos.

„Ty jsi tu celou noc?“ zeptal se Luthien.

„Od chvíle, co jsi opustil poradu,“ odpověděl Oliver. „Myslel jsem, že pojedeš přímo.“

Luthien se ani neusmál, ačkoli ho půlčíkova oddanost potěšila. Nicméně tentokrát Olivera vedle sebe nechtěl. „To, co chci udělat, je moje záležitost,“ řekl pevně Luthien. A když Oliver neodpovídal, Luthien něco zašeptal do ucha Lehkonohému, jemně ho bodl do slabin a velký oslnivý oř vyrazil na jih.

Oliver a Herka jeli za ním, malý poník poskakoval vedle Lehkonohého, který dělal mnohem delší kroky.

Luthienovo varování nemělo žádný účinek. Když pobídl Lehkonohého k rychlejšímu cvalu, Herka také zrychlila. Nakonec Luthien trhl otěžemi a svého oře zastavil. Sledoval upřeně půlčíka. Oliver na něj udiveně pohlédl a znovu mocně kýchl. Na mladíka dopadla jemná sprška.

„Je to moje záležitost,“ řekl znovu Luthien, tentokrát ještě pevněji.

„Vždyť se nepřu,“ zašišlal Oliver. „Musím to udělat já sám,“ objasnil Luthien.

„Třeba se pleteš.“

Luthien si povzdechl a rozhlédl se okolo, jako by se snažil z toho všeho najít cestu ven. Věděl, jak Oliver dovede být paličatý, a věděl, jak rychle umí běhat tahle malá ošidná Herka.

„Znáš snad někoho dalšího, kdo by byl tak malý, že by se vešel pod záhyb pláště?“ zeptal se logicky Oliver.

Luthien dlouho zíral na svého přítele a pak poraženecky rozhodil rukama. Po pravdě řečeno, mladému Bedwyrovi spadl obrovský kámen ze srdce. Musel jít za Kateřinou a děsila ho představa nebezpečné, a možná dokonce sebevražedné cesty. Uvědomil si, že Oliverovo místo je vedle něj, stejně jako jeho je vedle Olivera, když půlčíkova láska zmizela v hluboké noci. Teď tedy měl společníka na předlouhou cestu a na dobrodružství, která je čekají. Měl přítele, kterému mohl věřit a který za ním šel přes mnohé překážky.

Než se ti dva zase pohnuli, uslyšeli za sebou klapot podkov. Ohlédli se zpátky ke zdi a uviděli dva jezdce. Jednoho velkého, který měl na hlavě helmu s rohy, a druhého, menší postavy.

„Sioban,“ řekl Oliver. Když ti dva dorazili k nim, Luthien viděl, že půlčík hádal dobře. Teď byl mladý Bedwyr zoufalý. Mohl si zdůvodnit, proč s sebou bere Olivera, ale tohle se mu už vymklo z rukou!

Sioban a druhý jezdec se postavili vedle těch dvou.

„Nepojedeš,“ řekl Luthien a byl připraven odrazit jakýkoliv argument, který by tvrdil opak.

Sioban na něj udiveně pohlédla, jako by nerozuměla. „Ovšemže nepojedu,“ řekla suše. „Mám povinnosti k Eriadoru, ne k Luthienovi nebo Kateřině.“

Z nějakého důvodu, který Luthien nedokázal přesně definovat, se ho prohlášení dost dotklo.

„Ale odpouštím ti tvoje způsoby,“ pokračovala elfí dívka. „A přeji ti, abys dorazil včas a abys zvítězil. Očekávám, že uvidím tebe i tebe,“ řekla a pohlédla na Olivera, „a Kateřinu, až dorazíme k hradbám Princetownu a vy na nás budete čekat.“

Luthienovi bylo lépe.

„Přinesla jsem tohle,“ pokračovala Sioban a natáhla ruku. Odkryla jantarově žlutý kámen velikosti slepičího vejce. „Od Brandira,“ vysvětlila a Luthien si vzal kámen. „Až splníš úkol, nebo až to budeš nejvíc potřebovat, čaroděj radil, abys ho hodil proti zdi a třikrát zavolal jeho jméno.“

Luthien potěžkal kámen a užasl, jak je lehký. Nebyl si jistý, co to bylo za kámen, ale věděl toho dost o Brandirových kouzlech, takže mu bylo jasné, že to není právě malý dárek. „Co s ním?“ zeptal se mladý Bedwyr a pohlédl na horala.

„Chceš jet do Princetownu?“ zeptala se elfka.

Luthien začal chápat.

„Malamus pojede s vámi až na východní konec Durské rokle, ze které se skoro dá dohlédnout do Princetownu,“ pokračovala Sioban. „A tam na vás počká s koňmi.“ Půlelfka neočekávaně seskočila z koně a předala otěže Malamovi. „Pro Kateřinu,“ řekla Luthienovi. „Pěšky to není ke zdi daleko.“

Kývla na Luthiena, pak na Olivera a poplácala svého koně po hřbetu. Pak se vydala zpátky k Malpuisantské zdi, zpátky k povinnostem, které jí nedovolovaly jet s nimi.

Luthien se na ni díval s upřímným obdivem. Sioban chtěla jít, uvědomil si. Ačkoliv ona a Kateřina byly v určitém směru sokyně, obě se navzájem hluboce respektovaly.

Mladý Bedwyr spustil oči ze zad Sioban a podíval se na její dary, na dary Brandira a pak na Olivera, který trpělivě seděl a čekal, až je Luthien povede dál.

Noc byla temná, ale den bude jasnější.

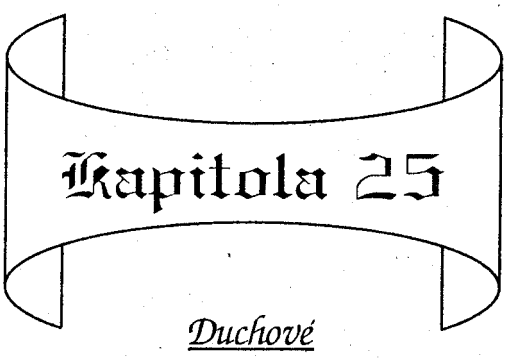
Na strážné věži Malpuisantské zdi stál Estabruk, První z Šesti kavalírů, a sledoval malé útvary na jižním poli. Eriadořané vtrhli do Avonu, do rodné země hrdého rytíře. V mysli starého rytíře stále vězela představa démona, ďábla Skřehota. Dvacet let žil Estabruk ve stínu Greensparrowa a slyšel zkazky o ukrutnosti loajality k démonům. Někteří tvrdili, že to hrozné soužení, které zlomilo vůli obyvatel Eriadoru k válce před dvaceti lety, zavinil sám král Avonu, ale Estabruk je odmítal s tím, že jsou to jen venkovské drby.

Někteří říkali, že Greensparrow je čaroděj nejtemnějších sil, přítel démonů, nebo dokonce démon sám.

Ale Estabruk pustil takové řeči z hlavy, všechny řeči.

Teď se na to rytíř trůnu, vznešený kavalír, díval vlastníma očima. Všechny ty řeči se Estabrukovi ukázaly být pravdivé. Nabobtnaly do démonického, ďábelského tvaru, který nemohl vznešený válečník setřást.

Díval se za Luthienem a Oliverem, jak odjíždějí. Tajně doufal v něco, co odporovalo tomu, čemu zasvětil celý život a co byl připraven bránit. Estabruk doufal, že bez nehod přivezou Kateřinu a zanechají vévodu Paragora, stejného vévodu, který poslal rytíře do Eriadoru, mrtvého v kaluži krve.

Horal Malamus nepromluvil jediné slovo za dva dny, které společníkům zabrala cesta do Durské rokle. Bylo to široké a mělké údolí jihovýchodně od Princetownu, nebyly tu už žádné stromy a nevedla tudy jediná cesta. V husté zelené trávě se plazili hnědí hadi.

Luthien, který zase hrál roli generála, studoval kraj a představoval si bitvu, která by se tu mohla odehrát a v níž by mohli zvítězit. Země se zvedala doleva a doprava v malé kopečky pokryté stromy. Dokonalá pokrývka a dokonalý terén. Elfí lučištníci přijdou na cestu z úkrytu mezi stromy, řekl si Luthien. A tady dole, kde je jen holá pláň, se není kam skrýt před bodavými, smrtícími šípy.

Mladý Bedwyr byl tak zaujatý, že ho překvapilo, když mu Oliverův kord poklepal na rameno. Luthien zatáhl za otěže Lehkonohého a podíval se zpátky. Uviděl půlčíka, jak sesedl z koně.

„Západní konec Durské rokle," vysvětlil Malamus. Oliver ukázal bradou k západu a Luthien mhouřil oči proti zapadajícímu slunci. Na obzoru se rýsovaly temné a chladné hory, které nebyly zase tak daleko, a před nimi…

Co? zamyslel se Luthien. Třpyt bílé a růžové.

Oliver přišel k němu. „Pět mil," řekl půlčík. „A já nerad chodím ve tmě!"

Luthien seskočil z Lehkonohého a předal otěže Malamovi. Horal se střetl s Luthienovým pohledem a dlouho se na sebe dívali. „Kéž tě chrání Solund, Šarlatový stíne," řekl náhle a obrátil se a odváděl tři koně bez jezdců pryč. „Budu čekat, dokud se nevrátíte."

Luthien něco zamručel, v tom překvapení nevěděl honem, co říct. Solund byl bůh horalů, jejich vlastní bůh, o kterém tvrdili, že dohlíží na jejich kmen. Nerespektovali nikoho jiného, ať to byl přítel nebo nepřítel. Horalé chovali Solunda ve veliké vážnosti. Od Malama, který vyřkl ta čtyři jednoduchá slovíčka, to byla ta nejvřelejší slova, jaká kdy Luthien Bedwyr slyšel.

Stál a chvíli sledoval horala, pak se otočil a dal se do běhu, aby dohnal Olivera. Půlčík se plahočil směrem k růžové a bílé pod linií temných hor.

Ani ne o hodinu později bylo slunce ještě na obzoru, i když už velmi nízko. Přátelé přišli natolik blízko, aby poznali opravdovou nádheru Princetownu, který si vysloužil přezdívku Perla Avonu.

Byl asi stejně veliký jako Caer Mac Donald, který byl ale postaven pro obranu a krčil se mezi obrovskými stěnami tmavého kamene. Princetown byl postaven pro obdiv. Stál na jemně zvlněné zemi, těsně za úpatím hor, a byl rozlehlý a vzdušný, ne stísněný jako Caer Mac Donald. Celé město bylo obehnáno nízkou zdí ze světlé žuly, která měřila asi osm stop a na níž nebyly žádné strážnice ani věže tohoto druhu. Většina domů ve městě byla celkem veliká a ty dřevěné byly natřené na bílo. Větší domy, které patřily šlechticům a kupcům, byly z bílého mramoru s jemnými růžovými žilkami.

Největší a nejimpozantnější stavba nebyla katedrála jako ve většině velkých měst v Avonském moři. Ta jejich byla úchvatná, možná stejně jako Chrám Zasvěcení v Caer Mac Donald, ale vedle skvostného paláce poněkud zapadala. Palác stál v západním Princetownu, na nejvyšším prostranství, nejblíž k horám. Čtyři poschodí zářivého mramoru a zlatých plíšků, vpředu zdobené sloupy a po stranách velká křídla, sahající k severovýchodu a k jihovýchodu, která jakoby chtěla obsáhnout celé město a schovat jej. Uprostřed stavby stál zlatý chrám. Zářil tak silně, že si Luthien před bodavým světlem musel zakrýt oči.

„Tenhle vévoda, myslíš, že bude uvnitř?“ zeptal se Oliver. Luthien nemusel ani obrátit zrak, aby se podíval, o které stavbě půlčík mluví. „Měli jsme si nechat koně,“ poznamenal půlčík, „jen abychom mohli přejít z jednoho konce na druhý.“

Luthien se zasmál, ale nebyl si jistý, zda Oliver žertuje nebo ne. Mladý Bedwyr ani nehádal, kolik má palác místností. Stovku? Tři sta? Kdyby popohnal Lehkonohého k rychlému cvalu, stejně mu to bude trvat aspoň hodinu a půl, než objede palác z jednoho konce na druhý!

Ani jeho společník nemluvil, ale oba mysleli na totéž: Jak takové skličující království může mít tak krásné místo. Tohle byla dokonalá nádhera; bylo to místo pro vzletné duše a romantická srdce. Mohl tomu Luthien, který nikdy předtím na jihu nebyl, rozumět? Nicméně mladý Bedwyr si nespojil podívanou na Princetown s tím, co věděl o ďábelském Greensparrowovi; tohle skvostné město, které se před ním rozprostíralo, se jakoby vysmívalo jeho povstání a co víc, jeho zlosti. Věděl, že Princetown je starší než Greensparrowovo panování, ovšem, ale stejně mu toto město nezapadalo do představy, jakou měl o Avonu.

„Moji lidé, ti stavěli tohle město," oznámil Oliver a vytrhl Luthiena z myšlenek. Podíval se na půlčíka, který pokyvoval hlavou a stejně jako on si snažil představit počátky Princetownu.

„Je tu vliv Gaskonie," vysvětlil Oliver. „Jižní a západní Gaskonie, kde je nejsladší víno. Tam jsou také takové stavby."

Ale ne tak velké, dodal potichu Luthien. Možná, že Gaskonijci stavěli nebo rozšířili Princetown během své expanze do Avonu. A i kdyby Oliver mluvil pravdivě a architektura byla podobná té v jihozápadní Gaskonii, Luthien musel říct, že Princetown byl daleko vznešenější. Neočekávaná nádhera ho roztřásla, ale připomněl si, že Kateřina je ve spárech démona. Když se soustředil se na tuto hroznou představu, pohnul se k severu a přidal do kroku. Oliver ho následoval a ještě chvíli se kochal pohledem na Princetown. Někde ve městě, blízko paláce, se ozval hluboký a dlouhý řev. Bylo to zahřmění čisté a divoké síly. Řev lva.

„Máš rád kočky?" zeptal se Oliver a myslel na zoo. Přál si ji navštívit při nějaké jiné, přívětivější příležitosti.

Nebe bylo temné, zahalené do těžkých černých mraků. Společníci obcházeli Princetown, šli podél žulové zdi zpátky na jih, k paláci. Obešli kolem zdi jednu ostrou zatáčku a Luthien se zastavil.

Byl šokován. Podíval se na západ a objevil hříšné tajemství Princetownu.

Z východu vypadal palác tak čistě a útulně, opravdový skvost, ale tady na západě viděli ti dva holou pravdu. Země se za palácem svažovala a osm stop vysoká zeď, která ohraničovala vlastní město, se stáčela do kulatého údolí plného sešlých chatrčí. Luthien a Oliver v té tmě víc neviděli a dole nehořelo moc ohňů. Ale slyšeli úpění chudých, nářky ubožáků, kteří svůj domov nazývali špinavou pastouškou.

Pro Luthiena bylo to, co viděl a slyšel, potvrzením, že jeho závěry o Greensparrowovi a nelegitimním a jednoznačně ďábelském království, správné. Sympatizoval s lidem, který žil ve skryté díře na západ od městské nádhery. A jejich existence mu dodala odvahy pro boj.

Oliver mu poklepal na plášť a zastavil ho.

„Jsme dostatečně blízko," zašeptal půlčík a ukázal stranou k paláci, který se vznešeně tyčil ve tmě nedaleko od nich.

„Jsou tady!" ozval se z opevnění křik. Byl to hrdelní hlas kyklopa. Oba přátelé skočili do křoví. Luthien si přes hlavu přetáhl kapuci a Oliver se schoval mezi záhyby kouzelného šarlatového pláště.

Na zdi se rozsvítilo několik lamp, jež na třech stranách někdo zakryl, aby čtvrtá vydala ostřejší světlo. Luthien zatajil dech a neustále si připomínal, že plášť je skryje před světlem, které křižovalo pole sem a tam.

„Zalezte zpátky do děr!" zařval kyklop a od zdi přiletělo několik šípů.

„Byl bych radši, kdyby nás kyklopové viděli," poznamenal Oliver.

Sprška šípů pokračovala a byla zakončena výbuchem všeobecného veselí a smíchu, který se ozval na zdi. „Žebráci!" odfrkl si jeden kyklop pohrdavě a ostatní se smáli ještě víc.

Oliver vystoupil z šarlatového úkrytu a prohlížel si velký klobouk se širokou střechou a svůj vlastní purpurový plášť. Ukázal k jihu, na vysokou věž paláce, a oba se pohnuli o pár yardů.

Oliver šel přímo ke zdi a napjatě poslouchal. Pak kývl a usmál se, když seshora uslyšel chrápání. Sundal si z ramen plášť a sáhl do vaku pro „dobyvatele“, který měl na zádech, což byla speciální výstroj z kožených řemínků, kterou mu daroval Brandir. Oliver si tu vymyšlenost oblékal v jednom kuse, ačkoliv na jeho frajerských kalhotách a pestrobarevném oblečení nebyla vidět. Zdálo se, že to není nic víc než jednoduchý a nepozorovatelný postroj. Ale stejně jako Brandir sám, vnějšek klamal. Výstroj byla začarovaná, jako ostatně všechny části, které obsahovala: byl to nástroj pro loupežnické řemeslo. Oliver vylovil z vaku ještě kouzelnou kotvičku a kord. Ale než se stačil vzpamatovat a začít přemýšlet, Luthien k němu přiskočil a všechno mu sebral.

Oliver rozuměl: zeď je jen osm stop vysoká a Luthien ho může jednoduše vyzvednout k okraji. Půlčík rychle zastrčil kotvičku za opasek, aby byla snadno na dosah, vyškrábal se na okraj zdi a zíral přes něj.

Na druhé straně se podél zdi táhla římsa, která byla asi čtyři stopy od okraje. Oliver se otočil zpátky na Luthiena a v jeho tváři viděl škodolibý úsměv. Položil si prst na sešpulená ústa a chvíli ho tam podržel na znamení, že by měl Luthien ještě chvíli počkat. Pak se půlčík svezl po zdi, tiše jako kočka – jako malá kočka, ne taková, jaké slyšeli řvát před chvílí.

O chvíli později, kdy v Luthienovi rostla netrpělivost a kdy se chtěl dostat přes zeď, aby viděl, co se děje, se Oliver vrátil ke zdi a podal příteli ruku. Luthien vyskočil, chytil se jednou rukou hrany zdi a druhou se držel Olivera. Přeplazil se jako had a tiše se skutálel na římsu.

Luthienovi málem vypadly oči z důlků, protože on a Oliver byli přímo mezi dvěma sedícími kyklopy! První šok za chvíli pominul a vystřídala ho jednoduchá logika, podle níž Oliver o těch dvou věděl. Po bližším prozkoumání Luthien zjistil, že ani jedna z bestií už nechrápe. Luthien se podíval na Olivera právě ve chvíli, kdy si půlčík otíral krev z čepele kordu do pláště jednoho z mrtvých kyklopů.

Necelých třicet stop od nich byla další skupina, ti, co na společníky střílели. Pokračovali ve hře v kostky a zapomněli na vetřelce.

Oliver vklouzl pod Luthienův plášť a oba se pomalu pohnuli, směrem od bandy, která hrála, ke zdi princetownského paláce, který se tyčil kousek od nich.

Museli seskočit ze zdi a přejít přes malé nádvoří, aby se k budově dostali. Ale kolem byl zastřižený živý plot a s pomocí Luthienova pláště se bez potíží dostali k paláci. Oliver přehlédl řadu oken, čtyři do výšky. Z první a druhé vycházela světla, ale třetí byla mnohem temnější a čtvrtá byla tmavá celá.

Půlčík zvedl tři prsty, a když zkontroloval, jestli někde poblíž není žádný kyklop, zamával kotvičkou a nechal ji letět. Zachytila se na mramorové zdi vedle okna ve třetím patře.

Mramor byl hladký jako sklo, ale zdrsnělá koule na něm dobře držela. Oliver zkusil pevnost úchytu a pak začal šplhat nahoru. Luthien ho sledoval zezdola, protože půlčík se opět navlékl do výstroje a předváděl výstup s jednou rukou přitisknutou ke stěně. Oliver chvíli poslouchal u okna, pak si vyměnil ruce a pomalu se spustil dolů.

„Místnost je prázd…“ začal, ale pak se zastavil a ztuhl, protože slyšel blížící se stráže v brnění.

Luthien přiskočil a přehodil přes Olivera plášť. Pak skočil ke zdi, Olivera vlekl s sebou.

Kolem v těsném útvaru přešlo za roh půl tuctu kyklopů v černostříbrných uniformách praetoriánské gardy, kteří nesli hořící pochodně. Luthien se pod kapuci přikrčil a předklonil hlavu, takže kutna mu zakrývala celý obličej. V kouzelném plášti byl neviditelný, ale mohl jenom doufat, že si bestie nevšimnou kordu, který ležel na zdi paláce, a doufal, že kyklopové do nich při chůzi nenarazí!

Prošli ani ne čtyři stopy od nich, těsně kolem Luthiena a Olivera, jako by tu ti dva vůbec nebyli. Konečně pro kyklopy tady nebyli, pod záhyby šarlatového pláště byli neviditelní.

Jakmile byly bestie z dohledu, Luthien vyšel z úkrytu a Oliver skočil po kordu. Lezl rychle a dychtivě se natáhl. Luthien napnul na chvíli lano a pomohl tak Oliverovi, aby se dostal na druhé patro. Pak se mladý Bedwyr pevně chytil a začal šplhat nahoru. Chtěl být pryč ze země co nejrychleji.

Zdálo se, že uplynulo mnoho minut, ale ve skutečnosti se ti dva dostali do paláce za několik okamžiků. Oliver vlezl dírou v okně dovnitř a třikrát prudce zatahal za lano. Zvrásněná koule se uvolnila a on ji vytáhl. Nezůstala po nich ani stopa, tedy kromě dvou kruhových kusů vyříznutého skla, které ležely v trávě, a rudého stínu, jenž zůstal na bílé stěně paláce.

Luthien se zastavil a nechal oči, aby přivykli posunu do ještě větší tmy. Byli v paláci, ale kudy jít? Kolik místností je možná čeká?

„Bude někde poblíž středu," uvažoval Oliver, který znal ty věci okolo vznešenosti docela dobře. „V místnostech na jedné nebo druhé straně dómu. Blízko dómu bude kaple, vévoda nemůže být daleko."

„Myslel jsem, že chrám je kaple," řekl Luthien.

„Tihle vévodové a princátka jsou líní," odpověděl Oliver. „Mívají svou vlastní kapli."

Luthien přikývl, spokojen s vysvětlením.

„Ale žaláře budou dole," pokračoval Oliver. Viděl zděšený výraz na Luthienově tváři a rychle dodal: „Nemyslím si, že by vévoda Paragor uvrhl tak cenného zajatce, jako je Kateřina, do žaláře. Myslím si, že je s ním nebo blízko něj."

Luthien neodpověděl, jen se usilovně snažil klidně dýchat. Oliver to vzal jako souhlas se svou úvahou.

„Tak tedy k vévodovi," řekl Oliver a vyrazil, ale Luthien mu položil ruku přes rameno, aby ho zastavil.

„Greensparrowovi vévodové nerespektují žádný boží zákon," připomněl mu mladý Bedwyr. Najednou si lámal hlavu, jestli půlčíkova úvaha byla správná. „Nestarají se o kapli."

„Možná, ale palác postavili ještě před Greensparrowem," odpověděl bez sebemenšího zaváhání půlčík. „A staří princové na to dbali. A tak nejlepší pokoje jsou blízko chrámu. Tak co, chceš tu sedět ve tmě a diskutovat o uspořádání paláce, nebo chceš být pryč, abychom prozkoumali, jak je to doopravdy?"

Luthien vyčerpal všechny otázky a všechny odpovědi, a tak pokrčil rameny a šel za Oliverem k zavřeným dveřím místnosti. Rozeznali je jen proto, že klíčovou dírkou prosvítalo světlo z chodby.

Dírka byla ve výšce Oliverových očí. Podíval se skrz ni na chodbu a pak paklíčem otevřel dveře. Na světle Luthien viděl, že

princetownský palác je stejně velkolepý uvnitř jako zvenčí. Stěny pokrývaly obrovské tapisérie, složitě naaranžované, některé měly vzory protkávané zlatem. Chodbu po celé délce lemovaly vyřezávané podstavce, na kterých byla umělecká díla: busty předchozích králů a hrdinů nebo jednoduché skulptury, či dokonce drahokamy a šperky zasazené do skla.

Ne jednou musel Luthien odtrhnout Olivera skoro násilím. Půlčíka hypnotizovalo bohatství, které bylo snadno na dosah ruky.

Luthien si chtěl odnést z paláce jen jediný poklad.

Nakonec se přiblížili ke středu paláce. Chodby tady byly víc vyzdobené, poklady větší a blíž u sebe. To potvrzovalo Oliverovu úvahu, podle které měl být vévoda někde poblíž. Ale také tady bylo větší světlo. Křišťálové lustry, na každém z nich hořely stovky svíček, byly každých dvacet kroků chodbou. Mnohé dveře byly otevřeny dokořán a ve všech postranních místnostech se svítilo. Ačkoli bylo velmi pozdě, skoro půlnoc, palác měl k spánku daleko. Oba zaslechli pohyb, hlavně Luthien. Mladý Bedwyr měl dokonce pocit, že je někdo sleduje a teď se schoval. Ale Oliver nic takového neslyšel. Byli teď uvnitř a jakékoliv zdržení může být nebezpečné jak pro ně, tak pro Kateřinu.

„Kromě toho," dodal Oliver tiše, „ani nevíme, jestli už slavnost skončila. V Gaskonii je o lordech a jejich dámách známo, že zůstanou vzhůru do rána, celou noc."

Luthien se nepřel a následoval svého maličkého přítele na slavnost. Obchodníci a jejich vyšňořené dámy tančili v postranních místnostech a často přeletěli do haly, aby zakroužili kolem dalších dveří a připojili se k jiné společnosti. Co bylo pro Olivera a Luthiena horší, praetoriánská garda číhala, jak se zdálo, na každém rohu.

Půlčík myslel, že by měli procházet otevřeně a že tak budou považováni za součást toho všeho. Luthien, který věděl, že plášť je nemůže úplně ochránit před narůstajícím zmatkem, váhavě souhlasil. Koneckonců byl dobře oblečen, přes ramena měl skvostný plášť a zdálo se, že Oliver se sem také hodí. A tak napůl šli a napůl tančili chodbou. Oliver vyfoukl dvě číše vína prvnímu kyklopímu sluhovi, který šel okolo s plným tácem.

Atmosféra byla nakažlivá víc než víno. Hudba a celý ten cvrkot, přísliby lásky chlípných obchodníků přítulným děvčatům. Zdálo se, že Oliver se cítí jako doma, a to Luthiena otravovalo. Dával přednost přímé cestě. Ukázalo se, že jejich převlečení nebo spíš nepřevlečení do téhle společnosti zapadne. Hlavně Oliverovy švihácké šaty a Luthienův kouzelný plášť.

Luthien se dokonce usmál, když ho pod paži chytla jedna mladá dáma, která se opile potácela místností.

Luthienovi rychle ztuhl úsměv; zmalovaná a navoněná žena mu připomněla lady Elenu, jednu z konkubín vikomta Aubreye, která přišla do Dun Varny, daleko na rodném ostrově Bedwydrinu. Tyhle dvě dámy, které Aubreymu dělaly společnost, Elena a Avonesa, to všechno začaly. Jejich hašteření mělo podíl na smrti Gartha Rogara, jeho přítele z chlapeckých let. Luthien se zastavil a napřímil ženu, takže ještě jednou zavrávorala.

„Ó, tak silný," zažvatlala. Sjela Luthienovi po svalnaté paži a toužebně se na něj podívala lesklýma očima.

„Silný a nezadaný," slíbil Oliver a zadělal jim na pořádné potíže. Stoupl si mezi ty dva. „Ale nejdřív můj silný přítel a já musíme mluvit s vévodou." Půlčík se kolem sebe bezmocně rozhlédl. „Ale nemůžeme ho najít."

Zdálo se, že žena nevnímá Olivera, který bezcílně bloudil okolo. Sáhla mu přes hlavu po Luthienově ruce a nereagovala na zlobný pohled, který jí teď mladý Bedwyr věnoval.

„Ano, ano," řekl Oliver a ruku jí odtáhl. Zkroutil jí ji za zády, takže se teď na něho musela podívat. „Můžeš mu celé jeho silné tělo namasírovat, ale až po té, co si promluvíme s vévodou. Víš, kde je?"

„Ó, Parry šel pryč, už je to dlouho," řekla a oba přátelé se zaškaredili. Luthiena napadlo milion otázek. Kam mohl Paragor jít? A kde potom je Kateřina?

„Do své ložnice," dodala dáma a Luthien málem vydechl úlevou nahlas. Paragor je přece jen v paláci!

Žena přešla do šepotu. „Říkali, že tam má dámu."

Oliver si všiml jejího žárlivého tónu. Věděl o prostopášných praktikách u dvora, a tak ho nepřekvapilo to, co slyšel.

„Cizinku," dodala dáma s nelíčeným opovržením.

„Musíme ho najít, než… než…“ Půlčík hledal vhodná slova, kterými by opsal tak delikátní věc. „Než,“ řekl nakonec jednoduše a mrkl na ni, aby poznala, co má na mysli.

„Někudy tudy,“ odpověděla dáma a zašermovala prstem směrem, kudy už oba prošli.

Oliver se zasmál a smekl klobouk. Pak ženu otočil a nasměroval ji do místnosti, odkud přišla.

„Tihle lidé mě znechucují,“ poznamenal Luthien, když se vydali chodbou.

„Ovšem,“ souhlasil navenek Oliver, a připomněl si časy, a nebylo to tak dávno, kdy se takových radovánek také účastnil. Obvykle nabídl ochranou ruku dámě, která právě nepřitahovala ty nejbohatší nebo nejsilnější či ty nejelegantnější (ačkoli Oliver se vždycky počítal mezi ty nejelegantnější). Ovšemže byly nechutné, jak řekl Luthien. Jejich vášně byly přelétavé a povrchní. Mnozí šlechtici z Gaskonie i Avonu, které už měl příležitost vidět, neměli jiné starosti, než stále pořádat opilé večírky s nejvybranějšími pokrmy a mladými, zmalovanými ženami. Často to byla příležitost pro orgie nebo obžerství.

Ale, podle Oliverova mínění, mohla to být zábava.

Oba přátelé byli teď víc opatrní, když kráčeli chodbou ke středu paláce, protože potkávali stále méně těch, co byli na večírku, a stále víc kyklopů, hlavně těch z praetoriánské gardy. Hudba utichla a světla pohasla. Nakonec se Luthien rozhodl, že by měli shodit masky a ukrýt se pod kouzelný plášť.

„Ale jak se potom dozvíme, kde hledat vévodu?“ protestoval Oliver.

Byla to dobrá připomínka, protože stále neměli ponětí, ve které místnosti může Paragor být. A neměli ponětí, zda cizinka, o které mluvila ta dáma, je Kateřina. Ale Luthien nezměnil názor. „Je tu příliš mnoho kyklopů,“ řekl. „A my se stále vzdalujeme od místa, i když jsme byli pozváni do paláce jako hosté.“

Oliver pokrčil rameny a schoval se pod plášť. Luthien se pohnul k jedné straně chodby a skákal od jednoho stínu ke druhému. O chviličku později přišli ke schodišti, které vedlo nahoru i dolů. Teď bylo před nimi opravdové dilema, protože neměli potuchy, kudy se

vydat. Druhé, nebo čtvrté poschodí? Nebo by měli zůstat v tomhle poschodí, protože za schodištěm chodba pokračuje?

Oba společníci teď potřebovali jistou dávku štěstí. A měli ho. Po schodech chvátaly dvě služky, naštěstí to byly ženy, ne kyklopové a pomlouvaly vévodu. Měly na sobě bílou škrobenou zástěru. Oliver usoudil, že to jsou kuchařky nebo služebné.

„Tuhle noc má moč hežkou," řekla starší žena, která měla v ústech jediný zub. Byl celý zažloutlý a viklal se tak, že to vypadalo, jako by každou chvíli měl vypadnout. „Rušovlašou. Ta bude jako ocheň!"

„Starý kocour," řekla druhá, která nebyla o nic mladší a o nic atraktivnější. „Je to ještě děvče, děvče je to, on je dvakrát starší!"

„Ššš!" sykla ta s jedním zubem. „Neměla byš tak mluvit o vévodovi!"

„Pch!" odfrkla si druhá. „Ty víš, co dovede. Pošle nás pryč, nemysli si!"

„Já nad poštelí!" řekl ta s jedním zubem.

„A dole v posteli vévoda s tou dívkou!" zasípala druhá a obě vybuchly v kdákavý smích. Prošly těsně vedle těch dvou, aniž by si jich všimly

Luthiena stálo velké úsilí, aby počkal, až ty dvě přejdou a nerozběhl se po schodech. I pak se Oliver pokoušel zadržet ho, ale Luthien běžel a bral schody po třech.

Oliver vzdychl a rozběhl se za ním. Ale ještě si stačil všimnout, že plášť zanechal svou stopu na zdi vedle schodiště. Další ze šarlatových stínů.

Když doběhli do dalšího poschodí, měli mnohem méně možností. Naproti schodišti byly troje dveře vzdálené od sebe asi tucet stop. Dvoje po straně byly nevýznamné a Luthien hádal, že vedou do chodeb. Přišel k třetím, ovládl divokou touhu vtrhnout dovnitř a místo toho vzal zlehka za kliku.

Bylo zamčeno.

Luthien uskočil dozadu a zaúpěl. Chystal se vyrazit je, ale Oliver byl vedle něj a snažil se ho uklidnit. Z další kapsy „dobyvatele" vylovil slabý, stříbrný paklíč. O chvíli později se ode dveří podíval na Luthiena a čtverácky se zasmál. Zámek povolil. Luthien ho

odstrčil a vešel dovnitř. Přišel do další chodby, která byla kratší. Byla zdobená mozaikou a po každé straně byly troje dveře.

U jedněch z nich, byly to ty prostřední po Luthienově levici, stála dvojice kyklopů z praetoriánské gardy.

„Hej, sem nemůžete!“ zařvala jedna z bestií, hnala se k nim a sahala po těžkém kyji, který měla připevněný k opasku.

„Tady můj přítel potřebuje najít místo, kde by se mohl vyzvracet,“ vymýšlel si Oliver a zatímco mluvil, strčil do Luthiena.

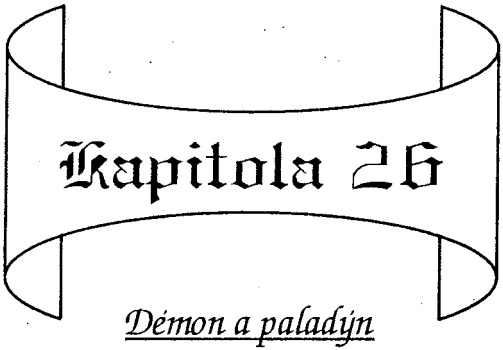
Luthien letěl dopředu, jako by se potácel a každou chvíli měl zvracet. Zděšený kyklop uhnul stranou a nechal Luthiena zakopnout. Pak se otočil na Olivera, aby si postěžoval, ale to už mu čepel půlčíkova kordu propíchla hrdlo.

Další z praetoriánů, který neviděl, co se děje za Luthienem, se pohnul, aby plácl zjevně opilého muže. Luthien ho chytil za ruku a přitáhl se k němu. Pak se kyklop vytáhl na špičky a chvíli měl nevěřícný výraz. Slepá zášť se mu zabodla do břicha, pak vjela nahoru a pronikla přes plíce až do srdce.

Oliver zavřel dveře, které vedly ke schodišti. „Musíme doufat, že jsme na správném místě,“ zašeptal. Ale Luthien ho neposlouchal a nečekal ani na to, až Oliver otevře zámek. Mladý Bedwyr se rozběhl chodbou, nejprve doprava, pak znovu doleva, až proletěl dveřmi ložnice Jeho Výsosti vévody Paragora.

Paragor byl uvnitř. Seděl zády k tabuli v pravém rohu místnosti a sledoval Kateřinu, která seděla skrčená na posteli a pevně si objímala kolena. Po každém boku měla jednoho praetoriána.

V místnosti bylo také něco jiného, něco většího a tmavšího, s kožnatými křídly a rudými záblesky v tmavých očích.

Luthiena jeho první instinkt vedl ke Kateřině. Ale ovládl touhu natolik, aby si stačil uvědomit, že jediná šance pro něj a pro Kateřinu spočívá v tom, že co nejrychleji zabije čaroděje a jeho démona. Mladý Bedwyr byl jedním skokem u postele a pak skočil napravo, Slepou zášť v obou rukách.

Čaroděj vyskočil a zavřískal. Vztáhl k němu vychrtlé ruce v chabém pokusu o obranu. Luthien vyrazil vítězný pokřik a sekl mečem do oblouku. Zasáhl Paragora pod zvednuté paže. Mladík se temně zachechtal, když se meč zasekl čarodějovi do boku. Čaroděj měl na sobě hnědožlutý oděv, který se tak náramně hodil k nemocně vyhlížejícímu muži. Pod tíhou meče se na něm vytvořily záhyby.

Slepá zášť se pohnula zleva doprava a s ní i šaty. Pak si Luthien uvědomil, že Paragor tam není, že čaroděj už prostě není v šatech. Mladý Bedwyr zavrávoral dopředu, protože se opřel o meč, ale ten se neměl čeho zachytit. Pak získal rovnováhu a otočil se. Na čepeli mu vlály hnědožluté šaty.

Přes místnost zahlédl záblesk světla na zdi u nohou postele. Paragor opět nabyl hmotné podoby a měl na sobě úplně stejné šaty, které se třepotaly na Luthienově meči. Uviděl Skřehota, který blýskl očima a zaměřil svůj hněv na Luthiena. Přešel přes postel, přeškobrtal se přes Kateřinu a odstrčil jednoho z kyklopů. Ďáblova obrovská křídla plácla Kateřinu i druhého jednookého strážce.

Luthien věděl, že je mrtev.

Oliver, stejně jako jeho společník, věděl, že klíč k tomuhle boji spočívá v zabití vévody. A stejně jako jeho společník, i Oliver pochopil, že dostat se k Paragorovi nebude jednoduché. Nejprve půlčík vyrazil doprava, za Luthienem. Pak, když viděl, že Luthien bude útočit, Oliver uskočil doprostřed místnosti, před Kateřinu. Půlčík vykulil oči, když viděl Paragorův čarovný únik. A jak je vykulil, když uviděl Skřehota, gigantického hrůzyplného Skřehota, jak se valí přes postel!

Když démon zaútočil, půlčík vypískl, skočil po hlavě dolů, převalil se přes padajícího kyklopa a vklouzl pod postel. Hbitý půlčík se rychle vzpamatoval, odkulil se z polohy tváří k zemi a po čtyřech lezl stejnou cestou, odkud přišel. Přitom vrazil kord do jednookého, který se válel po zemi. Uštědřil mu zásah a pak druhý a třetí, ale nezlomná bestie vyskočila na kolena, zaryčela jako zvíře a otočila se tváří k půlčíkovi.

V tu chvíli ji Oliver bodl ještě jednou. Pak znovu vypískl a zmizel zase pod postelí. Rozběsněný kyklop těsně za ním.

Od samého začátku Kateřina nebyla právě vzorný vězeň a teď se své reputace držela. Když se Skřehot valil přes postel, dostala ránu křídlem, která ji povalila a vyrazila jí dech. Instinkt jí velel jít za Luthienem a zemřít vedle něj, protože věděla, že to ďábelské monstrum nemůže zdolat. Ale rozum jí velel zasadit co největší ránu mrzkému Paragorovi, co jen bude v jejích silách. A tak, protože teď ležela na zádech, napnula svaly a vší silou se chytla postele, aby se zpátky posadila. Druhý kyklop, napůl na posteli a napůl na zemi, sražen Skřehotovým křídlem, si Kateřiny nevšímal. Víc ho zajímal společník, který se zmítal pod postelí.

Bestie ucítila na širokých ramenech její paže. Řetěz, který spojoval okovy na zápěstích, ho škrábl přes tvář. Během vteřiny cítil kyklop Kateřininu nohu v horní části zad. Zatáhla vší silou a utáhla jednookému řetěz těsně kolem krku.

Hlavní myšlenka, která Paragora napadla poté, co vyklouzl Luthienovi, byla, že udělal chybu, když si tak dlouho držel Skřehota.

Ještě než znovu nabyl tělesné podoby, bylo mu jasné, že démon půjde po Luthienovi a bude chtít mladíka zabít a rozčtvrtit, aby ho potrestal za porážku na nejvyšší věži Chrámu Zasvěcení.

Thowitovo varování, že se pak z Luthiena stane mučedník, našlo v Paragorově srdci odezvu. A tak první útok v podobě paprsku žhavé, prskající bílé energie, nesměřoval k Luthienovi, ani k žádnému z jeho společníků, ale ke Skřehotovi.

Démon byl dost těsně u Luthiena, takže se zdálo, že útok byla chyba. Bílý paprsek zasáhl Skřehotovo kožnaté křídlo a nezpůsobil mu žádnou větší škodu. Ale aspoň ho zastavil a odmrštil monstrum na protější zeď.

Luthien, který tvrdě bojoval, aby držel na uzdě jeho teror, udělal výpad dopředu a vší silou máchl Slepou záští. Mohutný meč ukovali trpaslíci Železného Kříže v dávných dobách. Jeho čepel z kaleného kovu se ohnula nejméně tisíckrát. Teď, po staletích používání, byl lepší než v době, kdy byl vykován. Čepel byla mnohem pevnější. Pronikla hluboko do démonova těla. Luthien si nevšímal horka, ze Skřehotova roztrhnutého torza vytryskl pramen nazelenalé krve. Luthien zatlačil a dal do výpadu celou váhu. Slepá zášť pronikla dovnitř až po zlatou čepel s drahokamy ve tvaru draka stojícího na zadních nohách. Naostřené konce dračích křídel, hrůzu nahánějící příčné ostny na zbrani, udělaly do těla démona malé dírky.

Luthien, který vrčel a řval, se podíval do démonových ďábelských očí a myslel si, že zvítězil. Myslel si, že žádné zvíře, dokonce ani monstrum z Abyssu, nemůže takový úder přestát.

Zdálo se, že Skřehot je v agónii, z rány mu vytékala nazelenalá krev. Ale najednou přes hadovitou tvář obludy přelétla zlomyslná grimasa. Po Luthienovi, který se vzdálil na délku paže a neodvážil se meč vytrhnout, chňapla třesoucí se ruka s paťáty. Z démonovy tlamy vyšel dlouhý, předlouhý bolestný ryk; Skřehotova třesoucí se oslabená ruka chytla Luthiena vpředu za tuniku a táhla ho k sobě. Dvacet stop velký obr natahoval dlouhou ruku a odtahoval Luthiena krůček po krůčku zpátky. A protože se Luthien neodvážil sáhnout po Slepé zášti, zbraň šla za ním. Jednoduše z rány vyklouzla.

Když byla Skřehotova paže úplně natažená, Slepá zášť vězela jen několik palců v hrudi příšery. Luthien ji vytrhl a sekl s ní směrem

nahoru. Rozřízl při tom Skřehotův dolní ret. Než stačil udělat další škody, démon sevřel ruku pevněji, škubl paží stranou a vrhl Luthiena zpátky ke dveřím.

Mladý Bedwyr se vzchopil a uviděl, že se na něj žene Paragor. Vrhl se po hlavě do otevřených dveří a přibouchl je Paragorovi těsně před nosem.

Dveře se stačily zavřít dřív, než Paragor vyslal paprsek světla. Zasáhl dveře přímo uprostřed. Ještě v hale létaly za Luthienem třísky. Luthien byl v mžiku na nohou a chtěl se do místnosti vrátit. Místo toho se musel vrhnout stranou, protože dveře vybuchly a Skřehot se vyřítil ven.

Luthien skočil za zvíře a byl zpátky přede dveřmi. Viděl na posteli Kateřinu, jak vší silou škrtí kyklopa, který těžce oddychoval a sápal se po jejích rukách a zápěstí. Viděl druhou bestii, která bezvýsledně uskakovala ze strany na stranu a snažila se zkroutit pod postel, odkud znovu a znovu bodal neodbytný Oliverův kord.

„Vylez!“ zakřičel Luthien na Olivera. Vyndal z váčku jantarový kámen a poslal ho po zemi pod postel. Doufal, že půlčík ho uvidí a najde šanci, jak vzít Kateřinu pryč, pokud je ten kámen opravdu únik.

Paragor po něm sáhl a tmavé oči se zaměřily na Luthiena, jako by už nic jiného nebo nikdo jiný na světě neexistoval. Vévodovy vlasy se naježily a vytvořily za ušima divoká křídla. Vypadal nelidský, jako monstrum, podobně jako Skřehot.

Luthien se smířil s tím, že ho Paragor přelstil, ale víc se o to nestaral. Všechno, co ho zajímalo, byla možnost úniku pro Kateřinu a Olivera. A tak se mladý Bedwyr otočil, zlostně zavrčel a sekl Slepou záští přes Skřehotova záda, přímo mezi křídla.

Démon zařval, škubl sebou dokola a chtěl Luthiena vzít do drápů. Ale ten už byl pryč, uskočil stranou. Skřehot nechytil nic, jen ostění a zbytky dveří. Přitom vmetl Paragorovi přímo do tváře spršku třísek.

„Blázne!“ zařval vévoda a zakryl si rukama zkrvavenou tvář. „Nezabíjej ho!“

I když Paragor vykřikl rozkaz, Slepá zášť přišla znovu, tentokrát se zasekla do démonovy přikrčené hlavy. Skřehot zakvílel a už

neúčinkovaly žádné rozkazy a žádné prosby. Nic nemohlo zmírnit ďáblův vztek. Skřehot se v chodbě zeširoka rozkročil a tentokrát zabránil Luthienovi, aby se dostal za něj.

Stanuli tváří v tvář. Démon se stále krčil a křídla měl těsně na zádech, takže jimi nemohl škrábat o stěny. Chodba byla malá a celkem široká. Byla stavěná pro případnou obranu a strop nebyl dostatečně vysoko na to, aby se sem pohodlně vešla vysoká obluda. Přestože byl Skřehot v nevýhodě, mohl se snadno bít.

Luthien se také přikrčil a ustupoval chodbou dozadu, jak se k němu démon blížil. Šla po něm ruka s roztaženými pařáty a všechno, co mohl mladý Bedwyr dělat, bylo, že ji zkusil odrazit mečem. Luthien málem zakopl o jednoho z mrtvých kyklopů a věděl, že kdyby se tak stalo, jeho život by došel k náhlému a násilnému konci.

Znovu nabyl rovnováhu a sledoval svého nepřítele. Luthien zůstal ohromen, když ze Skřehotových blýskajících se očí vyšlehly dva paprsky rudého světla, dlouhé asi jako dýka. Hadí tvář se zase zkroutila do dalšího z těch hrozných šklebů, protože démon zkřížil oči, aby paprsky zakřivil. Jakmile se paprsky střetly, spojily se v jeden. Červená čára Luthiena zasáhla do hrudi a odmrštila ho dozadu.

Zalapal po dechu a ucítil pálení. Připadal si jako v agónii. Viděl, jak se k němu stále blíží šklebící se bestie. Zkusil ústup a všechen instinkt mu napovídal, aby utekl. Ale dveře za ním pevně držely a on mohl jít jen jedinou cestou, do chodby.

Kdyby Luthien myslel chladnokrevně, uskočil by stranou a utekl by někam do jiné části paláce. Ale nemohl se zastavit a popřemýšlet, jednak pro bolest, jednak byl Skřehot příliš blízko a sahal po něm obrovskýma rukama. A pak se jeho šance vytratila úplně, protože Skřehot použil jedno ze svých kouzel a zavřel dveře tak, že už nešly otevřít.

„Tak vzdáš se a chcípneš, ty hnusný potomku platýza a prasete?“ vykřikoval Oliver a bodal zase kyklopa. Píchl tu kreaturu aspoň dvacetkrát. Do tváře, do hrudi a na obou rukách měl čerstvé pramínky krve. Ale bestie nekřičela, ani si nestěžovala a nevzdala se.

Něco sebou vedle Olivera pláclo a on slyšel Luthienovo volání, aby utekl. Bez jediného zdání, co by to mohlo být, půlčík se instinktivně přikrčil. Pak změnil taktiku. Znovu píchl kyklopa, ale když to udělal, posunul se o kus dál, takže bestie za ním musela pod postel dál a dál. Když byla bestie skoro pod postelí, Oliver, který byl mnohem menší a pohyblivější, ji bodl do čela. Pak se překulil na druhou stranu a vyskočil na nohy. Kateřina kolem sebe stále zuřivě kopala, ačkoliv uškrcená bestie už byla neškodná.

„Myslím, že už můžeš přestat," poznamenal suše půlčík a zjevně vytrhl Kateřinu z tranzu. „Ale jestli chceš opravdu bojovat," pokračoval Oliver a tančil okolo postele, jak do něj mlátila pološílená bestie, „tak chvíli počkej."

Oliver odskákal pryč a Kateřina tam zůstala. Podívala se ke dveřím a stejně tak půlčík. Zahlédli Paragorova záda, čaroděj zjevně spadl na obličej, když opouštěl místnost.

Pozornost Kateřiny se obrátila na naléhavý problém: byl jím kyklop, který se zase objevil zpod postele. Přikrčila se a vyčkávala. Když se bestie postavila, zavolala na ni. Jakmile se otočila, Kateřina vyskočila a povalila ji. Zachytila se zápěstími s řetězy pod bradou jednookého a řetěz omotala bestii kolem ramen.

Překulila se přes něj a skočila na kolena. Pak kyklopem smýkla dopředu a ohnula mu krk a záda. Nechystala se nějak pohnout, považovala to za dostatečně chytré a smrtící. Ale kyklop byl silnější, než čekala, a ona sama nebyla těžká. Zkrvavené ruce bestie hrábly dozadu za ramena a stiskly Kateřině lokty. Pak trhly tak prudce, že statná žena vykřikla.

Oliver, zaneprázdněný hledáním jantarového kamene, se nenuceně procházel přímo před jednookým. Bestie, která se napínala, aby se mohla otočit na Kateřinu, ho ani nevnímala.

„Ehm," řekl půlčík a a položil kord na hlavu bestie.

Kyklop viditelně povolil sevření Kateřiny. Teď zíral přímo na špičku Oliverova kordu.

„Trochu to zabolí," upozornil Oliver a čepel se pohnula dopředu.

Bestie chňapla po kordu a smažila se jej zastavit, ale Oliver byl příliš rychlý a špička kordu se zabodla do kyklopova oka.

Oliver poodešel a ještě jednou se podíval po kameni. Snažil si také vybavit všechno, co říkala Sioban Luthienovi, když odjížděli. Kateřina měla zase ruce volné. Oslepená bestie kvílela a bezúčelně sebou mrskala. Kateřina ji obešla a utáhla jí řetěz kolem krku těsněji.

Kdyby ji kyklop znovu chytil, mohl vyvinout takovou sílu, že by se vyprostil. Ale jednooký pozbyl rozumu, byl šílený bolestí. Kateřina ho ještě několikrát obešla a okovy dokonaly smrtící práci.

Oliver se nedíval. Přesunul se k nohám postele a vrhl kámen na zeď. Když dopadl, roztříštil se na kusy. Ale ještě, než na podlahu dopadl jediný kousek, stalo se něco neskutečného. Rozplynul se v mlhu a stal se součástí zdi. Ba co víc, přeměnil zeď.

Oliver poznal kouzelný tunel a pochopil, že on a Kateřina mohou utéct. „Ó, můj Brandire," zalamentoval půlčík a pak se podíval od místa případného úniku k zavřeným dveřím. Nikoho z těch tří neviděl, ani Luthiena, ani démona, ani čaroděje.

„Nenávidím být přítelem," zašeptal půlčík a vystartoval ke dveřím.

Než ušel tři kroky, viděl, že do místnosti mlhou z kamene kráčejí dvě postavy. Oliverovi poklesla čelist. Kateřina, která vyřídila posledního nepřítele, se odvážila doufat.

Byli to Brandir a Estabruk.

Slepá zášť se činila a zuřivě odrážela útoky, sekala dozadu a zase dopředu, doleva a doprava. Vždycky zarazila ruku právě včas, než po ní mohla hrábnout, nebo těsně potom, než ho démon mohl pevně stisknout v pařátech. Luthien věděl, že to dlouho nemůže vydržet, a věděl také, že pro něj není způsob, jak by účinně bojoval s takovým protivníkem. Ze Skřehotových blýskajících se očí začaly šlehat paprsky červeného světla.

Luthien zařval, opřel jednu nohu o dveře a vrhl se na zvíře, rovnou mezi roztažené nedočkavé ruce. Vyskočil vysoko, ale zase spadl dolů. Skřehot zkřížil oči a paprsky se spojily v třetí, který probleskl kolem Luthienovy hlavy, proletěl dveřmi a zanechal v nich spálenou díru.

Luthien bodl přímo před sebe a zasáhl Skřehota do břicha. Pak sekl napravo, do Skřehotova velkého křídla. Pak šel za čepelí, objel s

ní ďáblovo tělo a přitom se snažil dostat mezi Skřehota a zeď a získat tak v chodbě víc prostoru.

Skřehot se otočil. Ačkoliv Luthienovu hemžení ďábel nemohl stačit, dokázal otočit nohu tak rychle, že Luthiena nabral kolenem a bolestivě ho vrhl na protější zeď.

Luthien se odrazil od druhé strany. Stále byl na všech čtyřech, snažil se vyškrábat na kolena a lapal po dechu. Chtěl dolézt ke dveřím čarodějova pokoje, ale ani nezvedl hlavu, tak zlá byla bolest.

Uviděl obrubu čarodějova hnědožlutého oděvu. Nemocně vyhlížející barva pro nemocně vyhlížejícího muže.

Luthien se s námahou zvedl na kolena, vrhl se zády proti zdi a podařilo se mu vstát. Ještě než se napřímil, než vůbec spatřil okem Paragora, uslyšel zapraskání energie.

Mezi Paragorovými prsty se obloukovitě hemžily modré paprsky energie. A když k Luthienovi vztáhl ruce, paprsky se prodloužily a pohltily muže do drkotavého, praskajícího rubáše.

Luthien sebou křečovitě škubal. Cítil, jak se mu naježily vlasy. Čelist se mu křečovitě stahovala a cvakala tak divoce, že si pokousal jazyk a ústa měl plná krve. Zkusil se na svého úhlavního nepřítele podívat, ale svaly prostě nereagovaly na jeho pokyn. Křeče pokračovaly; Luthien narazil hlavou do zdi tak silně, že měl co dělat, aby se udržel při vědomí.

Ani si nevšiml, když se Skřehot nakonec otočil, přišel k němu a rukou s pařáty sáhl po jeho hlavě.

Zvíře z vítězným pokřikem chňaplo po kořisti a chtělo Luthienovi rozdrtit lebku. Ale když se Luthiena dotkl, zapraskalo to a energie, která mladíka obklopovala, odrazila ďáblovu ruku. Skřehot se podíval na Paragora a v hadovité tváři se zablýskl hněv.

„Tohohle nemůžeš zabít!“ namítl vévoda. „Je můj. Místo toho si dojdi pro jeho milenku a vem si ji, jestli chceš!“

Luthien to slyšel. Přes všechen třes a bolest, kdy slyšel praskat vlastní kosti a vazy, jak sebou škubal, to slyšel. Paragor poslal Skřehota za Kateřinou. Dal démonovi svolení, aby Kateřinu zabil… nebo něco horšího.

„Ne!“ zařval Luthien se vší námahou. Narovnal se, přitom se opíral o zeď a silou vůle se přinutil stát natolik klidně, aby se mohl podívat vévodovi do očí.

Paragor i Skřehot zírali na Luthiena s jistou dávkou obdivu a byl to Luthien, kdo přes čarodějovo rameno zahlédl v otvoru po dveřích do vévodovy ložnice čaroděje v modrém šatu.

Brandirovy ruce opisovaly kruhy, a on pronášel zaříkávadlo. Zhluboka, hodně zhluboka se nadechl a dal si ruce za uši. Zároveň vší silou foukl.

Luthienovi se vybavila podivná představa hocha, který sfoukává svíčky na narozeninovém dortu.

Pak přišel výbuch světla. Velký a prudký závan větru vrhl Luthiena na zeď stejně jako předtím Paragorovy modré paprsky vycházející z jeho rukou. Mladý Bedwyr byl teď volný.

Paragor strnul. Pak se obrátil a zabodl oči do nového nepřítele. Poznal ho jako starce, kterého viděl během věštění v umyvadle. Teď, když viděl, jakou energií muž disponuje, dal si Paragor věci dohromady.

„Ty,“ zavrčel vyčítavě. Brandir věděl, že čarodějný vévoda zná příběhy o dávném bratrství a že ho Greensparrow před ním varoval. Aspoň teď viděl, s kým má tu čest. Paragor zařval a zvedl ruce, které zahořely sinalou hnědožlutou barvou. Čarodějný vévoda udělal výpad a sápal se po starcově krku.

Mezitím Luthien nabyl smyslů natolik, aby se rozhlédl okolo. Ležel na podlaze a nad ním se vznášel pruh zlatavého světla. Přes ten závoj uviděl démonovu obrovskou tlapu, jak si k němu vykračuje.

Luthien zavřel oči a zkusil sáhnout po meči, ale nedosáhl na něj včas. Zařval a byl si téměř jistý, že v dalším okamžiku ho obluda rozšlápne.

Ale byl to Skřehot, kdo zařval. Byl to hrozivý řev v agónii. Démon šlápl do pásu zlatavé energie, která jeho nohu pohltila, roztrhala a odmrštila pryč.

Brandir si zapálil ruce o svůj oděv, takže zahořely do modra, a vrhl se proti vévodovi. Chytil Paragorovy ruce do svých a ucítil, jak z nich vyzařuje nemoc. Ničivý, hnilobný dotek. Brandir tomu čelil

jediným možným způsobem, který znal – prozpěvoval zaříkávadla uzdravení, zaříkávadla ledu, která zmrazí Paragorovy neviditelné nemoc šířící mouchy.

Paragor se zkroutil a zaryčel, dal do toho veškerou sílu. Brandir ho držel a následoval každý vévodův pohyb. Pak Paragor náhle vytrhl jednu ruku a udeřil Brandira do obličeje.

Starý čaroděj chňapl po paži, která mu zakryla obličej. Předloktí, které bylo nechráněné a dotklo se vévodovy paže, svraštělo, zhnědlo a začalo ukrutně bolet. Brandir odpověděl tím, že bouchl Paragora dlaní do nosu. Na kůži mu zůstal modrý otisk, který pokryly krystalky ledu. Vévodův nos a jedna tvář úplně ztuhly.

Ďábelský vévoda zalapal po dechu, popadl Brandirovu ruku a šarvátka pokračovala. Paragor se snažil vytlačit Brandira ke straně, ale k vévodovu překvapení na to byl Brandir připraven. Dokonce přenesl váhu tím směrem a strhl oba na zem, až se skutáleli do haly, daleko od Luthiena a Skřehota.

Luthien civěl na ten výjev a Skřehot, který se v tu chvíli nemohl zastavit, sunul víc a víc nohu do obláčku světla. Nejdřív chodidlo, pak kotník.

Ne, uvědomil si pak Luthien. To není světlo. Není to pruh světla, jak si nejprve myslel, ale mihotající se světelná masa, jako malé vybroušené diamanty, které kmitají tak rychle, že se jeví jako jednoduché světelné pole.

A jak pohltily démonovo maso, roztrhaly je a rozprášily do nicoty!

Náhle všechno zrudlo, to jak Skřehot vypustil další z paprsků červeného světla. O chvíli později Luthien ucítil, jak ho postříkala démonova krev. Skroutil se a uviděl, že Brandirova ochranná bariéra je pryč. A s ní i polovina Skřehotovy nohy. Démonova životní míza, která se podobala kyselině, se řinula ven. Potřísnila podlahu, stěny i Luthiena.

Popadl meč a odkulil se z dosahu zraněného démona. Vyskočil na kolena právě v okamžiku, když se za démonem nepozorovaně plížil Oliver s napřaženým kordem a Estabruk. Meč rytíře Temné noci vzplál a rozhořel se bílým plamenem.

Luthien se pokusil vstát a přidat se k nim, ale zjistil, že nemá dost síly. Pak vedle něj byla Kateřina a třela mu ramena a pevně ho sevřela v náručí. Políbila ho na tvář. Viděl, že si od jednoho z mrtvých strážců vzala kyj.

„Musím jít," zašeptala a odběhla. Ne k Oliverovi, Estabrukovi nebo démonovi, ale jinam.

Luthien se otočil a viděl Paragora a Brandira, jak se po sobě váleli, tloukli se a přitom mocně řvali. Pohled ho zbavil strnulosti; zase mohl ovládat svaly, ale jak bolely! Přesto Luthien věděl, že tu nemůže jen tak sedět, věděl, že boj ještě nevyhráli.

„Hnus!" řekl Oliver a včas se zarazil v chůzi, než uklouzl na kaluži sražené démonovy krve.

Zdálo se, že Skřehot, který se opíral o stěnu, si půlčíka nevšiml. Díval se přes Oliverovu hlavu na blýskající se meč a na muže v brnění. Na rytíře, na toho vznešeného bojovníka, pamětníka starých zašlých časů. Démon poznal, co je tenhle člověk zač. Nejnenáviděnější z lidského rodu.

„Paladýn," zavrčel Skřehot a sliny mu kapaly na zem. Kožnatá křídla se roztáhla a démon zaujal co nejhrozivější postoj. Roztáhl a napřímil se, jak mu to jen chodba dovolila, bez ohledu na to, že měl už jen kus nohy.

Olivera zděsila démonova vytrvalost, ale Estabruk, který se modlil k Bohu a radostně zpíval, se vrhl kupředu a tasil meč do divokého výpadu. Půlčík se podivoval jeho odvaze, poznal démonovo slovo a pochopil, kdo je ve skutečnosti ten muž, kterého potkali na Eradošských polích. *„Dotizeper,"* zamumlal půlčík.

Estabruk rozpoltil Skřehotovu nataženou paži.

Objevila se démonova druhá ruka, která muže tloukla; ze Skřehotových očí vyšly dva paprsky, vyšlehly dopředu a pronikly rytířovým brněním, až se dostaly k srdci. Pahýl druhé démonovy ruky sáhl po zbrani. Skřehot jí šlehl dozadu a zpátky a přitom poslal sprškou kyselinové krve do očních otvorů Estabrukovy helmy.

Estabruk ještě stále zpíval, navzdory slepotě a bolesti. Znovu sekl mečem a zasáhl křídlo a kopl strašlivou silou tam, kde tušil démonovu hruď.

Skřehot, který balancoval na jedné noze, se zakymácel na stranu a takřka spadl. Ale zvíře nabralo rovnováhu a zuřivě se přihnalo zpátky se strašlivou zahnutou čepelí, která zazvonila jako gong, když se dotkla Estabrukovy helmy. Odmrštila rytíře, který se zhroutil v rohu blízko roztlučených dveří.

Nakonec se čarodějové vymotali ze zapletení, každý vyskočil na nohy, omámen a zle pobitý. Na Brandirově kůži se objevilo několik skvrn a rukávy krásného oděvu měl na cáry. Paragor nevypadal o nic lépe, jednu nohu měl ztuhlou a zmrzlou. Na rukou a na tvářích měl kusy ledu. Vévoda se třásl a klepala se mu brada. Zda zimou, nebo vztekem, to Brandir nemohl říct.

Oba zaříkávali a shromažďovali energii. Brandir nechal Paragora vést, a když vévoda udeřil silou v podobě světle žlutého blesku, Brandir odpověděl úderem jasně modrého paprsku.

Blesky neustaly, ani se nezpomalily a oba čarodějové dostali od druhého surový zásah. Energie udeřila na jejich hlavy a ramena, pak se přesunula níž a zakotvila u jejich nohou, kde s nimi pěkně zatřásla.

„Proklínám tě!“ zavrčel Paragor. Vypadalo to, jako by padl; a stejně tak Brandir. Starší čaroděj byl ohromen, jak silný je vévoda ve skutečnosti.

Ale Paragor byl u konce sil, a stejně tak Brandir. A nebylo to kouzlo, ani žádná kouzelná zbraň, kdo skončil bitvu.

Kateřina O’Haleová se připlížila za čarodějného vévodu a udeřila ho přímo do středu hlavy, mezi „křídla“ z vlasů. Paragor stáhl krk a lebka se do něj zarazila. Krátce poskočil, ale tentokrát se udržel na nohou jen zlomek vteřiny, než padl mrtev na zem.

Skřehot ani na chvíli nepolevil, ani na chvíli nenechal Luthiena vydechnout. Ještě než se mohl démon otočit, Oliverův kord mu mezi žebry udělal pořádnou díru, ale daleko ničivější bylo Luthienovo běsnění.

Luthien neznal to slovo, které Skřehot použil – paladýn. Ale věděl o Estabrukovi pravdu, věděl, že muž není jen tak nějaký

bojovník, ale svatý bojovník, pevný v zásadách a ve víře v Boha. Luthiena hluboce zranilo, když ho viděl padnout. Připomnělo mu to ďábla, který se roztahoval v celé zemi, svatokrádeže v katedrálách, kde zněly hlásné trouby, otroctví trpaslíků a elfů. Teď bylo to šílenství pryč, pryč byl strach. Luthien zarytě sekl Slepou záští a zle zřídil Skřehota na ramenou a na krku. Přitom zvíře převážil na pahýl nohy, který nemohl unést takovou váhu.

Skřehot se skácel na zem, ale Luthien nepovolil, bil se vší silou a celým srdcem. A pak, jaké bylo Luthienovo překvapení, když se Estabruk objevil vedle něj. Blýskavý meč způsobil démonovi strašná zranění.

Skřehotova zuřivost se znovu obrátila proti rytíři. Vykopl nepoškozenou nohu a současně doširoka otevřel tlamu, plivl a zaplavil Estabruka přívalem ohně.

Rytíř padl a tentokrát nevstal.

Jakmile se plameny stáhly, Luthienův první úder mířil do démonovy otevřené tlamy. Meč narazil na patro Skřehotovy tlamy a pak pronikl do mozku zvířete. Skřehot se divoce otřásl a odmrštil Luthiena. Pak se rozplynul jako sníh na slunci a zanechal po sobě lepkavou zelenou krev.

Luthien spěchal k Estabrukovi a opatrně nadzvedl přední plát rytířovy helmy.

Estabrukovi oči se prázdně dívaly před sebe. Kolem nich byla spálená kůže, kterou měla na svědomí démonova kyselina. Luthien uslyšel bouchání na dveře. Kyklopové volali vévodu Paragora, ale Luthien se nemohl od smrtelně zraněného muže odtrhnout.

Estabruk se dokonce usmál. „Snažně tě prosím," zajíkl se rytíř a z úst mu proudila krev. „Pohřběte mě v Caer Mac Donald."

Luthien si uvědomil, jak velké je to přání. Estabruk, vznešený bojovník, který učinil revoluci plně právoplatnou, žádá, aby byl pohřben daleko od domova. V zemi, o které ví, že bude blíž k Bohu.

Luthien přikývl. Nemohl promluvit, protože mu cosi vězelo v krku. Chtěl říct něco konejšivého, chtěl ujistit Estabruka, že nezemře, ale viděl strašlivá zranění a věděl, že cokoliv řekne, bude lež.

„Svobodný Eriador!" řekl Estabruk pomalu a stále se usmíval. Pak zemřel.

„*Douzeper,*“ zašeptal Oliver, který se krčil vedle Luthiena. „Zastánce spravedlivých. Svatý muž.“

Bušení na dveře do venkovní chodby zesílilo.

„Pojď, příteli,“ řekl Oliver tiše. „Už tady nemáme co dělat. Pojďme pryč.“

„Lehněte si a předstírejte, že jste mrtví,“ řekl náhle Brandir a odháněl oba přátele pryč od mrtvého rytíře. Podívali se na sebe a pak udiveně na Brandira.

„Dělejte!“ zašeptal drsně Brandir. „A ty také,“ řekl a obrátil se na Kateřinu, která, jak se zdálo, byla stejně zmatená jako Luthien s Oliverem.

Ti tři udělali, co jim čaroděj nařídil. Nikdo z nich se necítil příliš dobře, když jejich kůže zbledla a když Kateřina s Oliverem, kteří nebyli tak zraněni jako Luthien, měli na sobě najednou víc krve.

Jejich počáteční údiv přešel v slepý obdiv, když uviděli, že čaroděj ztrácí svou podobu, bílé vlasy šednou a vytváří po stranách za ušima divoká křídla a když mu zmizel vous. Když se čarodějův modrý šat zbarvil hnědožlutě, ti tři pochopili. Jeden jako druhý se podívali dolů do haly a viděli, že mrtvý vévoda teď dostal Brandirovu podobu.

Čaroděj tleskl a dveře, které Skřehot začaroval, se otevřely. Kyklopy vedl Paragorův lokaj Thowit. Bestie se zarazily, ohromeny strašlivou scénou. Dva mrtví kyklopové, tři zohavení lidé a jeden půlčík. A bublající šedozelená lepkavá kaše.

„Mistře?“ zeptal se Thowit a sledoval Brandira.

„Je po všem,“ odpověděl Brandir hlasem, který zněl jako Paragorův.

„Hned to uklidím, mistře!“ slíbil Thowit, otočil se a odcházel.

„Teď ne!“ zavrčel Brandir. Bestie se v půli cesty zarazila. „Svolej všechny, kdo jsou jen trochu schopní! Hned! Rozvázal jsem těm slídilům jazyk, než jsem s nimi skoncoval. Řekli mi, že vojsko už dorazilo k Malpuisantské zdi.“

Tři přátelé, kteří stále leželi na zemi, neměli potuchy, co stalý čaroděj dělá.

„Hned!“ souhlasil Thowit. „Pošlu sem služebníky, aby to tu uklidili…“

„Zůstanou se mnou!“ zařval Brandir a zatřepetal prsty nad těmi třemi, kteří leželi na břiše, a začal tiše prozpěvovat. Luthien, Oliver a Kateřina brzy ucítili ve svalech brnění a slyšeli od čaroděje telepatickou prosbu, kterou žádal přátele, aby ještě vydrželi a věřili mu. Zůstali tedy a jeden jako druhý se cítil jako zombie.

„Co je lepší mučení pro blázny z Eriadoru, odsouzené k záhubě, než vidět své hrdiny jako otroky nepřítele?“ zeptal se falešný vévoda. Thowit, který miloval mučení, se pomstychtivě zasmál.

Bestie vydala odměřený pokyn a ostatní kyklopové ji následovali. Pak zmizeli a Brandir za nimi pohybem ruky zavřel dveře. Pak je ještě pro jistotu zamkl.

„Co to bylo?“ zeptal se nevěřícně Oliver a na chvíli si nebyl jistý, zda ten, kdo stojí v hale, je opravdu Brandir a ne Paragor.

„Durská rokle,“ vysvětlil Brandir. „Zatímco tady sedíme a žertujeme, naše armáda pod vedením Sioban zabrala okolí Durské rokle. Ten vzrušený kyklopí blázen dá rozkaz k pochodu na Malpuisantskou zeď. Setká se tam s Eriadořany.“

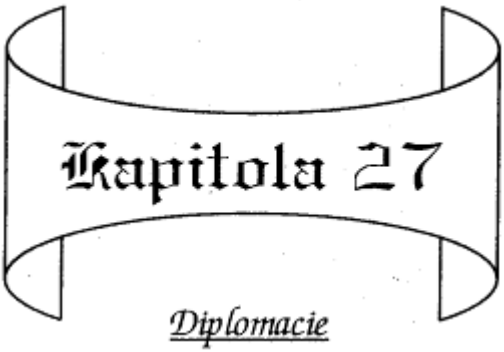
„A princetownská garda bude v rokli pobita,“ uvažoval Luthien.

„Je to lepší než s nimi bojovat za městskou zdí,“ dodal nevyzpytatelný čaroděj. Brandir se podíval zpátky na Olivera. „Ty a já jsme jednou mluvili o tvé hodnotě pro Eriador, ještě před bitvami,“ řekl a Oliver kývl. Ale ani on ani Kateřina neměli potuchy, o čem bude řeč.

„Přišel čas,“ řekl Brandir, „protože si potřebuji přes noc odpočinout a obnovit magické síly.“

Brandir se zblízka podíval na Estabruka a zhluboka vzdychl. Pohled ho opravdu zabolel. Posledních pár dní s Estabrukem často mluvil, a tak ho nepřekvapilo, když Estabruk trval na tom, aby mohl sedět vedle něj a čekat na chvíli, až se otevře magický tunel. Brandir ani na chvíli neváhal, že by ho rytíř neměl doprovázet. Plně mu důvěřoval a uvědomoval si svatost, která vyzařovala z každého rytířova pohybu. Estabrukova smrt byla pro Eriador a pro celou říši strašnou ztrátou. Ale čaroděj dobře věděl, že muž podřídil své konání zájmům Paragora, a když poznal pravdu, jednal podle toho.

„Pojďte,“ řekl Brandir nakonec, „podíváme se, co hezkého může Paragorův palác nabídnout čtyřem otrhaným poutníkům.“

Luthien nevěděl, jak se k ní přiblížit. Seděla tiše a nehybně na posteli v místnosti přes halu, kterou si zabrala pro sebe, jedny dveře od ložnice vévody Paragora. Nechala ho vejít bez námitek, ale také bez nadšení.

Takže teď mladý Bedwyr postával u zavřených dveří a pozoroval Kateřinu O'Haleovou, ženu, kterou znal už jako chlapec, jako by ji nikdy předtím neviděl. Dala se do pořádku a oblékla si jen lehký saténový přehoz s černou krajkou, který našla v šatníku. Byl krátký a pro ni opravdu malý, sahal vysoko na jejích hladkých stehnech.

Na někom tak krásném, jako byla Kateřina, to byl oděv opravdu dráždivý, ale na způsobu, jakým teď žena seděla, nebylo nic vyzývavého. Seděla zpříma, ruce složené v klíně, chladná a netečná.

Nebyla v boji nijak vážně zraněná a v rukou Paragora netrpěla. Nebylo pochyb, že únos byl traumatický, ale Kateřině bylo hůř a hůř. Po prvních pár okamžicích radostného opojení žena ztichla a stáhla se. Na chvíli se k Luthienovi vrhla jako ke svému zachránci, ale pak se odtáhla a držela se stranou.

Luthien věděl, že se bojí. Pravděpodobně tak, jako on se bál tu noc, kdy za ní chtěl jít, ale nemohl. Luthien si opravdu nedomyslel důsledky vztahu se Sioban. Kateřinina žárlivost, její náhlý výbuch tu noc U Trelfa, to byly věci, které Luthiena rozrušily, a zároveň mu lichotily. Ale tyhle výbuchy byly pryč a místo nich přišla rezignace, odcizení duše, které Luthien nesnesl.

„Mám rád Sioban," začal a hledal nějaký záchytný bod. Kateřina odvrátila zrak.

„Ale nemiluji ji jako tebe,“ dodal rychle mladík a udělal tak nadějný krok kupředu. Kateřina se na něj neotočila. „Rozumíš?“ zeptal se Luthien. Žádná odpověď.

„Snažím se, abys to pochopila,“ řekl procítěně. „Když jsem byl v Montfortu… Potřeboval jsem…“

Zarazil se a Kateřina se neotočila, zelené oči se jí zalily slzami; stiskla čelist.

„Sioban je přítelkyně, nic víc,“ řekl Luthien.

Kateřina nasadila kyselý výraz.

„Byla víc než přítelkyně,“ namítl Luthien. „A já toho nelituji…“ Znovu se zarazil a viděl, že se vydal špatným směrem. „Opravdu lituji toho, že jsem tě zranil,“ řekl jemně. „A pokud jsem na naší lásce způsobil nenapravitelnou škodu, budu se navždy trápit a všechno to kolem, všechna vítězství, budou bezcenná.“

„Jsi Šarlatový stín,“ řekla klidně.

„Jsem Luthien Bedwyr,“ opravil ji mladík. „Který miluje Kateřinu O’Haleovou, jen Kateřinu O’Haleovou.“

Kateřina ani nemrkla, nedala mu žádnou odpověď, slovně ani jinak. Uběhla dlouhá nepříjemná chvíle a pak se poražený Luthien vydal ke dveřím.

„Odpusť mi,“ zašeptal a vyšel ven do haly.

Už byl na druhém konci a blížil se ke svým dveřím, když za ním Kateřina zavolala jeho jméno. Otočil se a uviděl ji stát přede dveřmi, štíhlou a krásnou, s náznakem úsměvu na nejkrásnější tváři.

Šel k ní pomalu zpátky, opatrně, protože ji nechtěl zahnat daleko a nechtěl ji odradit od čehokoli, co měla v úmyslu.

„Nechoď,“ řekla mu. Vzala ho za ruku a pevně ji stiskla. „Nechoď přece.“

Od dveří přes halu tu scénu sledoval Oliver, který měl v očích slzy. „Ach, být tak mladý a být v Princetownu na jaře,“ řekl sentimentální půlčík, když zavřel dveře poté, co Kateřina s Luthienem zmizeli.

Půlčík chvíli počkal a pak otevřel dveře znovu a vyšel ze svého pokoje, oblečen do svého nejlepšího cestovního obleku, s plným vakem na zádech. Měl schůzku s Brandirem a pak dlouhou, ale neuvěřitelně rychlou cestu před sebou.

Příští ráno se hrdá princetownská domobrana vydala za městskou zeď s fanfárami. Dlouhá řada se stáčela k východu a na jih, aby mohla projít schůdnými stezkami Durské rokle a pak zahnout na sever k Malpuisantské zdi, kde pobijí rebely.

Ale rebelové u zdi nebyli. Čekali na ně skryti za vyvýšeninami Durské rokle, aby se princetownská armáda nedostala na druhou stranu.

Souvislou řadu kyklopů přerušily hořící střely z elfích luků. Každý lučištník vypustil do vzduchu tři střely, ještě než první stačila zasáhnout cíl. Po několika prvních hrozných okamžicích se kyklopové pokusili zformovat do obranného postavení. Jezdci z Eradochu vjeli mezi ně, udělali jim do řad díry a zvýšili zmatek.

A pak nebyla žádná obrana, žádný organizovaný útok, jen masové vraždění. Někteří kyklopové se pokusili utéct východním koncem rokle, ale sevřely je nelítostné čelisti eriadorské armády. Jiní, kteří byli v zadní části dlouhé linie, měli únikovou cestu přes západní kout snazší. Ale čekalo je nemilé překvapení, protože během necelé hodiny, co byli pryč z města, Princetown obklíčili trpaslíci.

To ráno k městským branám nedošel jediný kyklop.

Greensparrow se na trůnu zavrtěl. Vyloudil úsměv a snažil se vypadat bezstarostně a klidně. Tvrdé křeslo s vysokým opěradlem v gaskonijském stylu bylo všechno, jen ne pohodlné. Král Avonu musel držet dekorum. Byl v Kaspriole v jižní Gaskonii a setkal se tu s Albertem de Bec Fidelem, důležitým kancléřem a jedním z hlavních lordů Gaskonie.

Z nějakého důvodu, který Greensparrow nechápal, de Bec Fidel stočil řeč na události v Eriadoru, o nichž Greensparrow věděl opravdu velmi málo. Pokud si byl král, který byl na odpočinkové cestě, vědom, Belzenrik byl v Montfortu. Poslední zprávy od jednoho z poddaných čarodějů, vévodkyně Deany Welwortové z Manningtonu, naznačovaly nějaké potíže.

„Co míníš dělat?“ zeptal se de Bec Fidel se silným přízvukem. Strohá otázka Greensparrowa zaskočila. Obvykle byl de Bec Fidel delikátní muž, pravý gaskonijský aristokrat.

„S rebely?“ odpověděl nevěřícně avonský král, protože jemu se zdálo, že otázka snad ani nestojí za odpověď.

„S Eriadorem,“ objasnil de Bec Fidel.

„Eriador je avonské vévodství,“ trval na svém Greensparrow.

„Vévodství bez vévody.“

Greensparrow se musel hodně kontrolovat, aby se nezačal vykrucovat. Jak se o tom de Bec Fidel dověděl? lámal si hlavu. „Vévoda Morkney selhal,“ namítl. „A tak ho brzy nahradíme někým jiným.“

„Poté, co nahradíte vévodu z Princetownu?“ zeptal se de Bec Fidel jedovatě, Greensparrow mu nedal žádnou otevřenou odpověď. Jen jeho rysy v obličeji jasně říkaly, že nemá potuchy, o čem může lord mluvit.

„Vévoda Paragor je mrtev,“ vysvětlil de Bec Fidel. „A Princetown – ach, moje oblíbené město, tak krásné na jaře – je v rukou armády ze severu.“

Greensparrow se chtěl zeptat, o čem to muž mluví, ale uvědomil si, že de Bec Fidel mu to nesdělí, pokud nedostal zprávy ze spolehlivého zdroje. Greensparrowovo postavení by se zdálo horší, kdyby předstíral, že neví o předchozích událostech.

„Většina princetownské domobrany byla pobita na poli, tak se to aspoň říká,“ pokračoval de Bec Fidel. „Absolutní vítězství, jednoznačné, o takovém jsem ještě neslyšel.“

Greensparrowovi neuniklo v de Bec Fidelově hlase rozechvění a pocit ohrožení. Čarodějný vévoda si uvědomil, že u muže byl posel z Eriadoru a pravděpodobně mu slíbil nějakou obchodní smlouvu a přístup značně velké kaspriolské rybářské flotily do přístavu. Spojenectví Avonu a Gaskonie byla křehká věc. Bylo to dočasné příměří po staletích bitek, a dokonce i válek. I teď byla většina Greensparrowovy armády v zemích jižní Gaskonie a bojovala po boku Gaskonijců. Ale král nepochyboval, že kdyby Eriador nabídl lepší podíl na vodách v Ploutvovém moři, bohatých pro rybolov, dvojací Gaskonijci by se přiklonili k němu.

Co v Montfortu začalo jako nepokoj, přerostlo teď v hlavní politický problém.

Za dveřmi místnosti, kde de Bec Fidel pokračoval o tom, jak by bylo výhodné uzavřít s rebely příměří a vrátit Eriador Eriadoru, poslouchal Oliver z Morous s uchem přitisknutým ke klíčové dírce.

„Jsou pro nás příliš velká potíž," trval na svém lord. „Tak to bylo, když Gaskonii vládl Avon. Proto jsme postavili zeď, abychom divochy udrželi v divočině na severu! Je to lepší na každý pád," zakončil řeč de Bec Fidel.

Oliverův úsměv sahal skoro až k uším. Jako velvyslanec a Gaskonijec, který znal způsoby šlechty jižního království, vykonal svou práci dokonale. Dobytí Princetownu mohlo Greensparrowa odradit od cesty ke smíru, ale šetrná zmínka o tom, že by Gaskonie mohla podpořit rebely v jejich záležitosti, a dokonce že Gaskonijci mohou rebelům poslat posily, dozajista přinutila čarodějného vévodu, aby o tom uvažoval.

„Mohu ti nechat připravit pokoj?" slyšel Oliver de Bec Fidela po dlouhé a nepříjemné chvíli ticha.

„Ne," odpověděl Greensparrow ostře. „Musím se ještě dnes vydat na cestu."

„Přímou cestou do Carlisu," zachechtal se Oliver pod vousy. Půlčík sevřel jantarový kámen v ruce a souhlasil s Greensparrowovým postojem. Také byl toho názoru, že nastal čas vydat se na cestu.

Luthien a Kateřina seděli na koních na kopci a dívali se na zářivý růžovobílý mramor Princetownu. Slunce na východě bylo nízko a vysílalo k nim paprsky, které roznítily ohně hořící podél naleštěných zdí úchvatného města. V slavné princetownské zoo exotická zvířata vstávala do nového dne. Jejich řev a pokřik zvěstoval východ slunce.

Až na tyto zvuky bylo město klidné a tiché. Panika, která nastala poté, co probleskla zpráva, že vévoda Paragor je mrtev, ustala.

„Brandir řekl lidem z Princetownu, že ani Eriadořané ani armáda trpaslíků nevkročí do města," poznamenal Luthien. „Věří starému mágovi."

„Nemají jinou možnost, než mu věřit," odpověděla Kateřina. „Můžeme vpochodovat do města a všechny je za jediný den pobít."

„Ale oni ví, že to neuděláme," řekl Luthien pevně. „Ví, proč jsme přišli."

„Nejsou spojenci," připomněla mu Kateřina. „A kdyby byli natolik silní, aby nás mohli zahnat, udělali by to, o tom nepochybuj."

Na to Luthien neměl žádnou odpověď; věděl, že má pravdu. Luthien věděl o Brandirově úmyslu stáhnout se zpátky do Eriadoru. Doufal ale, že po masakru v Durské rokli, a poté, co by se lidé z Princetownu zapojili do záležitosti Eriadoru, by mohla válka pokračovat. Dokonce by mohli jít přímou cestou na Carlis. V den plánování útoku to bylo tak, jak Oliver předpokládal. Lidé z Princetownu byli klidní, věřili, modlili se za to, aby skončil útok na jejich osobní bezpečnost. Ale nedali žádnou záruku příslušnosti k vlajce Eriadoru.

„A také ví," řekla Kateřina zamračeně, „že naše armáda vstoupí do města a zabije každého, kdo se nám postaví, když zjistíme, že další z Greensparrowových armád pochoduje na sever, aby rozpoutala bitvu."

Luthien stěží slyšel ta slova, protože je slyšet nechtěl, a také proto, že si všiml Olivera na Herce, který k nim jel přes kopec. Luthien si všiml průvodu, který se blížil k obklíčenému městu. V řadě bylo několik kočárů, na kterých se třepotala vlajka. Zepředu a z boku jeli na ponících kyklopové. Jednoocí byli oděni do nejlepších uniforem praetoriánské gardy. Luthien nerozpoznal všechny vlajky, ale zachytil avonský prapor. Ostatní byly zřejmě vlajky šesti hlavních měst a nejvýznamnější vedle avonského praporu byla modrá vlajka, na které byly vyobrazeny obrovské ruce, které jsou spojeny a pod nimi je proud vody.

„Mennington, myslím," poznamenala Kateřina, která se dívala na totéž a poznala tentýž prominentní prapor.

„Další vévoda?" zeptal se Luthien. „Přišel obsadit město, nebo čarovat?"

„Vévodkyně," ozvala se zezdola oprava. Oliver právě zastavil poníka před těmi dvěma. „Vévodkyně Welwortová z Menningtonu. Pošle pro Greensparrowa, který je stále v Gaskonii."

„Kde jsi byl?" zeptali se Luthien a Kateřina současně, protože půlčíka neviděli celých pět dní ode dne, kdy zabili vévodu Paragora.

Oliver se potichu zasmál a přemýšlel, jestli mu vůbec uvěří. Použil Brandirův magický tunel a zdolal tisíc mil tam a pak tisíc mil nazpět. Setkal se s urozenými muži, z nichž někteří patřili k těm nejdůležitějším v Gaskonii, a smekl svůj velký klobouk před samotným králem Greensparrowem, když se s ním srazil v hale! „Bylo na čase, abych se podíval domů!" vykřikl záhadně nafintěný půlčík a víc neřekl. Luthien a Kateřina, kteří byli plní starostí ze setkání, které se blížilo, na něj nenaléhali.

Luthien chtěl sledovat invazi do města, ale Brandir takovou představu zavrhl. Připomněl mladému Bedwyrovi, že vyjednavač, který přišel, je pravděpodobně čaroděj a mohl by mladíka poznat. Nebo aspoň dát vědět o jeho přítomnosti králi na jihu. Brandir byl

přesvědčen, že Eriadoru poslouží, když Šarlatový stín zůstane záhadnou postavou vzbuzující zájem.

A tak Luthien souhlasil, že zůstane vně města a nezúčastní se jednání. Ale teď, když se díval na řadu vozů, mizících za šedivou žulovou zdí, si mladý Bedwyr přál, aby byl býval argumentoval proti Brandirovi rozhodněji.

Podle všech měřítek byla vévodkyně Deana Welwortová krásná žena. Zlaté vlasy měla střiženy na ramena a měla hezky upravené, sepnuté k jedné straně sponou zdobenou diamantem. Ačkoliv byla mladá – jistě jí ještě nebylo třicet zim – měla elegantní šaty a vybrané chování prozrazující vzdělanost. Ale Brandir cítil v téhle ženě sílu a něco divokého, nespoutaného. Věděl, že je čarodějka, a dosti silná. A pravděpodobně používala víc než jen kouzla, když chtěla uvést muže do svízelných situací.

„Flotila?“ zeptala se věcně. Od chvíle, kdy si sedla k dlouhému dubovému stolu, dávala najevo, že chce jednání uzavřít co nejdřív.

„Potopena,“ řekl Brandir bez mrnutí oka.

Deaniny ušlechtilé rysy, zvýrazněné nejdražším líčením, které ale nebylo v duchu typického avonského malování, teď měly skeptický výraz. „Řekl jsi, že se čestně podělíme,“ poznamenala klidně.

„Flotila kotví blízko Démantové brány,“ namítl Brandir. Starý čaroděj se napřímil do celé své výšky, stáhl ramena a sevřel ústa. „Pod vlajkou svobodného Eriadoru.“

Jeho tón Welwortovou ujistil, že Greensparrow nedostane své lodě zpátky. Rozhodně neočekávala, že se Eriador obrátí. „Praetoriánská garda je na tom ostrově uvězněna?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl jednoduše Brandir.

„Držíš skoro tři tisíce zajatců,“ zaprotestovala.

„Je to náš problém,“ odpověděl Brandir.

Deana Welwortová položila ruce na leštěnou desku stolu a vstala. Na odchodu kývla na praetoriány, aby ji doprovodili. Ale další z jednatelů, který seděl u stolu proti ní, trpaslík s modrým vousem, si pomalu odkašlal. Bylo to jemné upozornění, že nedaleko odsud, v horách žijí ještě další trpaslíci. Princetown byl ztracen a

nepřítel se seskupil do šiku. A pokud se tady nedohodnou, jak nařídil Greensparrow, Avon půjde do války, která ho bude něco stát.

Deana Welwortová si sedla zpátky.

„A co kyklopové zajatí v Durské rokli?“ zeptala se a v hlase jí zazněla zloba. „Musím přinést svému králi nějaký ústupek!“

„Dostanete zpátky město,“ řekl Brandir.

„To už bylo známo, než mne poslali na sever,“ protestovala Deana. „Co zajatci?“

Brandir se podíval na Šaglina a lehce se pousmál. Bylo to znamení souhlasu a se širokým a srdečným úsměvem vysvětlil: „Nemáme žádný zájem na tom, vláčet s sebou tisíc jednookých zpátky do Eriadoru!“

Deana Welwortová se tomu skoro nahlas zasmála a Brandira něco na jejím výrazu upoutalo. Nebyla to úleva, která zapříčinila její dobrou náladu, ale souhlas, uvědomil si najednou čaroděj. Jen pak se mohl čaroděj pokusit o spojení. Mennington bylo vždycky druhé nejdůležitější město v Avonu, hned po Carlisu, a sídlo místokrále.

„Welwortová?“ zeptal se Brandir. „Nejste ta Welwortová, která si vzala avonského krále, ještě před Greensparrowem, ovšem?“

Deaninu tvář přelétl úsměv. „Teta,“ upřesnila. „Vzdálená teta.“

Její tón prozradil zvědavému čaroději, že zašel při rozhovoru dál, než měl. Deana byla následnicí trůnu, o tom nebylo pochyb. A pak na něj usedl Greensparrow. Jak se asi cítila, když ten ničemný čaroděj byl teď jejím králem? Brandir takové myšlenky zahnal, měl teď jiné starosti, mnohem naléhavější a pro Eriador mnohem důležitější.

„Máš pro svého krále dárek,“ řekl a dovedl tak jednání k závěru.

„Ovšem,“ odpověděla Deana a rty měla stále stažené po zmínce o jejím královském původu.

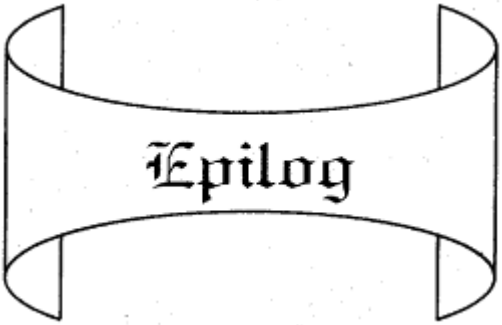
Luthien a Kateřina se dívali, Oliver a Sioban se dívali, celá armáda Eriadoru a všichni trpaslíci z Železného Kříže se dívali, jak Brandir se Šaglinem po boku a vévodkyně Deana Welwortová těsně za nimi vystupují na nejvyšší věž Princetownu. Na velkou štíhlou věž katedrály. Když byl na místě, ostrý vítr si pohrával s jeho dlouhým modrým šatem. Čaroděj mluvil, mluvil k celému lidu země, k

Eriadořanům a Avonským, hlasem zesíleným kouzlem, takže ho slyšeli v každém koutu Princetownu.

„Přišel čas, aby se lid Eriadoru vrátil na sever,“ oznámil čaroděj. „A aby se trpaslíci z Železného Kříže vrátili domů.“

A pak to řekl. Byla to slova, na která Luthien Bedwyr a Kateřina O’Haleová tak dlouho čekali.

„Eriador je svobodný!“

„Království? Demokracie?“ vykřikoval Oliver posměšně. „Vláda, *ptooey*!“ Byli na cestě už plný týden. Ačkoli už bylo jaro, počasí bylo ponuré a sychravé, rozhodně ne hodné slavného návratu do Caer Mac Donald. Teď, když už byly v dohledu hradby města a ohromný Chrám Zasvěcení, který se impozantně vypínal na kopci, se jejich rozhovor stočil na korunovaci krále Eriadoru.

Luthien nikdy nepochyboval o tom, kdo to bude. Někteří z lidu volali po Šarlatovém stínu, chtěli, aby převzal otěže vedení, ale Luthien znal své schopnosti a svá omezení. Brandir bude králem a Eriador na tom bude lépe!

„Ptooey?“ ozvala se Kateřina.

„Vláda,“ řekl znovu Oliver. „Víš, jaký je rozdíl mezi královstvím a demokracií?“

Kateřina pokrčila rameny – nevěděla ani přesně, co je to směr demokracie, o kterém mluvil Brandir, když se všichni vrátili do Eriadoru.

„V království,“ vysvětloval půlčík, „používá člověk sílu, aby využíval jiného člověka. V demokracii se nabízí ještě jiné způsoby.“

Luthienovi a Kateřině to trvalo dlouho, než poznámku pochopili.

„Takže podle tvého názoru by Eriadoru bylo lépe bez krále?“ zeptal se Luthien. „Můžeme nechat města, aby se řídila sama…“

„To budou stejně,“ řekl Oliver a Kateřina s ním souhlasila. Jen málo lidí z Eriadoru se podřídí vůli někoho, kdo nepochází z nějakého města nebo osady tohoto kraje.

„Stejně potřebujeme krále," pokračoval Luthien rozhodně. „Potřebujeme někoho, kdo bude mluvit za naši zemi při jednání s jinými zeměmi. Tak to bylo od pradávna, dlouho předtím, než kdokoliv slyšel o Greensparrowovi."

„A Brandir bude držet lid Eriadoru pospolu," souhlasil Oliver. „A bude jednat rovně s trpaslíky a elfy, o tom všem nepochybuji. Ale přesto, vláda…"

„*Ptooey,*" vykřikli Luthien a Kateřina současně a všichni tři se dali do hurónského smíchu.

Korunovace krále Brandira proběhla bezchybně v jasný a slunný den, ani ne týden po návratu do Caer Mac Donald. Pokud byli tací, kteří s volbou nesouhlasili, byli zticha. Dokonce se zdálo, že i drsným horalům se ta sláva líbila.

Brandir teď nastoupil na cestu vůdce. Skončily bitvy mečů a nastoupily zápasy diplomacie. Luthien byl rád, že si může oddechnout, byl rád, že z jeho ramen byla sňata tíha a odpovědnost.

Dočasně. Luthien si nedělal iluze, že si vyřídili účty a válka skončila. Diskutoval celou záležitost s Brandirem a oba byli toho názoru, že Greensparrow tak ochotně souhlasil jen proto, aby získal potřebný čas. Oba věděli, že možná zbyly ty největší bitvy, které budou bojovat.

Luthien pak přemýšlel o Estabrukovi, který po mnoho let sloužil avonskému království. Přemýšlel o Estabrukovi, kterého pohřbili v Caer Mac Donald. Celý život sloužil Avonu – a urozený rytíř si přál být pohřben v Eriadoru. Luthien dlouho a úporně přemýšlel o té ironii.

Ale Luthien si řekl, že všechny temné myšlenky si nechá na zítra, protože na nádvoří přijel ozdobený kočár, který postavili na náměstí blízko Chrámu Zasvěcení. Brandir, který v purpurovém šatu vypadal vznosně, se střapatými vlasy a krátce zastřiženým, učesaným vousem, vystoupil za provolávání slávy tisíců lidí z kočáru a stoupal po schodech.

Tento den je určen k oslavě, připomněl si Luthien a přinutil se odehnat myšlenky na Greensparrowa.

Tento den. Svobodný Eriador.